

MIERCURI 10 MARTIE 2010

PREZIDEAZĂ: DL PITTELLA

Vicepreședinte-

1. Deschiderea ședinței

2. Continuări ale avizelor și rezoluțiilor Parlamentului: a se vedea procesul-verbal

3. UE 2020- Măsuri adoptate în urma Consiliului European informal din 11 februarie 2010 (propuneri de rezoluție depuse): consultați procesul-verbal

4. Aplicarea recomandărilor din raportul Goldstone referitoare la Israel și Palestina (propuneri de rezoluție depuse): consultați procesul-verbal

5. Situația societății civile și a minorităților naționale din Belarus (propuneri de rezoluție depuse): consultați procesul-verbal

6. Raportul anual 2008 privind PESC - Punerea în aplicare a Strategiei europene de securitate și a politicii de securitate și apărare comune - Tratatul de neproliferare (dezbateri)

Președintele. – Îi urez bun venit baroanei Ashton și declar sesiunea deschisă.

Următorul punct este dezbateri comună privind:

– raportul (A7-0023/2010) întocmit de Gabriele Albertini, în numele Comisiei pentru afaceri externe, referitor la Raportul anual al Consiliului către Parlamentul European privind aspectele principale și opțiunile de bază ale politicii externe și de securitate comună (PESC) în 2008, prezentat Parlamentului European în aplicarea părții a II-a secțiunea G punctul 43 din Acordul interinstituțional din 17 mai 2006 [2009/2057(INI)],

– raportul (A7-0026/2010) întocmit de Arnaud Danjean, în numele Comisiei pentru afaceri externe, referitor la punerea în aplicare a strategiei europene de securitate și a politicii comune de securitate și apărare comune [2009/2198(INI)],

– întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Consiliului de Gabriele Albertini și Arnaud Danjean, în numele Comisiei pentru afaceri externe, privind Tratatul de neproliferare nucleară (O-0169/2009 - B7-0009/2010) și

– întrebarea cu solicitare de răspuns oral adresată Comisiei de Gabriele Albertini și Arnaud Danjean, în numele Comisiei pentru afaceri externe, privind Tratatul de neproliferare nucleară (O-0170/2009 - B7-0010/2010).

Gabriele Albertini, raportor. – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Uniunea trebuie să adopte o nouă abordare și să depună un efort comun atunci când se confruntă cu provocări globale. Puterile obținute de curând grație intrării în vigoare a tratatului înseamnă că Parlamentul se angajează în discuții frecvente, eficiente și de cooperare cu principalul nostru interlocutor, baroana Ashton, care are onoarea de a acționa pentru prima dată în calitate de nouă vicepreședintă/Înalt Reprezentant.

Mandatul dumneaei a făcut obiectul votului nostru consensual din ianuarie și, cu mai multe ocazii, Adunării Parlamentare i s-a promis că și Consiliul, și Comisia vor fi implicate constant în toate aspectele importante ale securității și apărării europene. Prin urmare, așa cum confirmă și raportul, Înaltul Reprezentant este invitat să apară în fața Parlamentului European și să se consulte frecvent și periodic cu acesta.

Odată cu Tratatul de la Lisabona, acțiunea externă a Uniunii Europene capătă o dimensiune nouă și importantă, însă de fapt îndeplinirea acestui obiectiv depinde și de deținerea de către Uniunea Europeană a resurselor bugetare necesare. Parlamentul European joacă un rol cheie în calitatea sa de apărător al legitimității

democratice a acțiunii externe. Înființarea Serviciului european pentru acțiune externă va oferi un corp și un sistem diplomatic Uniunii Europene, care, până acum, nu s-a putut baza decât pe reprezentarea națională.

Îndatoririle reprezentanților oficiali, a căror numire este responsabilitatea Înalțului Reprezentant, se caracterizează printr-o mare relevanță și actualitate. Totuși, așa cum se menționează și în raport, Parlamentul solicită puteri mai mari de vot și control asupra îndatoririlor și mandatelor reprezentanților individuali, încurajând astfel principiile de transparență și merit după care trebuie să se ghideze Înalțul Reprezentant atunci când numește candidații. Există speranța că vom reuși în cele din urmă să ajungem la situația asumării unor prerogative duble – cu excepția cazului reprezentantului special, a cărui sferă de acțiune trebuie să fie la nivel regional – și că, prin urmare, vom beneficia de economii consistente, transformând acțiunea externă a Uniunii Europene într-una mai eficientă și, în același timp, mai puțin costisitoare.

După un prim capitol de introducere dedicat strategiei, raportul abordează problema politicii externe europene din punctul de vedere al temelor și al zonelor geografice. Uniunea Europeană trebuie să își facă simțită prezența în cadrul organizațiilor internaționale cărora li s-a aliat, în special în cadrul Organizației Națiunilor Unite, principalul apărător al securității globale. Trebuie să joace un rol important, nu numai din punctul de vedere al poziției sale în Consiliul de securitate, ci și în ceea ce privește personalul și delegațiile care leagă cele două instituții. Solicităm vicepreședintei/Înalțului Reprezentant să lase Europa să își îndeplinească ambiția de a deveni un partener activ, strategic și independent al unui aliat atât de important cum sunt Statele Unite, pentru a putea răspunde provocărilor globale pe care le reprezintă terorismul, finanțele și relațiile deseori riscante cu giganți industriali precum Rusia, China și Japonia.

Raportul continuă cu o analiză geografică a ceea ce noi sperăm să obținem. În Balcani a fost introdusă tema extinderii: raportul laudă realizarea treptată a procesului de stabilizare din Kosovo, acolo unde Uniunea Europeană este prezentă prin misiunea EULEX, dar mai trebuie depuse eforturi pentru a ne asigura că standardele de aderare sunt respectate în cazul multor țări care sunt aproape de candidatura pentru aderare – Turcia și Bosnia și Herțegovina.

În capitolul dedicat cooperării cu estul și cu regiunile de la Marea Neagră, raportul se ocupă de problema securității și dependenței furnizării de energie electrică ale Uniunii Europene. În capitolul referitor la Rusia, raportul solicită semnarea unui parteneriat nou și a unui acord de cooperare. În ceea ce privește Caucazul de Sud, raportul solicită ca teritoriul Georgiei și minoritățile etnice ale acestei țări să rămână intacte, dar solicită totodată și rezolvarea conflictelor din Nagorno-Karabakh și Transnistria.

Orientul Mijlociu: conflictul israeliano-palestinian, unde Uniunea Europeană trebuie să joace un rol politic mai puternic pentru relansarea procesului de pace în urma deciziei Consiliului din 12 decembrie 2009. Uniunea pentru Mediterana: rezolvarea conflictului dintre Turcia și Cipru. Asia: Afganistanul, perioadă critică pentru înființarea unui nou guvern după alegeri; rolul-cheie al Pakistanului în lupta împotriva terorismului; preocuparea pentru încălcarea drepturilor fundamentale în Iran. Africa: contribuția pozitivă a misiunii de apărare a coastei somaleze. America Latină: nevoia de a crea un parteneriat stabil și solid pentru relațiile dintre Uniunea Europeană și America Latină.

Voi asculta cu mare interes comentariile făcute de colegii mei deputați și le voi răspunde la sfârșit.

Arnaud Danjean, raportor. – (FR) Doamnelor președinte, doamnă baroană Ashton, raportul privind punerea în aplicare a Strategiei europene de securitate pe care îl prezentăm astăzi este un document anual elaborat de Parlament, care furnizează un fel de evaluare interimară a Politicii europene de securitate și apărare și care prezintă propuneri menite să îmbunătățească eficacitatea și vizibilitatea acestei politici.

Anul acesta, raportul se încadrează într-un context foarte specific și, prin urmare, ar trebui să devină o forță pentru propuneri. Acest context specific se caracterizează printr-o combinație de trei cicluri majore.

Primul se referă la cei 10 ani de Politică europeană de securitate și apărare care au fost aniversați la sfârșitul anului 2009. Ultimii 10 ani au arătat că Europa a fost capabilă să desfășoare operațiuni civile și militare în zonele unde s-au înregistrat peste 23 de crize. Această realizare fundamentală reprezintă o bază pe care se poate construi mai departe. Arată că Europa este solicitată și că Uniunea dispune de abilitatea instituțională, politică și operațională de a se ridica la nivelul așteptărilor.

Al doilea ciclu important îl reprezintă, bineînțeles – așa cum a spus și dl Albertini acum câteva minute – punerea în aplicare a Tratatului de la Lisabona. Modificările în ceea ce privește securitatea și apărarea merg dincolo de adaptările strict semantice. Este adevărat, PESA devine Politica de securitate și apărare comună, PSAC, și trebuie să capete o nouă dimensiune. Tratatul a îmbogățit gama de instrumente și raza de acțiune a politicii de securitate și apărare, în special prin includerea clauzelor de asistență, a clauzelor de solidaritate,

prin cooperare structurată permanentă și, mai presus de toate, prin crearea unui Serviciu european de acțiune externă, dar și prin rolul dumneavoastră de Înalt Reprezentant, doamnă vicepreședintă a Comisiei.

În fine, cel de-al treilea eveniment important care caracterizează contextul în care a fost elaborat acest raport este faptul că NATO, care, pentru 21 dintre cei 27 de membri ai Uniunii încă rămâne principalul punct de referință în ceea ce privește securitatea colectivă a continentului european, își revizuieste în prezent conceptul strategic, iar această evaluare făcută de NATO ar trebui să ne determine pe noi, Uniunea Europeană, să definim mai clar condițiile acestui parteneriat, care rămâne fundamental.

În acest context, obiectivul raportului este mai puțin acela de a insista asupra unei anumite doctrine și mai mult de a furniza o hartă, aflată în mod necesar într-o continuă evoluție, pentru toate instituțiile noi care sunt înființate și care trebuie să învețe să colaboreze. Obiectivul este acela de a face Uniunea mai credibilă, mai eficace și mai vizibilă în ceea ce privește securitatea și apărarea. În acest sens, Parlamentul European trebuie neapărat să primească un grad mai mare de responsabilitate în aceste domenii sensibile, pentru asigurarea unei legitimități complete a unei politici al cărui obiectiv principal este garantarea securității cetățenilor europeni.

Prin acest raport am dorit să subliniem următoarele aspecte. În primul rând, am vrut să scoatem în evidență faptul că, mai presus de orice, Strategia europeană de securitate și apărare și Politica de securitate și apărare comună sunt menite să servească populației din Europa, să garanteze și să îmbunătățească securitatea acesteia. Această ambiție politică nu este superflua; nu există doar de dragul aparențelor. Corespunde necesității ca acest continent să se străduiască să își asigure propria securitate, dar și să contribuie la stabilitatea lumii din jurul nostru, să rezolve situațiile de criză și amenințările care apar în mediul nostru. În afară de conflictele armate tradiționale care continuă să se petreacă în imediata noastră apropiere, Europa trebuie să fie capabilă să își exprime interesele și să le apere în fața noilor amenințări – mă refer aici în special la piraterie și la infracțiunile cibernetice.

Am considerat, de asemenea, că este important să subliniem cât de puternică este valoarea adăugată a Europei în procesul de gestionare a crizei grație varietății de soluții pe care le furnizează și echilibrului între dimensiunea civilă și cea militară pe care îl realizează în fiecare dintre operațiunile sale. Mai mult, în această privință, resping criticile pe care unii le exprimă față de politica europeană de securitate și apărare, sugerând în special că totul are legătură cu militarizarea. Cred cu tărie în natura complementară a instrumentelor civile și militare pe care le posedă Uniunea, iar recenta criză din Haiti, unde dumneavoastră ați fost – și cred că ați putut observa această bună cooperare – dovedește nevoia de a asocia resursele noastre civile și militare pentru a putea face față dezastrelor naturale și crizelor majore.

În ceea ce privește aceste operațiuni, suntem nerăbdători să le evaluăm pe toate, pentru a scoate în evidență ceea ce noi credem că sunt punctele forte, dar și punctele slabe, când este cazul – acestea trebuie recunoscute pentru ca situația să se amelioreze. De asemenea, am fost nerăbdători să punem în evidență anumite regiuni de importanță strategică pentru securitatea Uniunii și să încurajăm Consiliul și Comisia să grăbească punerea în aplicare a strategiilor globale, în special pe cele privind regiunea Cornului Africii și regiunea Afganistan-Pakistan.

În domeniul capacităților – atât civile, cât și militare – care reprezintă un aspect esențial pentru credibilitatea politicii noastre, provocarea este să îmbunătățim capacitatea de reacție a Uniunii. Trebuie să fim capabili să mobilizăm mai repede și mai eficient resursele materiale și personalul competent pe care statele membre le au la dispoziție. Cu toate acestea, trebuie să avem și capacitatea, prin intermediul unei industrii eficiente de securitate și apărare, care să combine cunoștințe tehnologice neprețuite și care să ofere sute de mii de locuri de muncă în Europa, pentru a ne asigura nouă înșine programe de echipare corespunzătoare pentru aceste nevoi estimate.

Europa industriei și apărării a început să se organizeze pe continentul nostru prin intermediul pachetului pentru apărare. Chestiunile legate de cooperarea industrială și comercială cu țările terțe ar trebui abordate rapid, în special în contextul problemelor recente cu care se confruntă industriile europene în încercarea de a accesa piața americană, de exemplu.

Acesta ar fi un rezumat scurt, extrem de scurt, al priorităților care apar în acest raport și care reprezintă toate provocările pe care va trebui să le asumați. Parlamentul este pregătit să își joace tot rolul, un rol pozitiv și constructiv, pentru a vă ajuta să vă realizați această ambiție, care este o ambiție comună. În plus, doresc să profit de această ocazie pentru a mulțumi tuturor grupurilor politice care au făcut eforturi mari pentru a îmbogăți acest raport. Am colaborat cu toții foarte bine pentru a menține un grad înalt de ambiție, bineînțeles ținând totodată cont de caracteristicile fiecăruia dintre grupurile noastre.

De asemenea, aş dori să profit de această ocazie, doamnă baroană Ashton, pentru a aborda împreună cu dumneavoastră problema neproliferării nucleare. În pragul conferinţei de evaluare a Tratatului de neproliferare nucleară care urmează să aibă loc în luna mai, Parlamentul European a dorit să revizuiască împreună cu dumneavoastră angajamentul Uniunii referitor la lupta împotriva proliferării nucleare şi la controlul armelor şi dezarmării; aceasta este motivaţia din spatele întrebărilor cu solicitare de răspuns oral care v-au fost adresate şi la care veţi răspunde în scurt timp.

Contextul internaţional pare să ofere noi posibilităţi în pragul acestei conferinţe de evaluare. În primul rând, preşedintele Obama şi-a afirmat cu convingere ambiţia de a avea o lume fără arme nucleare şi angajamentul său de a încerca în mod activ să realizeze ratificarea de către Statele Unite a Tratatului de interzicere totală a experimentelor nucleare. În al doilea rând, procesul de încheiere cu Rusia a unui nou acord menit să înlocuiască Acordul START pare să meargă bine şi, în sfârşit, asistăm la lansarea negocierilor privind un nou tratat de dezarmare care va interzice producţia de materiale fisile pentru arme nucleare.

În ceea ce priveşte reducerea arsenalelor nucleare, prioritatea este, fără îndoială, reducerea principalelor două arsenale, adică cel al Rusiei şi cel al Statelor Unite, ţări despre care încă se crede că deţin aproximativ 95 % din toate armele nucleare care există pe planetă. Prin urmare, salutăm angajamentele făcute de preşedinţii Medvedev şi Obama de a încheia în viitorul apropiat un nou acord de reducere. În acest context, cum preconizează Uniunea să susţină aceste eforturi şi să coopereze cu Statele Unite şi cu Rusia?

Uniunea trebuie să facă faţă provocărilor cu care se confruntă regimul de neproliferare nucleară şi, în special, acelor provocări cu care ne confruntăm din cauza celor două mari crize din domeniul neproliferării pe care le reprezintă Iranul şi Coreea de Nord, care rămân principalele ameninţări la adresa securităţii internaţionale. Va continua Uniunea să se angajeze, efectiv şi complet, pentru rezolvarea acestor crize, în special a problemei Iranului? Aşteptăm ca dumneavoastră să ne călăuziţi pe acest drum, doamnă baroană Ashton. Mai mult decât atât, Uniunea trebuie să joace un rol în promovarea cooperării în ceea ce priveşte utilizarea paşnică a energiei nucleare. Ştiţi că aceasta este o provocare importantă. Ce măsuri se întreprind în acest context şi care este strategia dumneavoastră în această privinţă?

În fine, Parlamentul European doreşte ca Uniunea să fie o forţă proactivă în timpul apropiatei conferinţe de evaluare a Tratatului de neproliferare nucleară. Este esenţial ca Uniunea să adopte o poziţie comună nouă, ambiţioasă şi echilibrată, dacă vrea să îşi apere poziţia. Care este punctul de vedere al statelor membre în această privinţă?

Catherine Ashton, Vicepreşedintă a Comisiei/Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe şi politica de securitate. – Domnule preşedinte, vă mulţumesc foarte mult. Sunt încântată să mă aflu alături de dumneavoastră pentru a discuta problemele importante ale programului de lucru internaţional al Europei.

Doresc să încep prin a le mulţumi dlui Albertini şi dlui Danjean pentru rapoartele lor excelente. Dacă îmi permiteţi să spun aşa, aţi subliniat numărul, felul şi gradul de urgenţă al provocărilor cu care ne confruntăm.

De la întărirea statului de drept în Kosovo la colaborarea cu puterile emergente pentru a împărţi responsabilitatea pentru guvernarea globală, de la promovarea păcii în Orientul Mijlociu – şi permiteţi-mi să mă alătur vicepreşedintelui Biden şi să condamn decizia de a se construi 1 600 de locuinţe noi în Ierusalimul de Est – până la oferirea de adăpost pentru supravieţuitorii sinistraţi în urma cutremurului din Haiti, pe care i-am vizitat săptămâna trecută, de la abordarea problemelor de proliferare nucleară, aşa cum este cazul Iranului, până la găsirea unor răspunsuri eficiente la „noi” provocări cum sunt energia, schimbările climatice şi securitatea cibernetică.

Europa trece printr-o etapă în care se construiesc lucruri noi, în care oamenii trebuie să îşi adapteze hărţile mentale iar instituţiile trebuie să îşi găsească noul lor loc. Aceste procese sunt dificile şi complicate – dar şi interesante, pentru că în niciun caz nu exagerăm spunând cât de important este acest moment. Acum avem o şansă de a construi ceea ce îşi doresc de mult timp multe persoane din Europa – şi mulţi din acest Parlament: o politică externă europeană mai puternică şi mai credibilă.

Bineînţeles, Serviciul european pentru acţiune externă va fi elementul principal pentru realizarea acestor lucruri. Trebuie să construim un sistem robust, care să ne permită să rezolvăm problemele de astăzi şi noile probleme care vor apărea în viitor.

De ani zile încercăm să elaborăm şi să punem în aplicare strategii complexe, însă structurile şi sistemele pe care le aveam au făcut acest demers dificil. Având Tratatul de la Lisabona şi Serviciul pentru acţiune externă, acum ar trebui să reuşim să realizăm acest obiectiv.

În centrul a tot ceea ce noi facem se află un adevăr simplu: pentru a ne proteja interesele și pentru a ne promova valorile, trebuie să fim implicați în teritoriile străine. Nimeni nu poate spera să fie o insulă de stabilitate și prosperitate într-o mare de insecuritate și nedreptate.

Aș putea spune că lumea noastră este una aflată la flux. Pentru a o putea angaja în mod eficient, trebuie mai întâi să o încadrăm. Din punctul meu de vedere, există două caracteristici evidente ale lumii de astăzi. În primul rând există o puternică interdependență din punct de vedere politic, economic și de securitate: tehnologiile, ideile, bolile, banii – totul se mișcă. Suntem conectați în feluri pe care nu le-am mai văzut până acum. În al doilea rând, puterea se schimbă, atât în cadrul sistemelor politice – în termeni generali, de la guverne către piețe, media și ONG-uri – cât și între sistemele politice – dinspre vechiul „Vest” către est și sud. Ambele aspecte sunt rezultatul globalizării, care nu este numai un fenomen economic, ci și unul politic, atât din punctul de vedere al manifestărilor, cât și, bineînțeles, din punctul de vedere al consecințelor sale.

Gândiți-vă la dezvoltarea Chinei și a altor state în jucători importanți pe scena politică sau gândiți-vă la impactul politic al crizei financiare. Datoriile sunt în Vest; surplusurile se înregistrează în Est. Redistribuirea puterii financiare modelează totodată discuțiile noastre politice. Sau gândiți-vă la schimbările climatice, care nu sunt doar o problemă de mediu, ci și una cu implicații geopolitice și de securitate.

Prin urmare, trebuie să rezolvăm probleme complexe și facem acest lucru într-un peisaj geopolitic nou. Trebuie să ne adaptăm. Nu este un moment prielnic să zburăm pe pilot automat sau să ne mărginim la apărarea limitată a acțiunilor naționale. Este momentul să fim inteligenți și ambițioși.

Dați-mi voie să vă furnizez câteva cifre pentru a ilustra ce vreau să spun. Europa reprezintă 7 % din populația lumii, un procent aflat în scădere de la 25 %, cât se înregistra în urmă cu un secol. În ultimii 60 de ani, procentul din PIB-ul global pe care îl reprezentăm noi a scăzut de la 28 % la 21 %. Economiiile Chinei, Indiei și ale altor țări ne-o iau înainte cu 10 % pe an.

Sarcina economică se traduce printr-o lovitură politică și prin încredere exagerată în sine. Se simte peste tot: de la negocierile privind schimbările climatice la situația Iranului și la acordurile mari în domeniul energiei în Africa sau în Asia centrală. Dacă reușim să colaborăm, ne putem proteja interesele. Dacă nu, alții vor lua deciziile pentru noi. Este foarte simplu.

Preferința mea este clară. Trebuie să reacționăm ca niște europeni. În primul rând cooperând, pentru că unitatea este o condiție preliminară a influenței, și în al doilea rând acționând, pentru că răspunsul la o problemă nu poate fi un document sau o reuniune. Dacă vreți rezultate, trebuie să acționați și câteodată să și riscați. Și da, în Europa există tendința de a pune procesul înaintea rezultatelor. În al treilea rând, demonstrând principialitate și creativitate, pentru că este nevoie de amândouă: trebuie să avem principii în apărarea valorilor noastre și trebuie să fim creativi atunci când elaborăm soluții la probleme complexe.

Așa cum subliniază foarte corect raportul dlui Albertini, „este nevoie de o abordare nouă pentru ca UE să acționeze în mod colectiv și să facă față provocărilor la nivel global într-o mod coerent, consecvent și eficient”. Din acest tablou general se desprind câteva obiective principale: în primul rând, asigurarea unei mai mari stabilități și securități în vecinătatea noastră, prin promovarea reformelor politice și economice. Acest lucru este important din motive care sunt extrem de evidente, însă credibilitatea noastră la nivel internațional depinde și ea de îndreptarea situației din vecinătate.

În al doilea rând, abordarea provocărilor legate de securitatea globală, care reprezintă provocările acestei ere. Pentru acest lucru avem nevoie de strategii cuprinzătoare, de organizații internaționale puternice și de statul de drept, atât în interiorul țărilor, cât și în relațiile dintre acestea.

În al treilea rând, construirea unei rețele de relații strategice cu țări și organizații cheie, pentru că problemele cu care ne confruntăm nu pot fi rezolvate de către un singur actor.

Mai presus de toate acestea se află înființarea Serviciului european pentru acțiune externă – un mijloc de a realiza celelalte trei obiective și o modalitate de a îndeplini obiectivele promise prin Tratatul de la Lisabona.

Acestea sunt principalele sarcini cărora le-am acordat timpul meu de când mi-am asumat acest rol. Am mers întâi la Washington și la New York, lucru care a reprezentat un bun început al relației noastre importante cu Statele Unite și cu ONU. De atunci am fost la Moscova, la Kiev, în regiunea Balcanilor și în Haiti. Mă voi duce în Orientul Mijlociu săptămâna viitoare, iar la sfârșitul lunii voi merge din nou la New York. Între timp, am prezidat de trei ori Consiliul Afaceri Externe, am participat la Consiliul European informal și m-am întâlnit cu colegiul comisarilor. Am muncit mult pentru a obține consensul intern de care avem nevoie, vizitând numeroase capitale ale statelor UE: Berlin, Paris, Londra, Viena și Ljubljana. Evident, am dedicat foarte mult

timp înființării Serviciului pentru acțiune externă și munca mea va continua și în săptămânile următoarele, incluzând și colaborarea cu dumneavoastră.

Datorită intereselor acestui plen, și din aceste motive am asigurat implicarea Parlamentului European în ghidarea grupului pe care l-am înființat. Voi discuta acest subiect și în această după amiază în cadrul Conferinței președinților. Pe 23 martie, când voi veni la Comisia pentru afaceri externe, vom avea ocazia de a discuta în detaliu, în prezența tuturor comisiilor relevante.

Va exista rezistență sau opoziție de fiecare dată când se va crea ceva nou. Unii preferă să minimizeze pierderile observate în loc să maximizeze câștigurile colective. Eu văd altfel lucrurile și sper ca și Parlamentul să le vadă diferit.

Aceasta este o ocazie care apare o dată la o generație de a construi ceva nou, ceva care în sfârșit adună laolaltă instrumentele angajamentului nostru pentru susținerea unei singure strategii politice. Este o ocazie uriașă pentru Europa. Nu trebuie să scădem nivelul ambițiilor ci, mai degrabă, să ne oferim mijloacele de a le realiza. Este un moment oportun pentru a vedea întregul tablou, pentru a fi creativi și pentru a ne asuma o responsabilitate comună. Dacă vom reuși – și acest lucru trebuie să se întâmple – atunci vom fi capabili să modelăm o politică externă europeană pentru secolul XXI, cu un serviciu extern menit să o realizeze: unul în care să ne mobilizăm toate pârgurile de influență – instrumente politice, economice, de dezvoltare și de gestionare a crizei – într-o manieră coordonată. Un serviciu care să reprezinte Uniunea Europeană și din punct de vedere geografic și al genului. Cred că este singura modalitate de acțiune acceptabilă.

Dați-mi voie să ilustrez cu câteva exemple la ce mă gândesc atunci când spun „abordare cuprinzătoare”.

Regiunea Balcanilor de Vest – am avut plăcerea de a vizita de curând această regiune. Într-un fel, regiunea Balcanilor este locul de naștere al politicii externe a UE. Mai mult ca oriunde altundeva, aici nu ne putem permite să eșuăm. Obiectivul meu a fost să stabilesc relații bune de lucru cu liderii politici, să discut cu societatea civilă despre ce ar putea însemna apartenența la Europa și să asigur coordonarea între diverșii actori ai UE din regiune. Una dintre concluziile pe care le-am tras a fost aceea că regiunea înregistrează progrese, chiar dacă acestea sunt inegale și incomplete. Perspectiva europeană rămâne cadrul general – atât ca obiectiv al nostru, cât și ca principalul stimulent pentru reformă. Așa cum am subliniat peste tot pe unde am fost, progresul pe calea către UE depinde de angajamentul de a realiza reforme acasă. În ceea ce privește drepturile omului, statul de drept și cooperarea regională.

Ne susținem strategia cu ajutorul tuturor instrumentelor legate de politica externă pe care le avem la dispoziție. Avem în Kosovo cea mai mare misiune civilă a noastră, misiune care este un succes. În Bosnia am adaptat misiunea ALTHEA, întrucât situația s-a stabilizat, și am dezvoltat un program de instruire. Transmitem mesajul european cu multă putere înainte de alegerile din octombrie. În întreaga regiune înregistrăm progrese în ceea ce privește liberalizarea vizelor și contactul interpersonal.

Prin urmare, strategia noastră privind regiunea Balcanilor este așa cum trebuie să fie: strategică în ceea ce privește obiectivele sale, polivalentă din punctul de vedere al instrumentelor și adaptată din punctul de vedere al punerii în aplicare.

Al doilea exemplu se referă la regiunea Cornului Africii. Acesta scoate în evidență interdependența dintre fragilitatea statală, sărăcie, competiția pentru resurse, printre care și apa, cu pirateria, terorismul și crima organizată. Singurul răspuns posibil este unul cuprinzător, adică exact ceea ce realizăm noi. Operațiunea noastră navală Atalanta a fost considerată un succes uriaș. Următorul pas al nostru este să dezvoltăm în continuare opțiunile pe care le avem în ceea ce privește transferul piraților suspecti, pentru a fi puși sub acuzare în regiune. Adăugăm o misiune de instruire pentru guvernul federal de tranziție (GFT) din Somalia, misiune care urmează să se desfășoare în primăvară. Prin intermediul Instrumentului de stabilitate, finanțăm măsuri adiacente pentru a construi capacități, pentru a instrui autoritățile maritime și pentru a continua cu munca de dezvoltare pe termen lung în Yemen și Somalia în domeniul sărăciei, alfabetizării și sănătății.

Felul în care suntem implicați în Georgia urmează același scenariu. În august 2008, când un conflict izolat s-a transformat într-un conflict deschis, am reacționat imediat. Am preluat conducerea internațională, am mediat un armistițiu și am mobilizat o misiune puternică de monitorizare alcătuită din 300 de persoane într-un timp record. De atunci, aplicăm întreg spectrul de mijloace comunitare și PSAC de prevenire a reluării violenței și de obținere a stabilității în Georgia și în regiune.

Împreună cu ONU și OSCE conducem negocierile de la Geneva, singurul for unde ne întâlnim toți cei interesați. Am găzduit o conferință a donatorilor pentru reconstrucție și ajutor economic în Georgia și am inclus Georgia – împreună cu Armenia și Azerbaidjan – în politica europeană de vecinătate. Continuăm să promovăm

aceste reforme și legături mai strânse. Lucrăm în domeniul comerțului și al liberalizării vizelor și susținem măsurile de clădire a încrederii pentru a reface legăturile cu republicile separatiste.

Mai este mult de lucru în Georgia și avem un program de lucru plin atunci când discutăm acest aspect cu Rusia, așa cum am discutat în urmă cu 10 zile cu Serghei Lavrov. În acest caz, am demonstrat ce poate face UE atunci când mobilizăm complet resursele pe care le avem. Cei care au fost implicați în acele săptămâni nebune mi-au spus că ceea ce s-a făcut în această privință este excepțional. Prin urmare, avem nevoie de structuri mai puternice, de o mai mare flexibilitate și de o mai bună pregătire dacă vrem ca Georgia să fie un punct de referință pentru acțiunile noastre viitoare.

Permiteți-mi să îmi îndrept atenția către politica de securitate și apărare comună și să spun că sunt de acord cu vârful de lance al raportului Danjean referitor la importanța misiunilor noastre. Ele salvează vieți, creează spațiu pentru ca politica funcțională să fie eficientă și arată că Europa își poate folosi toate instrumentele de putere pentru a-și îndeplini responsabilitățile.

Mi se pare uimitor cât de mult am progresat în ultimii zece ani. Peste 70 000 de bărbați și femei au fost mobilizați în această perioadă, în peste 20 de misiuni. Gestionăm crize într-un mod european, printr-o abordare cuprinzătoare în susținerea legislației și acordurilor internaționale și în strânsă colaborare cu principalii noștri parteneri. Cooperăm bine cu NATO în Bosnia și Herțegovina și de-a lungul coastei Somaliei. În Kosovo și în Afganistan este mai dificil din cauza aspectelor politice. Trebuie să îndreptăm situația, așa că eu colaborez cu Secretarul General al NATO pentru a îmbunătăți relațiile UE-NATO în domenii practice și pentru a crea un climat pozitiv. Haideți să vedem cum putem să ne dezvoltăm relațiile în mod pragmatic. ONU este un alt partener-cheie. Există multe exemple pozitive de cooperare între UE și ONU în domeniu – Republica Democrată Congo, Ciad și chiar Kosovo. În ultimul timp am început să ne cunoaștem mai bine, însă putem și trebuie să consolidăm aceste relații, concentrându-ne pe domenii precum planificarea și împărțirea celor mai bune practici.

În raportul Danjean, dar nu numai aici, oamenii întreabă dacă nu cumva este momentul ca UE să își înființeze propriul cartier general de operațiuni permanent. Este o problemă serioasă, pentru care este nevoie de o dezbateră serioasă. Nimeni nu contestă faptul că avem nevoie de un cartier general care să poată planifica și executa operațiuni militare. Întrebarea este dacă actualul sistem, bazat pe SHAPE sau pe cartierele generale naționale, reprezintă cea mai eficientă modalitate sau dacă există altceva mai bun.

Deseori abordăm această chestiune din punctul de vedere al structurilor. Cred că întâi trebuie să facem analiza funcțiilor pe care trebuie să le îndeplinim. Eu văd trei funcții principale din care ar trebui să rezulte deciziile: prima, capacitatea de a planifica și executa operațiuni militare, inclusiv planificarea în avans, dar și de a putea reacționa rapid când este nevoie; a doua, capacitatea de a dezvolta o coordonare civilă-militară într-un mod mai structurat, astfel încât să ne maximizăm capacitatea; și, a treia, capacitatea de a stabili legături cu alții, de a optimiza coordonarea generală și ceea ce putem numi în linii mari „comunitate internațională”. Dacă vom folosi această analiză drept punct de plecare pentru discuțiile noastre, ar trebui să putem stabili terenul comun și să mergem mai departe pentru a stabili ceea ce trebuie să facem.

Raportul solicită, de asemenea, înființarea unui Consiliu de apărare, o idee care știu că se vehiculează de ceva vreme. Următoarea întrunire din aprilie va urma practicile stabilite, însă la reuniunea informală a miniștrilor apărării s-a ajuns la un consens pe baza propunerilor mele de a ține consiliile pentru afaceri externe în formația ministerelor apărării. Acest lucru le-ar permite miniștrilor apărării să se întâlnească și să ia decizii, de exemplu, cu privire la dezvoltarea capacităților.

Ultimul aspect pe care vreau să îl discut se referă la sugestia făcută cu privire la o forță de protecție civilă. Haideți să începem cu exercițiul generat de lecțiile învățate din Haiti, exercițiu care se află în desfășurare. Apoi haideți să aplicăm spiritul Tratatului de la Lisabona și să vedem ce opțiuni avem de a mobiliza bunurile statelor membre împreună cu instrumentele UE, fie pentru a susține ONU, OCHA, fie pentru a acționa ca însăși UE. Cuvintele de ordine trebuie să fie maximizarea sinergiilor și evitarea rupturilor „grele” sau artificiale dintre felurile în care gestionăm criza internă a UE și pe cea externă.

În fine, permiteți-mi să îmi îndrept atenția către subiectul neproliferării nucleare, având în vedere întrebarea cu solicitare de răspuns oral care a fost formulată. Doresc să menționez pe scurt două aspecte, care sunt cele mai importante: în primul rând conferința de evaluare a Tratatului de neproliferare nucleară, programată pentru luna mai la New York. Voi participa la acest eveniment pentru a mă asigura că vom avea un rezultat încununat de succes. Nu trebuie să facem nicio greșală: întregul sistem de neproliferare bazat pe acest tratat, sistem al cărui punct forte este TNP, se află sub o presiune crescândă. Pentru a răspunde, trebuie să fim pregătiți să ne aducem contribuția: la accesul la utilizarea pașnică a energiei nucleare, în special pentru țările

în curs de dezvoltare, evitând în același timp riscurile de proliferare, iar acest lucru include activitatea în domeniul abordărilor privind ciclurile multilaterale ale combustibililor nucleari – cred că 84 de țări au beneficiat de programe de asistență UE; la progresul în ceea ce privește dezarmarea nucleară – din punct de vedere politic, acest lucru este fundamental pentru a crea o atmosferă constructivă; și abordând crizele regionale de proliferare, în special în cazul Iranului, care ar putea provoca eșecul conferinței.

După cum știți, UE conduce eforturile de a găsi soluții diplomatice. Susținem în totalitate procesul Consiliului de securitate privind aplicarea de noi măsuri restrictive dacă – așa cum este cazul în prezent – Iranul va continua să ignore obligațiile ce îi revin.

În al doilea rând, este vorba despre summitul privind securitatea nucleară organizat de președintele Obama. Împărtășim obiectivul summitului, adică ideea de a consolida securitatea materialelor nucleare și de a împiedica accesul teroriștilor la acestea. Cred că UE sprijină încă din 2004 Agenția Internațională pentru Energie Atomică (AIEA) în demersul de a ajuta țările din această regiune și vom continua în același sens.

În fine, permiteți-mi să mă întorc la punctul de la care am plecat. Cererea privind angajamentul european global este uriașă. Trebuie să ne asigurăm că oferta se ridică la nivelul cererii. Tratatul de la Lisabona ne oferă această șansă. Trebuie să acționăm în conformitate cu litera și cu spiritul tratatului, amintindu-ne de ce liderii Europeni au negociat de fapt tratatul. Cred că motivul a fost unul clar: dorința de a elabora o politică externă europeană mai puternică, mai hotărâtă și mai încrezătoare în propriile forțe, o politică externă care să se afle în serviciul cetățenilor Uniunii Europene. Știu că mulți din acest plen împărtășesc acest obiectiv și contez pe ajutorul dumneavoastră, pentru a ne asigura că acest lucru va deveni realitate.

Nadezhda Neynsky, raportoare pentru avizul Comisiei pentru bugete. – Domnule președinte, doresc să o felicit pe dna Ashton pentru declarația sa încurajatoare.

În același timp, în calitate de raportoare pentru avizul Comisiei pentru bugete cu privire la PESC, doresc să subliniez faptul că este esențial ca dumneaei să inițieze un audit al operațiunilor trecute și prezente ale PESC și al misiunilor civile ale PSAC pentru a identifica punctele forte și punctele slabe ale acestora. Astfel, Uniunea Europeană va fi mai eficientă în asigurarea securității, își va spori autonomia și va folosi în mod mult mai înțelept bugetul relevant, care din păcate este în continuare subfinanțat.

Ioannis Kasoulides, în numele Grupului PPE. – Domnule președinte, este înspăimântător să ne imaginăm că un dispozitiv nuclear, de dimensiuni mici însă posibil letal pentru milioane de persoane, ar putea ajunge pe mâinile teroriștilor. Acum câțiva ani, puteam spune că această probabilitate este una foarte mică. Nu mai putem spune la fel și acum.

Țări precum Iran și Coreea de Nord sunt în plin proces de achiziție a unei arme nucleare ori au posibilitatea de a face o astfel de achiziție. Se pare că un om de știință din Pakistan ar fi vândut Iranului know-how, iar Coreea de Nord a comercializat material nuclear. Nimeni nu se opune ideii ca Iranul să achiziționeze energie nucleară în scopuri pașnice, însă răbdarea se diminuează dacă Iranul încearcă să tragă de timp în cadrul dialogului cu cei 5+1, pe care noi îl susținem.

Abordarea dublă și elaborarea de către Consiliul de securitate al ONU a unor sancțiuni inteligent direcționate sunt garantate. Proliferarea nucleară se află într-un moment atât de critic, încât a determinat personalități marcante precum Henry Kissinger să susțină că doar acțiunile făcute către eliminarea totală vor putea asigura neproliferarea și securitatea mondială.

Prin urmare, susținem un tratat internațional pentru eliminarea progresivă a armelor nucleare, susținem stoparea producției de material fisil, promovarea tratatului complex privind interzicerea totală a testelor nucleare, reducerea focoarelor nucleare, acordul START etc., punerea tuturor tratamentelor combustibililor nucleari sub controlul AIEA, precum și consolidarea mandatului acesteia și a puterilor sale de verificare.

Adrian Severin, în numele grupului S&D. – Domnule președinte, sper că suntem cu toții de acord că avem nevoie de o politică externă proactivă, condusă de obiectivele noastre europene comune și bazată pe valorile noastre comune. Această politică ar trebui să recunoască indivizibilitatea securității în lumea globalizată, întrucât aceasta reprezintă o sursă de solidaritate a intereselor, atât în cadrul Uniunii Europene, cât și în afara acesteia.

O asemenea politică necesită și presupune un instrument instituțional adecvat. Prin urmare, prioritățile sunt clare și sunt bucuros să văd că aceste priorități pe care le voi menționa sunt aceleași ca ale dnei Ashton. Un Serviciu pentru acțiune externă eficient, o politică de vecinătate cu rezonanță, o politică de extindere vizionară, parteneriate bine structurate cu jucătorii strategici, atât cu cei tradiționali, cât și cu cei emergenți, precum și

o strategie eficientă pentru soluționarea provocărilor globale, în special securitatea energetică, neproliferarea nucleară, migrarea, crima organizată la nivel transnațional, expresia transnațională a sărăciei, conflictele culturale și așa mai departe.

În ceea ce privește Serviciul pentru acțiune externă, avem nevoie de o instituție care să nu fie construită numai pe baza principiului responsabilității politice și bugetare, ci și pe principiul eficacității. Nu trebuie să înființăm un serviciu care să mențină vechea competiție națională sau actuala structură birocratică. Cele două capete ale acțiunilor externe europene trebuie să poarte ambele pălării deodată și întotdeauna, pentru a asigura astfel unitatea serviciului și coerența acțiunilor sale.

În ceea ce privește politica externă de vecinătate, avem nevoie de o abordare care să nu excludă Rusia și Turcia. În ceea ce privește Marea Neagră, trebuie să trecem de la sinergie la strategie. În ceea ce privește conflictele izolate, avem nevoie de inițiative regionale și de mecanisme de securitate și cooperare regională în conformitate cu garanțiile internaționale.

În ceea ce privește securitatea globală, avem nevoie de un nou aranjament care să reflecte realitățile de după ordinea bipolară. Trebuie să ne promovăm valorile în lume, însă printr-o modalitate tradițională, nu ca niște cruciați noi.

Cred că acestea și multe altele reprezintă prioritățile noastre, care pot fi comparate cu o sarcină herculeană. Solicit colaborarea Parlamentul, a Comisiei și a Consiliului pentru a duce această sarcină la îndeplinire.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, în numele grupului ALDE. – (NL) Domnule președinte, doamnă Înalt Reprezentant/vicepreședintă a Comisiei, doamnelor și domnilor. Doamnă Ashton, în primul rând permiteți-mi să vă urez bun venit și să spun că sper din tot sufletul că excelența și puternica prezentare a dumneavoastră de astăzi va vesti într-adevăr sfârșitul unei perioade extrem de dificile pentru noi, care a început în noiembrie, la finalul mandatului anterior al Comisiei. Dacă putem cădea de acord asupra unui lucru, atunci acesta este următorul: nu ne putem permite perioade atât de lungi de șovăială. De la sfârșitul lunii noiembrie până de curând, s-a părut – și îmi pare rău că trebuie să spun acest lucru – că UE a dispărut de pe scena mondială sau că a fost foarte aproape de o asemenea dispariție. Permiteți-mi să reiterez faptul că nu putem permite în niciun caz ca acest lucru să se întâmple. Pentru că, evident, lumea nu ne va aștepta. Ați menționat câteva cifre care ilustrează foarte clar această idee. Totuși, am fost martori și la o serie de evenimente care au ilustrat această idee: catastrofele naturale care se tot întâmplă, oribilele atacuri care tot au loc, faptul că, deși sunt democratice, anumite guverne din Orientul Mijlociu au luat decizii care au împiedicat serios procesul de pace, sau ceea ce a mai rămas din el, și așa mai departe. Prin urmare, avem nevoie de un Înalt Reprezentant /vicepreședinte al Comisiei care să poată fi capabil să fie prezent și pe teren, nu doar în centrele europene în care se iau decizii, ci și în centrele de acest fel care există în alte părți ale lumii. Și dumneavoastră, și noi știm că v-ați asumat o sarcină aproape imposibilă. Vă admir pentru acest lucru. Am promis să vă susținem în îndeplinirea acestei sarcini. Suntem încântați că v-am auzit vorbind astăzi și că am fost martori la declarația dumneavoastră puternică în ceea ce privește Serviciul european pentru acțiune externă, de care avem cu toții atâta nevoie. Dacă încă mai există oameni care au voința de a pune capăt acestor conflicte teritoriale – în care o parte luptă cu mânuși și cealaltă fără – atunci sunt sigură că, dacă vom colabora, vom putea să ne pregătim bine pentru ceea ce ne așteaptă. Vă mulțumesc pentru atenția acordată.

Franziska Katharina Brantner, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Domnule președinte, doamnă baroană Ashton, doamnelor și domnilor, doamnă baroană Ashton, am ascultat cu atenție ceea ce ați avut de spus. Din păcate, trebuie să remarcăm faptul că probabil va trebui să mai așteptăm destul timp înainte să puteți elabora planuri pentru proiecte viitoare specifice generate de experiența dumneavoastră referitoare la principiile pe care le aveți și pe care le putem susține.

Totuși, permiteți-mi să spun câteva cuvinte despre Serviciul pentru acțiune externă, despre care mă așteptam să aud ceva mult mai concret de la dumneavoastră. Ați spus în mod repetat că acest serviciu are de-a face cu coerența, subiect care este la ordinea zilei. În multe cazuri, avem nevoie de planuri și programe comune ale Serviciului pentru acțiune externă și ale Comisiei. Cei care se declară în favoarea ideii de a lăsa numeroase domenii politice în seama Comisiei sau a secretariatului Consiliului ar trebui să fie cinstiți și să recunoască faptul că sunt în favoarea stării de fapt, a sistemului care funcționează în conformitate cu prevederile Tratatului de la Nisa.

Pentru noi, un prim punct important este măsura în care suntem capabili să obținem o majoritate în privința tuturor aspectelor legate de prevenirea crizei civile, de gestionarea crizei civile și de reconstrucție. După părerea noastră, este vorba de lucrurile la care face referire termenul „consolidarea păcii”, adică prevenirea conflictelor, avertizarea timpurie, medierea conflictelor, reconcilierea și stabilizarea pe termen scurt până la

mediu. Avem nevoie de o unitate organizațională corespunzătoare acestui obiectiv și, prin urmare, propunem înființarea unui „departament de gestionare a crizelor și de consolidare a păcii”. Prin urmare, aș dori să vă întreb care este poziția dumneavoastră față de înființarea unui astfel de departament. În acest moment, aș dori să subliniez și faptul că susținem ideea ca atât bugetul politicii externe și de securitate comune (PESC), cât și Instrumentul de stabilitate să fie încorporate în Serviciul pentru acțiune externă, însă nu ca parte a Direcției de gestionare a crizelor și planificare civilă și militară (CMPD) și elemente subordonate acestei direcții, ci, în schimb, în cadrul unei structuri noi pe care sper să o veți înființa. Aș dori să aflu care este poziția dumneavoastră față de acest subiect.

Un al doilea aspect important pentru noi îl reprezintă legătura dintre domeniile tradiționale ale politicii externe și noile domenii precum politica energetică, politica privind clima, justiția și afacerile interne. Ce structuri intenționați să creați pentru a acorda Serviciului pentru acțiune externă acces sistematic la aceste domenii de politică globală ale UE și ale statelor sale membre?

Mai există un aspect important pentru noi: acesta trebuie să fie un serviciu modern, cu o politică de personal echilibrată. Săptămâna aceasta am sărbătorit ziua de 8 martie. Prin urmare, este foarte clar că noi credem că drepturile femeii trebuie bine ancorate în acest serviciu și că femeile trebuie să facă parte din acesta. Stimată baroană Ashton, mai multe deputate v-au scris pentru a vă solicita să garantați că Rezoluțiile ONU 1325 și 1820 vor fi de la bun început puse în aplicare în cadrul structurilor instituționale ale serviciului. Prin urmare, întrebarea mea legată de acest subiect este aceasta: care sunt planurile dumneavoastră în această privință?

Așa cum am spus, aveți susținerea noastră în demersurile pentru înființarea unui Serviciu pentru acțiune externă comun solid. Aștept cu interes răspunsurile dumneavoastră.

Charles Tannock, în numele Grupului ECR. – Domnule președinte, Tratatul de la Lisabona este acum o realitate juridică în ordinea internațională, chiar dacă îi lipsește legitimitatea democratică, pentru că multora dintre cetățenii UE, inclusiv celor din Marea Britanie, le-a fost refuzat dreptul de a vota în cadrul unui referendum. Cu toate acestea, Grupul ECR și conservatorii britanici sunt dedicați angajamentului pozitiv și progresului în noul cadru instituțional.

Am dori să vedem o abordare similară venită și din partea statelor membre și a Comisiei. După părerea mea, este foarte ironic faptul că primul mare progres instituțional realizat în conformitate cu Tratatul de la Lisabona, adică înființarea Serviciului european pentru acțiune externă, amenință să trimită UE înapoi, tocmai la introspecțiile și certurile pe care Tratatul de la Lisabona ar fi trebuit să le eradice. Fără îndoială, înființarea Serviciului pentru acțiune externă trebuie supusă dezbaterii și consensului cu privire la cine ce face și face mai bine, însă elementele de politică externă ale PESC trebuie să rămână în atribuțiile Consiliului.

Numai că, potrivit teoriei promovate de Tratatul de la Lisabona, avem nevoie și de o conducere puternică, una care să creeze o viziune trainică asupra diplomației Europei în lume. Ne punem speranțele în dumneavoastră, doamnă Înalt Reprezentant Ashton, să preluați inițiativa și să afirmați autoritatea și conducerea pe care vi le-a conferit tratatul, să tăiați în dreapta și în stânga dacă va fi nevoie și să pavați drumul spre progres. Vă vom susține în demersurile pe care le veți face, dacă dumneavoastră veți demonstra că vă puteți ridica la nivelul acestei provocări intimidante.

UE a avut la dispoziție mulți ani de zile pentru a se gândi la acest Serviciu, așa că zăpăceala și ezitarea pe care le vedem în prezent nu aduc niciun serviciu ambițiilor UE de a juca un rol global în politica externă prin intermediul PESC.

Există și aspecte mai generale. Raportul Albertini, pe care îl susțin cu tărie, stabilește prioritățile politicii externe a Uniunii și aprobă în mod corect aspirațiile de a adera la UE ale țărilor din regiunea Balcanilor de Vest, în special ale Croației, Macedoniei și statului Muntenegru, pentru care eu sunt raportor.

Raportul menționează însă și alianța transatlantică și NATO, despre care noi credem că sunt pietrele de temelie ale politicii externe și de securitate a UE. Subliniază în mod corect responsabilitatea pe care o are UE de a rezolva conflictele izolate, în special pe cele din Transnistria și din Nagorno-Karabakh, din imediata noastră apropiere, și de a stabili relații bune cu Ucraina.

Însă, în cele din urmă, și Taiwanul este menționat ca partener important al UE și ar trebui să i se permită și acestuia să participe în mod activ și complet în cadrul organizațiilor internaționale, potrivit politicii UE și politicii unei singure Republici Chineze.

Willy Meyer, în numele Grupului GUE/NGL. – (ES) Domnule președinte, doamnă baroană Ashton, dl Albertini știe deja motivele pentru care grupul meu prezintă o opinie minoritară asupra raportului privind politica

externă, de securitate și de apărare. Doamnă baroană Ashton, practic facem acest lucru pentru că am ajuns la o concluzie. În țările care ne înconjoară, în Uniunea Europeană, politicile de securitate și apărare actuale nu au nimic de-a face cu apărarea teritoriului: politica de securitate este în prezent o proiecție a politicii externe.

Considerăm că principalul obiectiv al politicii externe ar trebui să fie realizarea dezarmării la nivel internațional: armament zero, prin aplicarea unor politici pragmatice, care să răspundă cauzelor actuale ale insecurității din lume.

Principalele arme de distrugere în masă ale lumii de astăzi sunt foamea și sărăcia. Acestea sunt arme împotriva cărora nu putem lupta cu forțe militare. Prin urmare, noi credem că, plecând de la această ipoteză, ar trebui să devenim fideli unui sistem de securitate transnațional, care să permită demilitarizarea treptată a întregii securități din lume. Evident, nu suntem de acord cu ideea ca Uniunea să fie legată de NATO, printre altele, pentru că strategia NATO a fost aceea de a alege să dea un răspuns militar la elemente de insecuritate cum sunt crima organizată și terorismul, care nu au fost niciodată chestiuni pretabile la un răspuns militar.

Cred că această militarizare aflată într-o continuă creștere impune statelor membre să dețină industrii de armament din ce în ce mai puternice și să cheltuiască mai mult pentru achiziționarea de arme. Ne aflăm la cel mai înalt nivel de civilizație și, în ceea ce privește dotarea cu arme, nivelul este mai ridicat decât în timpul Războiului Rece, lucru care este departe de politicile pragmatice care tind spre demilitarizare.

Nu, nici terorismul și nici crima organizată nu ar trebui să fie ținte militare. Trebuie să fie ținte pentru poliție, pentru serviciile juridice internaționale, pentru serviciile secrete, pentru aducerea infractorilor în fața justiției, însă în niciun caz nu trebuie să fie ținta unui răspuns militar.

Prin urmare, nu suntem de acord cu această abordare militară. Nu suntem de acord să existe baze militare americane în Uniunea Europeană. Nu vrem acest lucru pentru nicio țară, nu vrem ca vreun stat puternic să își desfășoare forțele militare în lume și, prin urmare, credem că este foarte important ca legislația internațională să fie respectată. Nu suntem de acord cu recunoașterea independenței statului Kosovo – nu credem în recunoașterea niciunui stat care folosește forța în afara limitelor impuse de legislația internațională – pentru că noi credem în această legislație și, prin urmare, suntem de părere că procesul de decolonizare a regiunii Saharei de Vest ar trebuie menționat în acest raport. Bineînțeles, solicităm, de asemenea, retragerea trupelor din Afganistan, trupe care, așa cum chiar NATO recunoaște săptămână de săptămână, provoacă moartea unor civili nevinovați. Prin urmare, nu suntem de acord să mergem pe calea militarizării.

Fiorello Provera, în numele Grupului EFD. – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, doamnă baroană Ashton, raportul cu adevărat excepțional al dlui Albertini conține un fragment care eu consider că are o uriașă importanță politică: partea în care se face legătura între fenomenul imigrației și politica de cooperare cu țările în curs de dezvoltare.

Ar fi de neconceput să controlăm asemenea fluxuri uriașe de migrație doar prin intermediul unor măsuri represive și printr-o politică internă. Nici distribuirea imigranților în toate statele membre europene nu ar rezolva această problemă. Dimpotrivă, ar încuraja sosirea a noi imigranți. Un răspuns cheie pentru controlul fenomenului de migrație este elaborarea unei politici de cooperare, de preferat coordonată la nivel european și îndreptată nu doar către progresul economic, ci și către progresul social și democratic. Emigrarea trebuie să fie o opțiune, nu o necesitate.

Pentru ca această politică de cooperare să fie eficace și să ajungă la cei care au cu adevărat nevoie de ea, este esențial să promovăm o bună guvernare locală, fără de care s-ar înregistra ineficiență, corupție, risipă de resurse și rezultate slabe. Asigurarea guvernării locale și a colaborării guvernelor reprezintă obiectivul politicii externe, iar cooperarea trebuie să devină un instrument important al politicii externe europene: acesta este mesajul meu către doamna baroană Ashton în legătură cu un domeniu care îmi este foarte drag – cooperarea.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Domnule președinte, faptul că în Tratatul de la Lisabona au fost definite doar obiective de politică externă foarte atipice se întoarce acum împotriva noastră. Probabil vom avea de plătit un preț pentru faptul că baroana Ashton este un Înalt Reprezentant pentru afaceri externe și politica securității care nu are experiență reală în domeniul politicii externe și care a fost impus Uniunii ca cel mai mic numitor comun pe care statele membre l-au putut găsi.

Dacă nu spunem nimic în legătură cu chestiunile importante legate de politica externă, noi, europenii, nu vom putea realiza nimic mai mult decât ar reuși un grup mic de diplomați care merg prin lume și dau mâna cu toată lumea, proclamând diverse cursuri de politică externă.

Nici neînțelegerile apărute în legătură cu Serviciul european pentru acțiune externă nu sunt tocmai lucruri pe care ni le putem permite. Acest serviciu, fără îndoială important, nu trebuie mutat, peste capul statelor membre, într-o sferă de activitate benefică pentru eurocrați.

Foarte probabil, este momentul să ieșim din insuccesele înregistrate în încercarea de a înființa acest Serviciu european pentru acțiune externă și este momentul ca UE să se facă din nou auzită în lumea din afară. De asemenea, este timpul ca Înalțul Reprezentant să acționeze mai responsabil în ceea ce privește aceste chestiuni, inclusiv, de exemplu, în privința utilizării tuturor celor trei limbi de lucru ale Uniunii – adică și germana – în cadrul Serviciului european pentru acțiune externă.

Trebuie să folosim cât se poate de bine experiența și bunele relații pe care statele membre le au în mod individual cu anumite regiuni. Gândiți-vă, de exemplu, la experiența istorică pe care o are Austria în regiunea Balcanilor de Vest. Făcând acest lucru, trebuie să arătăm clar că securitatea Europei nu este apărută în munții Hindukush, ci la frontierele externe ale UE din Balcani. UE trebuie să înceteze să se comporte ca un braț întins și ca finanțator principal al NATO și al Statelor Unite. Banii europeni sunt cu siguranță mai bine cheltuiți pe agenția FRONTEX decât în deșerturile din Afganistan.

Catherine Ashton, *vicepreședintă a Comisiei/Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate*. – Domnule președinte, dacă îmi permiteți, aș dori să fac câteva comentarii directe legate de aspectele și întrebările care au fost formulate.

Pentru dl Kasoulides, în ceea ce privește revizuirea Tratatului de neproliferare nucleară, este esențial ca acesta să aibă succes, mai presus de orice. Credem că trebuie să parcurgem etape practice: trebuie să intre în vigoare un tratat privind interzicerea completă a testelor nucleare; materialul fisil trebuie eliminat; trebuie să susținem utilizarea pașnică a energiei nucleare pentru a găsi metode sigure prin care să ne asigurăm că evităm proliferarea – de exemplu, contribuțiile pe care le facem către banca pentru combustibili nucleari – și trebuie să susținem o AIEA foarte puternică și eficace. Bineînțeles, așa cum am mai spus, va trebui să acționăm în special în regiuni precum Orientul Mijlociu, ceea ce înseamnă că va trebui să continuăm să exercităm presiune asupra Iranului și să ne ocupăm de problemele care există aici.

Domnule Severin, în ceea ce privește Serviciul pentru acțiune externă și prioritățile pe care le-ați menționat, ei bine, suntem pe exact aceeași lungime de undă. Pentru mine este foarte important că Serviciul are responsabilitate politică și bugetară, întocmai cum ați spus și dumneavoastră, și trebuie să funcționeze în aceste două direcții. Așa cum ați indicat și dumneavoastră, va fi esențial să ne implicăm și să discutăm aceste chestiuni cu alți parteneri cheie. De exemplu, cred că ați menționat Rusia și Turcia. Ei bine, am vizitat deja Rusia. Am petrecut o parte a săptămânii de săptămână împreună cu ministrul turc de externe: a fost o ocazie extraordinară de a discuta mult mai în detaliu despre viitorul acestei relații. Prin urmare, sunt absolut de acord cu prioritățile pe care le-ați stabilit și vă mulțumesc pentru acestea.

Doamnă Neyts-Uyttebroeck, vă mulțumesc pentru cuvintele frumoase. Cred că nu se poate spune neapărat că UE a dispărut de pe scena mondială. Mai degrabă, inevitabilitatea acestei lacune, de a avea o Comisie eficientă, este acum o chestiune rezolvată. Și, în ceea ce mă privește, a fost extrem de important pentru că, până la intrarea în vigoare a Comisiei, eu nu aveam nici măcar un cabinet, ca să nu mai vorbesc despre un Serviciu pentru acțiune externă. Iar acum ne aflăm într-o poziție din care putem începe să adunăm resursele.

Cred că este foarte corect să vorbiți despre importanța faptului de a fi vizibili pe teren. Pentru mine este dificil pentru că încă nu am învățat cum să călătoresc prin timp. Însă cred că este absolut esențial ca, privind înainte, să vedem prioritățile care au fost stabilite, cu care cred că acest plen va fi de acord în mare măsură, și să ne asigurăm că acțiunile mele sunt îndreptate către aceste priorități, dintre care una este înființarea Serviciului, care încă nu există. Nu are o structură de personal. Încă nu există. Dar când această structură va exista, vom putea demonstra în întreaga lume forța Europei în cel mai bun sens al cuvântului.

Doamnă Brantner, ca de obicei, încercați să obțineți cât mai multe detalii posibil: Cred că este foarte important. Unele dintre chestiunile pe care le-ați menționat sunt esențiale. Nu vrem să existe dublări în cadrul diverselor instituții, în ceea ce privește acțiunile noastre. Vrem să vedem abordarea geografică a lucrurilor pe care le facem și sunt de acord cu dumneavoastră în ceea ce privește consolidarea păcii: cred că este un domeniu foarte important în care UE ar trebui să acționeze.

Și într-un fel, face parte din procesul de creare a diverselor elemente din ceea ce facem bine – acțiunile noastre în privința consolidării statelor, în justiție, în ceea ce privește statul de drept, munca pe care o depunem pentru programele de dezvoltare, munca pe care o depunem pentru a rezolva aspectele legate de schimbările climatice, munca pe care o depunem pentru a susține guvernele și oamenii – toate acestea sunt menite să ne

aducă mai multă securitate, stabilitate și prosperitate, însă, de fapt, făcând toate acestea, creăm o lume mai sigură, mai stabilă și mai prosperă.

Aceste obiective sunt extreme de importante.

Sunt complet de acord cu dumneavoastră în ceea ce privește condiția femeilor. De exemplu, trebuie să includem mai multe femei în misiunile noastre polițienești, unde, din câte am văzut eu, sunt foarte puține. Trebuie să ne asigurăm că femeile sunt bine integrate în serviciu la toate nivelurile. Aceasta este o provocare pe care trebuie să ne asigurăm că o abordăm. Însă, cel mai important, v-aș spune că Serviciul pentru acțiune externă se află în serviciul întregii Uniuni Europene.

Prin urmare, ce facem în privința justiției și a afacerilor interne în întreaga lume, ce vor parlamentarii să facă împreună cu alte parlamente? Trebuie să folosim Serviciul pe măsură ce îl construim, pentru a vă putea ajuta să abordați aceste probleme pe teren. Cred că, în ceea ce privește aceste probleme, suntem pe aceeași lungime de undă.

Domnule Tannock: conducere hotărâtă care să se ridice la nivelul provocărilor. Ei bine, spre că veți începe să vedeți ceea ce considerați o conducere hotărâtă. Așa cum spuneți și dumneavoastră, este foarte important să abordăm unele dintre aceste chestiuni importante: regiunea Balcanilor și relațiile transatlantice se află chiar în centrul acțiunilor noastre. Sunt motivele pentru care petrecem foarte mult timp discutând cu Statele Unite și pentru care eu, personal, discut și dialoghez foarte mult cu Statele Unite și, bineînțeles, cu Ucraina.

Sper că ați fost mulțumit de decizia mea de a participa la ceremonia de investire ca președinte și de a-l invita apoi pe președintele Ianukovici să vină la Bruxelles, unde și-a petrecut una din primele zile în această funcție. Investirea a avut loc joi. Dumnealui a venit la Bruxelles luni, pentru a începe să promoveze și să consolideze această relație pentru viitor.

Domnule Meyer, ați vorbit despre politica externă și despre dezarmare, dar ați și întrebat dacă este sau nu potrivit să gândim în termeni militari. Permiteți-mi să vă dau două exemple scurte, dintre care pe unul l-am descris deja, este vorba de Atalanta și importanța ideii ca acțiunile noastre să beneficieze de o abordare complexă.

În largul coastelor Somaliei, avem nave care au înregistrat succese foarte mari în acest sfârșit de săptămână, aproape, împreună cu marina franceză, când au capturat o navă de pirați care erau hotărâți să creeze haos în acea zonă maritimă. Legat de acest lucru, trebuie să ne asigurăm că pirații vor fi judecați și tratați cum se cuvine, în conformitate cu propriile noastre standarde judiciare în vigoare în țările din acea regiune.

Legat de acest lucru este și programul de dezvoltare la care lucrează Comisia pentru a încerca să susțină ameliorarea economiei din Somalia. Este și activitatea pe care ne pregătim să o începem, aceea de a instrui oameni care să poată asigura securitatea în regiune. Cu alte cuvinte, este o abordare comună și este o abordare complexă. Aceasta înseamnă să folosești instrumentele de care ai nevoie pentru a putea rezolva problemele cu care se confruntă oamenii.

Un alt exemplu: întrucât săptămâna trecută am fost în Haiti, trebuie să le aduc un omagiu italienilor pe care i-am văzut muncind acolo. Poporul lor a trecut nu demult prin tragedia de la Aquila, însă erau aici marinari, pompieri, ONG-uri, civili, doctori, psihiatri, dentiști, asistente medicale, care lucrau cu toții sub îndrumarea comandantului unei nave a cărei infirmerie era plină de oameni care se aflau aici din cauza consecințelor directe ale seismului. Tineri cu membre amputate; copii cu arsuri grave care le erau îngrijite; echipe venite pentru a-i ajuta.

Ceea ce încerc să spun este că sunt de părere că trebuie să vă gândiți la strategia complexă și la abordarea pe care o putem oferi și care implică utilizarea mijloacelor de care dispunem și folosirea lor în cele mai bune scopuri.

Domnule Provera, referitor la dezvoltarea cooperării privind imigrația, punctați un aspect important, și anume faptul că, dacă simt că nu au alte opțiuni, oamenii își asumă riscuri, de multe ori legate de viața lor, și aleg să părăsească țara în care trăiesc, în care s-au născut și în care vor să trăiască. Cei mai mulți oameni vor să poată locui în țara în care au crescut.

Așa că, după părerea mea, un element important al dezvoltării este faptul că au putut întotdeauna să susțină mijloacele economice de trai ale oamenilor, astfel încât aceștia să poată rămâne și locui acolo unde vor să trăiască, pentru a putea beneficia de ajutorul educațional, de ajutorul medical și așa mai departe.

Acest lucru va reprezenta o parte importantă a activității noastre de pe teren, care va fi de ajutor în special în țările unde instabilitatea cauzată de schimbările climatice ar putea deveni o situație foarte dificilă.

În fine, dle Mölzer, aș vrea să vă îndemn să nu fiți așa de pesimist. Nu se pune problema să acționăm peste voința statelor membre. Este vorba despre crearea unui lucru care să fie numai și numai european – nu la fel cu ce se întâmplă în statele membre, fie că este vorba de Germania, Italia, Franța, Marea Britanie sau oricare alt stat. Nu este același lucru. Construim ceva diferit care are legătură cu securitatea și stabilitatea pe termen lung, cu creșterea economică pe un teren la care putem contribui și care este în interesul nostru, dar se pune, de asemenea, problema valorilor pe care le prețuim.

Și, în ceea ce privește limbile pe care le vorbesc, *oui, je peux parler français, mais je ne suis pas très bien en français. Ich habe auch zwei Jahre in der Schule Deutsch gelernt, aber ich habe es jetzt vergessen.*

Deci pot vorbi aceste limbi și le voi învăța din ce în ce mai bine. Aștept cu nerăbdare momentul în care voi putea purta cu dumneavoastră o conversație adevărată, într-o germană mai de calitate decât cea pe care o vorbesc în prezent.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Domnule președinte, doamnă vicepreședintă, doamnelor și domnilor, rapoartele Albertini și Danjean, precum și propunerea de rezoluție privind neproliferarea armelor nucleare arată că în curând vor trebui luate decizii importante și că noi va trebui să ne pregătim pentru așa ceva. Permiteți-mi să prezint alte câteva exemple. Cred că acum Uniunea Europeană are de jucat un rol important într-o etapă esențială, al cărei obiectiv trebuie să fie acela de a împiedica Iranul să construiască arme nucleare și cred că activitatea grupului celor 5+1 trebuie să se intensifice cu adevărat, în special în ceea ce privește elaborarea unei rezoluții a ONU și posibilele extinderi ale sancțiunilor, pentru a evita apariția unui nou stat nuclear realizat prin mijloace care nu sunt militare. Situația dramatică din Orientul Mijlociu și rezolvarea problemelor care există aici sunt legate, direct sau indirect, de aceste lucruri.

Stimată baroană Ashton, aș dori să vă mulțumesc că ați mers la Kiev pentru a discuta cu președintele Ianukovici. Va fi extrem de important să reușim să susținem țări precum Ucraina, pentru ca ele să nu ia decizii greșite, pentru a afirma clar că o uniune vamală cu Rusia și o zonă de comerț liber cu Uniunea Europeană sunt incompatibile și pentru a menționa clar care sunt avantajele aduse de o decizie corectă.

Mai am de făcut încă un comentariu. Spre deosebire de mulți dintre miniștrii de externe și ai apărării, vom avea suficientă răbdare pentru a construi împreună cu dumneavoastră un Serviciu pentru acțiune externă solid. Vrem acest Serviciu pentru acțiune externă. Trebuie să aibă succes. Este o condiție esențială pentru capacitatea noastră de a vorbi într-un singur glas. Ar fi greșit să luăm decizii excesiv de rapide, care sunt prin urmare greșite. Nu suntem presați de timp – avem nevoie de un rezultat bun. Totuși, trebuie să ținem cont de faptul că, de-a lungul istoriei sale, Uniunea a înregistrat succese acolo unde s-a aplicat metoda comunitară și că, acolo unde a acționat la nivel interguvernamental, rareori a avut succes, dacă nu cumva niciodată. Prin urmare, trebuie să fie clar că acele lucruri care reprezintă politica comunitară nu trebuie transformate pe furiș într-o politică interguvernamentală, prin intermediul Serviciului pentru acțiune externă. Trebuie să ne protejăm de acest efect, pentru a asigura eficacitatea serviciului unitar, dar în același timp și politica comunitară și drepturile Parlamentului European pe care le implică aceasta – în ceea ce privește bugetul, controlul bugetar și descărcarea de gestiune – precum și drepturi de supraveghere politică pentru Parlamentul European. Sperăm să avem o colaborare pozitivă.

(Aplauze)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Domnule președinte, mă adresez dumneavoastră, doamnă baroană Ashton, vicepreședintă a Comisiei, dar și Înalt Reprezentant, întrucât presupun că, spre deosebire de miniștrii de interne, în calitate de Înalt Reprezentant, dumneavoastră aveți și un oarecare grad de responsabilitate politică față de acest plen. Astăzi se împlinesc 100 de zile de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Există două decizii iminente și semnificative care trebuie luate în ceea ce privește direcția noastră de acțiune. Una dintre ele – așa cum ați spus și dumneavoastră la început – este extinderea politicii externe din cauza climei, a energiei și a altor chestiuni care fac parte din politica externă, iar cealaltă este înființarea unui Serviciu pentru acțiune externă dinamic și eficace.

Vorbind despre politica energetică, am învățat de la Conferința de la Copenhaga că, dacă nu suntem uniți, dacă suntem fragmentați, dacă fiecare șef de guvern crede că trebuie să producă ceva specific, vom realiza mai puține lucruri decât am reuși altfel. Nu este vorba că am fi realizat ceva extraordinar, având în vedere poziția Chinei și a Statelor Unite, însă nu ar trebui să permitem să se repete groaznica telenovelă care a fost Conferința de la Copenhaga.

Prin urmare – și sunt de acord cu dl Brok în această privință – este nevoie să obținem un Serviciu pentru acțiune externă solid, ferm. Ca mulți dintre noi, nu sunt surprins, ci îngrozit să văd cât de mulți dintre miniștrii de externe vă fac probleme din cauza unei invidii meschine care îi macină. Spunem aceste lucruri foarte limpede. Mulți vă acordă cu adevărat sprijinul, însă mulți creează probleme. Pur și simplu nu pot accepta faptul că nu mai joacă rolul principal și că au devenit din nou simpli miniștri de externe. Până la urmă, funcția de ministru de externe nu este una rea și nu trebuie să însemne că dumneavoastră trebuie să stabiliți fiecare detaliu pentru orice se întâmplă în Uniunea Europeană. Din acest motiv, trebuie să spunem clar că de acum ne vom folosi capacitățile parlamentare în totalitate, nu pentru a pune piedici, ci pentru a crea ceva constructiv. Un Serviciu pentru acțiune externă este constructiv – așa cum se precizează în Tratatul de la Lisabona – atunci când este subordonat dumneavoastră, doamnă baroană Ashton, și, bineînțeles, atunci când colaborează îndeaproape cu Comisia.

În mod similar, nu vom tolera nicio activitate legală care până acum a fost efectuată folosind metoda comunitară și care ar trebui să continue în același fel, potrivit Tratatului de la Lisabona, devenind dintr-o dată interguvernamentală. Vedeti, este exact ceea ce vor mulți miniștri și poate și mai mulți șefi de guvern, nu numai pentru a submina puțin Comisia, ci și pentru a submina dreptul comunitar. Acest lucru nu este acceptabil. Trebuie trasată o linie clară.

Cum se vor împăca aceste lucruri cu Serviciul pentru acțiune externă rămâne de discutat în următoarele săptămâni – ca și înainte. Prin urmare, voi încheia menționând un lucru care s-a spus deja. Nu se pune problema de cronometrare, chiar dacă într-adevăr dorim rapid o soluție, ci de o prezentare bazată pe conținut. Trebuie spus din nou, în special Consiliului de miniștri de externe, faptul că acest Parlament își va exercita drepturile – nici mai mult, dar nici mai puțin – legate de buget și de Statutul personalului, pentru că avem un obiectiv, care este un Serviciu pentru acțiune externă eficace și eficient.

(Aplauze)

Andrew Duff (ALDE). – Domnule președinte, cred că ne-am așteptat cu toții să întâmpinăm dificultăți la începutul procesului de aducere în vigoare a tratatului și am putea să ne cerem scuze că nu am reușit să introducem în tratat și o clauză privind călătoria în timp, însă lucrul la care nu ne-am gândit și pe care nu îl putem accepta este o breșă în materie de încredere între Comisie și Consiliu în demersul de a înființa Serviciul extern. Soluția se găsește în tratat, care ar trebui apreciat și respectat cu sfințenie.

Articolul 40 protejează funcțiile respective ale Comisiei și Consiliului. Ambele instituții ar trebui să dovedească pragmatism pentru a se asigura că prin întreaga politică se poate construi o diplomatie puternică, eficace și coerentă. Catherine Ashton ne oferă o descriere grafică a UE ca putere ce se ridică dintr-un continent aflat în declin. Este destul de clar că întreaga campanie din Afganistan este o problemă care ne captează atenția; este nevoie de o reformare profundă a strategiei și a tacticilor. Datoria noastră ar trebui să fie să reevaluăm scopul, costul și durata angajamentului nostru în acea regiune.

Grupul ALDE este nerăbdător să apese pedala de accelerație în ceea ce privește apărarea. Trebuie să găsim interesele de securitate comune pentru cele 27 de state și să elaborăm exerciții comparabile în aceste state și o evaluare sinceră a punctelor forte ale misiunilor PESA, creând circumstanțe pentru a aduce o cooperare structurată permanentă în domeniul apărării.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Domnule președinte, doamnă baroană Ashton, aș dori să îi mulțumesc dlui Danjean pentru raportul său excelent, în care explică unde ne aflăm acum în ceea ce privește politica de securitate și apărare comună. Explică, de asemenea, care sunt punctele asupra cărora nu am căzut de acord.

Dacă Parlamentul va adopta acest raport, va realiza mai multe decât Comisia și Consiliul, în câteva puncte specifice, întrucât acest raport, de exemplu, face din nou o referire expresă și pozitivă la raportul Barnier privind protecția civilă europeană. Este regretabil faptul că baroana Ashton tocmai a respins din nou această idee.

– Doamnă Ashton, regret că unul dintre puținele puncte din prezentarea dumneavoastră în care ați spus „nu” a fost cel referitor la ideea dlui Barnier, deși v-ați declarat pe aceeași lungime de undă cu toți ceilalți în legătură cu majoritatea subiectelor.

– (DE) Noul raport, la fel ca raportul Albertini, susține o misiune a Uniunii de instruire în Somalia. Noi, cei din Grupul Verts/ALE, respingem această idee. Ne cramponăm de o misiune care în mod clar nu reprezintă nici cât valoarea ei adăugată, comparativ cu ceea ce s-a făcut deja în regiune, care nici nu se încadrează în

limitele cadrului politic mai larg pe care se bazează și nici nu demonstrează dacă aduce sau nu vreo contribuție la reconstrucția națională din Somalia. Este foarte probabil să plătim un preț prea mare pentru pregătirea soldaților de infanterie, care apoi își vor oferi serviciile către comandantul militar care plătește cel mai mult.

Permiteți-mi să fac un al treilea comentariu. Raportul vorbește despre obiectivul de a obține autonomia strategică a Europei în domeniul politicii de securitate și apărare. Din punctul meu de vedere, este o exagerare – mușcăm mai mult decât putem mesteca. Nu cred că vreunul dintre statele membre este în poziția de a furniza cheltuielile militare enorme de care am avea nevoie dacă am lua în serios ideea de a obține „autonomia strategică”. Eu cred, de asemenea, că ar fi vorba, în orice caz, de o greșală strategică. Europa trebuie să își găsească rolul în rețeaua europeană și mondială de securitate, iar acest rol nu poate fi acela de unitate strategică autonomă. Prin urmare, ar fi mai bine să convenim, foarte rațional și foarte realist, să sporim acele capacități și structuri care ne oferă posibilitatea de a acționa cu mai multă autonomie.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Doamnă Ashton, domnule președinte, un ofițer influent al armatei ruse a declarat că dacă Rusia ar fi deținut nave de atac amfibii din clasa Mistral, invadarea Georgiei ar fi durat cam o jumătate de oră. În timp, Franța vinde nave Mistral către Rusia, în ciuda faptului că planul Sarkozy nu a fost pus în aplicare și, în același timp, Franța susține Gazoductul Nord-European.

Este greu să vorbim despre securitate în Europa dacă evităm să discutăm despre situația de la granița estică a Uniunii Europene, însă așa s-a întâmplat în tot timpul cât s-a lucrat la acest raport și mă adresez acum, cu regret, președintelui Subcomisiei pentru securitate și apărare. S-au făcut eforturi, cu orice preț, ca să nu mai vorbim despre chestiuni precum manevrele „Zapad 2009”. S-au depus eforturi să nu se vorbească despre acest subiect, ca și când politica de securitate și apărare – o politică generală, comună pentru Uniunea Europeană, pe care noi trebuie să o creăm – ar fi doar o politică a câtorva țări mari. S-au spus foarte multe despre ceea ce se întâmplă în cealaltă parte a lumii și despre ceea ce se întâmplă în aproape fiecare parte a globului, însă, în orice caz – o abordare care a fost și ea acceptată de mulți deputați – s-a încercat să se treacă peste problemele importante care există la granița estică a Uniunii. A fost o dovadă neobișnuită a unui soi de megalomanie europeană și a unei neglijări a intereselor unora dintre statele membre. Acesta este motivul pentru care nu vom aproba acest raport, însă este și o solicitare pe care aș dori să o adresez dnei Ashton.

(Președintele l-a întrerupt pe vorbitor)

Președintele. – Îmi cer scuze, domnule Kowal, dar ați vorbit un minut și 44 de secunde în loc de perioada de timp de un minut care v-a fost acordată.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – (DE) Domnule președinte, în numele grupului meu, GUE/NGL, aș dori să precizez că în acest moment suntem profund îngrijorați în ceea ce privește dezvoltarea politicii externe a UE în direcția militarizării și a unei politici din ce în ce mai intervenționiste. Este o dezvoltare periculoasă. Vreau să spun foarte clar că noi suntem de părere că o abordare militară pentru soluționarea conflictelor sau pentru presupusa stabilizare a țărilor și regiunilor reprezintă modalitatea greșită de acțiune dacă vrem să obținem un grad mai mare de securitate pentru UE și pentru întreaga lume. Intervențiile militare – și, din păcate, Afganistanul este un exemplu extrem de actual – aduc numai suferință, moarte și devastare prelungită, însă nu aduc nici pace și nici ameliorări ale situației populației rezidente.

Raportul Danjean menționează aspecte care sunt numite amenințări serioase și care reprezintă o provocare pentru viitoarea politică de securitate a UE. Unul dintre aceste aspecte îl reprezintă schimbările climatice – un lucru care a fost provocat în mare măsură de națiunile industrializate din Occident. Dacă oamenii din țările din sud vor trebui să se refugieze pentru că nu mai au apă și alimentele sunt din ce în ce mai puține, atunci acești oameni vor reprezenta o problemă de securitate pentru Europa. Un asemenea punct de vedere este cinic și inuman. Dacă unele state vor intra în colaps din cauza unei politici economice neoliberale, acestea vor constitui o problemă de securitate. Lucrul de care avem nevoie nu este de natură militară, ci este o schimbare, sfârșitul orientării neoliberale a Uniunii Europene.

Serviciul european pentru acțiune externă, Agenția Europeană de Apărare, crearea unei direcții pentru gestionarea crizelor și planificare civilă și militară și fondul inițial stabilit pentru finanțarea operațiunilor militare sunt menite să transforme UE într-un jucător global din punct de vedere militar. Suntem de părere că mișcările făcute către centralizare în cadrul Serviciului european pentru acțiune externă reprezintă o dezvoltare periculoasă și nedemocratică. UE trebuie să își asume un rol de conducere în ceea ce privește demilitarizarea și dezarmarea, în special în domeniul dezarmării nucleare. Trebuie să se facă demersuri pentru ca obligațiile care revin statelor nucleare potrivit articolului 6 din Tratatul de neproliferare nucleară, adică dezarmarea nucleară totală, să fie în sfârșit onorate. Aceasta a fost una dintre principalele promisiuni pe baza cărora multe state au semnat Tratatul de neproliferare nucleară și s-au abținut de la a achiziționa arme nucleare

în urma semnării tratatului. Garanțiile solide de neagresiune reprezintă cele mai bune metode de a împiedica proliferarea nucleară, căci, altfel, țările amenințate de intervenții vor încerca să oprească atacurile de acest fel prin achiziționarea de arme nucleare.

În fine, în acest context, aș dori să subliniez și să avertizez, în special în ceea ce privește Iranul, asupra faptului că operațiunile militare și activitățile militare de orice fel întreprinse pentru a preveni proliferarea sunt absolut contraproductive și extrem de periculoase. Vom respinge raportul Danjean și am prezentat propria noastră rezoluție privind Tratatul de neproliferare nucleară.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Domnule președinte, „Miliarde chinezești pentru Balcani” este un titlu pe care l-am citit de curând într-un ziar și care în mod evident solicită un răspuns european în această dezbatere, pentru că, până la urmă, noile inițiative de investiție ale Chinei vizează țări care au devenit deja membre ale UE sau țări care aspiră la acest statut.

Stimați reprezentanți ai Consiliului și ai Comisiei, cum vedeți dumneavoastră rolul Chinei în regiunea Balcanilor? În definitiv, el cuprinde o gamă largă de activități economice: de la finanțare și executarea unor proiecte importante de lucrări publice până la furnizarea de investiții pentru industrie și agricultură și cumpărarea de porturi. Aspectul esențial în această situație este faptul că abordarea Chinei este în mod clar incompatibilă cu standardele occidentale. Marea întrebare este următoarea: s-a întâmplat ca acest program de lucru al Chinei să încurce vreodată programul încărcat al UE în ceea ce privește extinderea în această regiune? Indiferent care este răspunsul dumneavoastră, și în această regiune ceasul Chinei ticăie mai repede și mult mai productiv decât cel occidental.

În cele din urmă, doamnă Înalt Reprezentant, veți face o călătorie în Orientul Mijlociu. Noam Shalit, tatăl lui Gilad Shalit, un soldat israelian care a fost răpit acum aproape patru ani, se bazează pe ajutorul dumneavoastră pentru a obține eliberarea lui Gilad. Și eu mă bazez pe ajutorul dumneavoastră.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Domnule președinte, permiteți-mi să abordez pe scurt două aspecte. În primul rând, datoria de a acorda asistență este în mod evident incompatibilă cu neutralitatea Austriei și, din acest motiv, ar fi important să includem următoarele chestiuni în acest raport. Trebuie spus, în primul rând, că datoria de a acorda asistență nu este obligatorie din punct de vedere juridic, în al doilea rând că utilizarea de mijloace militare nu este necesară, iar în al treilea rând că fiecare stat membru are libertatea de a decide ce anume va include asistența pe care o acordă.

Comisia nu a acceptat aceste lucruri, în primul rând din punct de vedere al conținutului. După părerea mea, chiar și felul în care propunerea a fost respinsă arată o lipsă gravă de respect. Solicit mai mult respect din partea dumneavoastră, doamnă baroană Ashton, față de noi, austriecii din această regiune foarte sensibilă.

Cel de-al doilea aspect se referă la raportul privind minoritățile. Calitatea democrațiilor și a societăților este dovedită, de fiecare dată, de felul în care acestea tratează minoritățile. Din punctul meu de vedere, este foarte bine că avem această opțiune a unui raport privind minoritățile. Nu sunt de acord cu toate aspectele pe care le conține, însă sunt foarte încântat că dna Lösing a făcut uz de această opțiune.

(Aplauze)

Mario Mauro (PPE). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să profit și eu de rapoartele excelente ale colegilor mei deputați, domnii Danjean și Albertini, pentru a susține rolul important al Înaltului Reprezentant. Pentru binele tuturor, există speranța că doamna baroană Ashton își dă seama cât de important este rolul său, că va apăra acest rol și că este hotărâtă să-și impună acest rol atunci când va materializa solicitările tratatului, de exemplu atunci când va consolida relațiile Uniunii Europene cu partenerii săi strategici și când își va întări propria conducere în cadrul forumurilor multilaterale.

Pe scurt, avem nevoie urgent de o strategie care să identifice interesele reale pe care intenționăm să le urmărim și este important să implicăm statele membre în obiective semnificative. De asemenea, este important să nu ne lăsăm condiționați de disputele interinstituționale cu privire la împărțirea responsabilităților – mă refer în special la viitorul Serviciu european pentru acțiune externă. Doamnă baroană Ashton, în esență dorim ca dumneavoastră să jucați un rol-cheie. Vrem să jucați acest rol-cheie fără a fi birocrată.

Permiteți-mi să fac următoarea observație: îmi pare cu adevărat rău că ați decis să nu participați la discuția de astăzi cu privire la Cuba. Știu că aveți motive întemeiate pentru această decizie și că veți fi prima care va participa la discuția cu privire la regiunea arctică, și ea extrem de importantă. Însă *Cuba libre* nu este doar numele unui cocktail: este strigătul democrației pe care atât de multe persoane din acest Parlament o poartă în inimile lor. Prin urmare, sper că vă veți face timp să participați la deciziile Parlamentului, să contribuiți la

ele și să le susțineți, cu puterea dumneavoastră și cu puterea rolului dumneavoastră. Veți participa la dezbateră privind regiunea arctică și veți vedea că orice *Cuba libre* merge mai bine cu puțină gheață.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Raportul realizat de Comisia pentru afaceri externe cu privire la raportul anual al Consiliului a fost elaborat în spiritul cooperării și dialogului, care indică felul în care noi abordăm toate aspectele strategice. O parte importantă a raportului este dedicată ramificațiilor Tratatului de la Lisabona.

În privința acestui aspect aș dori să îmi concentrez atenția asupra unui aspect important al cooperării noastre comune. Succesul politicii externe comune și rezultatele reale generate de reformele instituționale care au fost puse în aplicare devin factori fundamentali, care vor determina atitudinea cetățenilor europeni față de capacitatea Uniunii Europene de a le apăra interesele, de a se schimba și de a se dezvolta. În mod justificat sau nu, așteptările sunt mari în ceea ce privește o creștere semnificativă a rolului Uniunii Europene pe scena mondială, iar noi nu avem dreptul să-i dezamăgim pe cetățenii Europei.

Din păcate, în ultimele săptămâni, nu fără justificare, presa europeană a pus politica externă într-o lumină extrem de nefavorabilă, prezentând-o ca pe o competiție între statele membre pentru a obține posturi în noul Serviciu pentru acțiune externă, ca pe un pariu făcut între instituții în legătură cu rolul pe care baroana Ashton și-l va asuma mai des – de reprezentantă a Comisiei sau a Consiliului – și ca pe o luptă incorectă dusă de Parlamentul European pentru a câștiga mai multă influență.

Vă dați seama că toate aceste lucruri ne dăunează pe plan intern. În plus, sunt în special dăunătoare ca mesaj transmis partenerilor noștri externi. Divergențele noastre ne fac să părem slabi în fața lor.

Acestea sunt motivele pentru care profit de ocazia oferită de această dezbatere pentru a face un apel. Noi toți cei care am luat poziție față de conceperea și elaborarea politicii externe și de securitate comune trebuie să ne concentrăm pe aspectele strategice importante și să ne străduim să arătăm, cât mai repede posibil, rezultate concrete obținute printr-un dialog mai intens și printr-o abordare constructivă. Le datorăm cetățenilor Europei să îi facem să simtă că fac parte dintr-o Uniune Europeană, a cărei voce se face auzită și are influență în politica mondială.

Pino Arlacchi (ALDE). – Domnule președinte, propunerea comună de rezoluție cu privire la Tratatul de neproliferare nucleară este una foarte importantă, iar Grupul ALDE și cu mine suntem foarte mândri că am contribuit la elaborarea ei. Rezoluția este holistică pentru că include toate chestiunile care privesc dezarmarea, de la conferința de revizuire a TNP și până la zonele fără arme nucleare.

Această rezoluție solicită ca în Orientul Mijlociu să nu mai existe arme nucleare și ca toate focurile tactice să fie retrase de pe teritoriul european, în contextul unui dialog frățesc purtat cu Rusia. De asemenea, această rezoluție face în mod frecvent referire la o lume fără arme nucleare, un obiectiv care urmează să fie îndeplinit printr-o convenție specială și într-o perioadă de timp „ambicioasă” – adică una scurtă.

Rezoluția noastră este răspunsul european la propunerea președintelui Obama de abolire a armelor nucleare. Prin urmare, acest document trebuie considerat ca un pas înainte pe calea interzicerii totale a armelor atomice. Înseamnă sfârșitul paradoxului că, pe de-o parte, unele țări posedă dispozitive nucleare, lucru care este legal, iar, pe de altă parte, pentru toate țările se interzic în totalitate arsenalele chimice și biologice. Bombele atomice trebuie scoase din legalitate, iar într-o bună zi posesia lor ar trebui să fie considerată drept un act criminal. Am încredere că acest Parlament va continua în această direcție cu și mai multă inițiativă și viziune.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Domnule președinte, doamnă vicepreședintă a Comisiei și Înalt Reprezentant, în calitate de raportoare a acestui Parlament pentru Kosovo, sunt foarte încântată că v-am auzit spunând că sunteți de părere că regiunea Balcanilor de Vest reprezintă un punct de interes pentru politica externă europeană și că Uniunea Europeană nu își poate permite să eșueze.

Totuși, ați mai spus că situația din Bosnia s-a stabilizat. Stimată baroană Ashton, în situația în care se găsește Bosnia în prezent, stabilitatea și stabilizarea sunt de fapt periculoase. Nu oricine poate să facă parte din procesul democratic. Constituția care există în prezent – constituția Dayton – era un semn de stabilitate în anii '90, însă acum nu mai este cazul. Ce fel de strategie aveți și avem, ca reprezentanți ai UE, pentru a schimba situația? Ați spus că aveți o strategie pentru Bosnia. Aceasta este abordarea Înaltului Reprezentant – însă unde este strategia UE? Aș vrea să îmi spuneți asta. Cred că UE încă trebuie să elaboreze o strategie în acest sens.

În ceea ce privește Kosovo, ați descris misiunea EULEX drept un succes. Acest lucru este doar parțial adevărat. Încă mai sunt multe de făcut aici, de exemplu liberalizarea vizelor pentru cetățeni. Stimată baroană Ashton,

vă solicit să asigurați faptul că această Comisie va începe imediat să elaboreze o foaie de parcurs, pentru a le arăta clar cetățenilor din Kosovo că nu vor fi abandonați.

Din păcate, nu ați răspuns la o întrebare adresată de dna Brantner. O direcție dedicată, o Direcție Generală pentru instaurarea păcii în cadrul Serviciului pentru acțiune externă ar fi la ordinea zilei. Sunteți de acord cu noi că procesul de consolidare a păcii este important, dar veți ancora acest proces în Serviciul pentru acțiune externă? Veți înființa o Direcție Generală pentru instaurarea păcii? Așa ceva ar fi necesar pentru a arăta foarte clar încotro se îndreaptă Uniunea Europeană.

În ceea ce privește raportul dlui Danjean, sunt foarte mulțumită că în cadrul comisiei s-a acceptat ideea ca viitoarele dezvoltări realizate în politica europeană de securitate și apărare să respecte în totalitate neutralitatea și statutul de nealinieră al unora dintre statele membre. Acest lucru înseamnă că statele însele vor decide unde, când și cum vor participa și acorda asistență.

PREZIDEAZĂ: DL VIDAL-QUADRAS

Vicepreședinte

Geoffrey Van Orden (ECR). – Domnule președinte, acolo unde UE poate adăuga valoare și când nu subminează interesele noastre privind suveranitatea sau nu concurează cu organizații precum NATO, o putem sprijini.

În general, acest lucru înseamnă adoptarea de poziții comune referitoare la anumite probleme-cheie și misiuni civile în domeniul asistenței umanitare sau al reconstrucției și dezvoltării post-conflict, deși trebuie să spun că antecedentele EUPOL în Afganistan nu inspiră prea multă încredere.

Adevărul este că rolul dumneavoastră în calitate de ministru de afaceri externe al UE este acela de a deservi integrarea politică a UE. Efectul Serviciului european pentru acțiune externă, lanțul de ambasade UE din toată lumea, va fi acela de a submina reprezentarea națională din multe capitale, fiind alimentat în mod greșit cu bani proveniți din națiunile noastre pentru a promova politica externă a altcuiva.

Raportul pe care îl avem în fața noastră privind politica de securitate și de apărare a UE reprezintă un manifest pentru integrarea militară a UE, care face confuzie în mod deliberat între gestionarea civilă și militară a situațiilor de criză pentru a justifica rolul UE. Acesta se bazează pe o poveste fictivă referitoare la operațiunile UE și caută din ce în ce mai mult să implice Comisia în domenii care sunt în mod normal responsabilitatea națiunilor noastre și a Consiliului.

Practic toate paragrafele acestui raport promovează intensificarea integrării militare a UE pe seama NATO și a integrității suverane a țărilor europene individuale.

Îmi aduc aminte de marile „linii roșii” ale poziției de negociere a guvernului laburist britanic, care a afirmat că se va opune ideii unui centru de operațiuni al UE separat și permanent, responsabil cu planificarea operațională și cu desfășurarea operațiunilor militare, deoarece acesta ar fi cel mai clar exemplu de duplicare a NATO, al cărui sediu SHAPE joacă exact acest rol.

Doamnă baroană Ashton, când v-am întrebat despre aceasta pe 11 ianuarie, ați afirmat că sunteți de acord cu poziția pe care am adoptat-o atunci. Acum, se pare că v-ați răzgândit. Aș fi foarte interesat să știu ce gândiți cu adevărat acum.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Domnule președinte, raportul dlui Albertini este într-adevăr excelent și îl felicit pentru acesta. Domnia sa este o persoană riguroasă și elaborează întotdeauna rapoarte riguroase. Prezentarea doamnei Ashton a fost la fel de importantă și de bună.

Consider că au fost acoperite numeroase probleme de politică externă, însă consider că toate cele la care s-a făcut referire în cele două rapoarte în ceea ce privește exercitarea corespunzătoare a politicii externe și a politicii de securitate sunt legate iremediabil de două aspecte: în primul rând, o definiție clară a granițelor Uniunii Europene, astfel încât Uniunea Europeană să fie tratată cu respect uniform, și, în al doilea rând: resurse, cu alte cuvinte, bani; nu am citit nimic despre resurse în cele două rapoarte, chiar dacă acestea sunt condiția fundamentală a unei politici externe eficiente.

Consider că noua ordine a adus cu sine o nouă dezordine economică globală. Există dezordine socială și politică, iar dezordinea monetară ne bate la ușă. Ceea ce doresc, așadar, este ca dna Ashton să coordoneze Comisia pentru afaceri economice și monetare și Comisia pentru afaceri externe, astfel încât să putem discuta despre resursele care vor susține politica adoptată.

Philip Claeys (NI). – (NL) Domnule președinte, doamnă Înalt Reprezentant, mă tem că ceea ce ne-ați adus astăzi este o înșiruire de domenii asupra cărora trebuie să reflectăm sau o înșiruire de teme obișnuite. Din nefericire, prezentarea dumneavoastră conține foarte puține elemente de viziune strategică.

De exemplu, ce acțiuni propuneți să întreprindem pentru a ne asigura că obținem o mai mare apropiere de Rusia și pentru ca aceasta să nu coopereze din ce în ce mai mult cu regimuri paria, precum cele ale Iranului și Coreei de Nord? Care sunt propunerile dumneavoastră în ceea ce privește încercările Iranului de a dezvolta arme nucleare? Ce poziție veți adopta în legătură cu tendințele anti-occidentale și anti-europene în creștere din lumea islamică? Aceste tendințe pot fi observate și la țări candidate precum Turcia.

Doamnă Ashton, sunteți pregătită să apărați realizările europene, precum libertatea de expresie și separarea dintre biserică și stat într-un mod clar și necompromișor în fața islamismului politic în expansiune? După părerea mea, nu se mai poate adopta din nou atitudinea ștersă a UE de acum câțiva ani cu privire la criza daneză a benzilor desenate.

La fel ca dl Provera, și eu aș vrea să întreb dacă sunteți pregătită să punem în aplicare politica externă și de securitate comună pentru a controla potopul imigrației în masă spre Europa. Aici mă refer atât la imigrația legală, cât și la cea ilegală. Nu ați răspuns la această întrebare.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – Domnule președinte, salut Înaltul Reprezentant, vicepreședintele și președintele Consiliului Afaceri Externe, care sunt aceeași persoană, de fapt. Domnia sa are trei funcții. Rapoartele noastre se referă la vremurile trecute. Funcția dumneavoastră, doamnă baroană Ashton, reprezintă o nouă epocă, așa că mă voi referi la noua epocă. Reprezentați o instituție nou-înființată, o instituție tocmai înființată, care trece printr-o copilărie grea.

Este un hibrid cu un motor electric al metodei comunitare și un motor diesel al metodei interguvernamentale. Este un orfan, ai cărui presupuși părinți, statele membre, Consiliul și Comisia, se uită la el cu o anumită suspiciune și distanță. Parlamentul este pregătit să umple golul parental.

În această etapă timpurie, există riscul ca acest serviciu să fie dezbinat de rivalitățile și de interesele instituționale divergente. Parlamentul nostru a fost și este susținătorul hotărât al unei politici externe ferme a UE. Puteți conta pe noi.

Priviți Parlamentul ca pe aliatul dumneavoastră, poate și ca pe un agent cinstit între cei care ar fi tentați să vadă numai o funcție a dumneavoastră și nu pe toate trei.

Parlamentul ar aștepta ca noua instituție, la fel ca altele, să fie legată de acesta printr-un acord interinstituțional care stabilește în mod clar termenii cooperării. Avem intenția de a codecide, așa cum prevede tratatul, asupra reglementărilor financiare și de personal, în spiritul unui SEAE integru, nu dezbinat. Vă rog să vă gândiți la consolidarea funcției dumneavoastră din punctul de vedere al competențelor și al greutății politice, prin instituirea unor adjuncți – un fel de „viceministri”, inclusiv parlamentari. Acest lucru ar rezolva problema timpului limitat pentru un singur om, o problemă care nu poate fi rezolvată în alt mod. Este nevoie de dumneavoastră pretutindeni și am dori să înmulțim posibilitățile dumneavoastră de a acționa în numele nostru și în numele Uniunii Europene.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Domnule președinte, doamnă Ashton, noi, socialiștii și democrații, credem într-o Uniune Europeană cu o prezență marcantă pe scena internațională, o Uniune cu o politică externă comună care poate vorbi cu o singură voce într-o lume din ce în ce mai complexă, o Uniune cu o identitate distinctă în domeniul apărării, care îi oferă independența opțiunilor și a acțiunilor și un rol deosebit la nivel internațional. Mă voi referi în special la raportul excelent al dlui Danjean, căruia aș vrea să-i mulțumesc pentru cooperarea productivă.

Aș vrea să fac patru remarci:

În primul rând, mai ales după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, referirile făcute la rolul principal al sistemului ONU și invitația ca acesta să consolideze cooperarea multilaterală sunt importante.

În al doilea rând, susținem cooperarea îndeaproape cu NATO. Cu toate acestea, aș evidenția că această cooperare nu ar trebui să stea în calea dezvoltării independente a capacității de apărare a Uniunii Europene. Dimpotrivă, trebuie luate în considerare toate diferențele dintre cele două organizații și independența acestora trebuie să rămână intactă, mai ales în ceea ce privește luarea deciziilor.

În al treilea rând, consider că avem nevoie de un alineat privind necesitatea unei cooperări sporite cu Rusia, care este un partener strategic pentru Uniune în sectoare precum securitatea energetică, gestionarea situațiilor de criză și altele.

În încheiere, aș vrea să-mi exprim mulțumirea în legătură cu faptul că raportul include acum referințe la necesitatea dezarmării generale, evidențiindu-se armele de calibru mic, minele anti-personal și munițiile cu dispersie. Concomitent însă, consider că Parlamentul European ar trebui să adopte o poziție mai clară și să solicite statelor membre să ofere un sprijin real inițiativei Obama pentru o lume fără arme nucleare. Dezarmarea și neproliferarea armelor nucleare pot fi realizate dacă fiecare dintre noi face un pas către atingerea acestui obiectiv ultim.

Norica Nicolai (ALDE). - Doresc să salut calitatea celor două rapoarte, al domnului Albertini și al domnului Danjean. Asta dovedește că în Parlament există expertiză și sper, doamnă Ashton, să profitați de această expertiză, este în interesul nostru, al tuturor.

Subliniez în mod deosebit recomandarea din raport cu privire la cooperarea în supervizarea politicilor UE de către această adunare. În lumina paragrafului 1 al Tratatului de la Lisabona, cred că putem partaja responsabilitatea acestui Parlament și a parlamentelor naționale, pentru o mai bună coerență în acest demers politic.

Îmi exprim însă, doamnă Ashton, în continuare nevoia de a aștepta o strategie mult mai coerentă a dumneavoastră în materie de politică de securitate și, în ceea ce privește Serviciul pentru acțiune externă, cred că resursa umană care va servi acest Serviciu și cetățeanul european trebuie să reprezinte proporțional expertiza statelor membre, pentru că, din păcate, foarte multe instituții au ajuns la un nivel nedeclarat de incompetență și birocrăție, care ar putea împietri asupra unei viziuni globale și coerente a Uniunii.

În final, aș dori să vă adresez întrebarea cu privire la grupurile de luptă, structuri pe care le-am creat dar, din păcate, nu le-am utilizat. Ele ar putea să împietreze asupra imaginii politicii de securitate, și aș dori să văd care este viziunea dumneavoastră. În ceea ce privește misiunea Atalanta, îmi exprim opinia că e nevoie de o abordare mult mai realistă, pentru că, din păcate, succesele forțelor noastre nu sunt proporționale cu intensitatea manifestărilor de piraterie.

Vă mulțumesc.

Paul Nuttall (EFD). – Domnule președinte, permiteți-mi să vorbesc sincer ca de la un Lancaster la altul, pentru că lucrurile nu merg pe un fâgaș bun, nu-i așa? Cu siguranță nu merg. Mai devreme, doamnă baroană Ashton, ați afirmat că Europa are nevoie de o politică externă credibilă. Cum putem avea o politică externă credibilă când are un Înalt Reprezentant căruia îi lipsește credibilitatea?

Se pare că treceți dintr-o criză în alta, cu atât mai mult cu cât ministrul de externe britanic a fost nevoit să vă adreseze o scrisoare săptămâna trecută în care vă ruga să vă remonțați, pentru a vă întoarce pe câmpul de luptă. Însă noi, cei din UKIP, am știut din start. Ne-am opus numirii dumneavoastră pentru că am afirmat că veți fi depășită în mod clar de situație – și se dovedește că am avut dreptate.

S-a afirmat că desemnarea dumneavoastră de către Comisie va opri traficul în Tokyo și în Washington. Însă nu ați reușit să numiți ambasadorul la Washington, pentru că bătrânul Barroso v-a făcut figura!

De asemenea, se afirmă în presa britanică faptul că nu vă închideți telefonul după ora 8 seara. Însă, doamnă baroană Ashton, sunteți cea mai bine plătită politiciană din lume. Sunteți plătită mai mult decât dna Merkel, sunteți plătită mai mult decât Hillary Clinton: acesta este o slujbă cu program non-stop. Culmea este că ieri s-a raportat că vi s-a pus la dispoziție un Learjet. Se așteaptă de la dumneavoastră să parcurgeți 500 000 km pe an. Ați ajunge până la Lună și majoritatea ar dori să rămâneți acolo.

Cristian Dan Preda (PPE). - (Nu era rândul meu, dar voi continua.) Doresc să îl felicit în primul rând pe domnul Albertini pentru excelentul raport pe care l-a redactat și care evidențiază rolul pe care Uniunea trebuie să îl joace pe scena internațională ca un actor global, un actor de primă importanță.

Salut în mod special introducerea în text a paragrafului 47, care subliniază importanța cooperării regionale în cadrul Parteneriatului estic și al Sinergiei Mării Negre, deoarece consider că această zonă este una în care intervenția Uniunii poate aduce o reală schimbare, atât în domeniul economic, cât și în cel politic.

Pe de altă parte, aș vrea să adresez domnului Arnaud Danjean felicitările mele pentru redactarea unui raport care reușește performanța de a aborda toate provocările și, în același timp, toate realizările Uniunii în sfera

politicii de securitate și de apărare. Consider că în momentul aniversării a zece ani de la demararea acestei politici, propunerile din raportul Danjean sunt foarte importante pentru a ameliora acțiunea Uniunii, ceea ce va contribui, desigur, la securitatea cetățenilor europeni și, în cele din urmă, la pacea și securitatea internațională.

Aș vrea să insist aici asupra unui singur punct din acest excelent raport, și anume asupra importanței parteneriatului cu Statele Unite în sfera gestiunii crizelor, a menținerii păcii și, în general, pe teme militare. În acest sens, proiectul sistemului de apărare antirachetă lansat de partenerii americani este important nu numai pentru țara mea, România, care a decis să fie implicată, ci și, într-un sens mai larg, pentru că proliferarea rachetelor balistice reprezintă o amenințare serioasă la adresa populației europene.

Menționez că am susținut amendamentul 34 deus la paragraful 87 al raportului pentru că sunt de părere că, dacă proiectul scutului antirachetă ar putea beneficia de instaurarea unui dialog la nivel continental, referința la dialogul cu Rusia nu își are rostul în acest context.

Vă mulțumesc.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – Domnule președinte, rapoartele elaborate de dl Albertini și de dl Danjean sunt documente foarte importante, care vin într-un moment crucial: Tratatul de la Lisabona tocmai a intrat în vigoare, UE are un nou Parlament, iar cooperarea transatlantică pare mai promițătoare.

Raportul dlui Danjean abordează noile provocări ale securității cu care se confruntă membrii UE. În acest scop, solicită o Carte albă, care ar declanșa o dezbatere publică și ar evidenția PSAC, stabilind o relație mai clară între obiective și interese, pe de o parte, și mijloacele și resursele pentru a le obține, pe de alta.

Raportul oferă, de asemenea – și acesta este un lucru foarte bun – propuneri concrete și se îndreaptă către domenii care necesită mai mult efort în domeniul militar. Concomitent, unele dintre propuneri, precum introducerea unui principiu european al preferinței pentru achizițiile în domeniul apărării și solicitarea participării obligatorii a industriei europene a apărării în viitorul sistem de apărare anti-rachetă al SUA, par imposibil de reconciliat, iar satisfacerea tuturor nevoilor cu ajutorul unei singure instituții nu este întotdeauna practică.

În general, având în vedere că Europa își diminuează în mod constant cheltuielile sale militare de la încheierea Războiului Rece și publicul care nu tinde către sprijinirea acțiunilor militare în general, abordarea PSAC nu ar trebui să fie numai mecanică, ci și politică. Restabilirea voinței politice în această privință este, așadar, indispensabilă pentru o PSAC reușită.

În sfârșit, raportul este important pentru că abordează chestiunea de actualitate a rolului Parlamentului European în ceea ce privește PSAC. Aș vrea să-i mulțumesc dlui Danjean și colegilor mei pentru contribuții.

Miroslaw Piotrowski (ECR). – (PL) Domnule președinte, propunerea de rezoluție a Parlamentului privind politica externă și de securitate comună are rolul, între altele, de a stabili structuri militare ca parte din Uniunea Europeană. Fac apel pentru înființarea unui consiliu de apărare special și a unui centru de operațiuni militare al Uniunii Europene. Aceste instrumente vor avea rolul de a acorda Uniunii statutul de jucător global în afacerile militare.

Ar trebui să ne aducem aminte că, din 27 de state membre, 21 sunt membre NATO. Doar șase state UE nu fac parte din NATO și majoritatea acestora și-au declarat neutralitatea. Acest lucru dă naștere, prin urmare, unei întrebări fundamentale – această propunere care a fost depusă are drept obiectiv dezvoltarea anumitor țări UE sau este și un pas ferm pe calea către construirea unui bloc militar separat, în concurență cu NATO? Chiar și pe termen mediu, nu va fi posibilă menținerea statutului de membru concomitent în ambele organizații. Prin urmare, votul de astăzi în favoarea acestui raport va distruge, de fapt, caracterul civil al Uniunii, se va arăta cartonașul roșu NATO și va fi începutul construcției unui bloc militar alternativ.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Domnule președinte, doamnă baroană Ashton, doamnelor și domnilor, aș vrea să încep prin a-i felicita cu căldură pe cei doi colegi ai mei deputați, care au pus bazele unei dezbateri foarte bune, cu rezultate excelente. Există câteva principii directe pe care aș vrea să le menționez. În primul rând, politica externă comună: din nefericire, în prezent avem o imagine a Uniunii Europene formată din multe voci. Doamnă Înalt Reprezentant, aș vrea să vă rog și să vă invit să vă asigurați că Europa vorbește cu o singură voce. Acest lucru este extrem de necesar dacă este să realizăm o aliniere pan-europeană.

În al doilea rând, este corectă menționarea relațiilor transatlantice. În domeniul diplomatic, economic, al politicii de siguranță și apărare, chiar avem nevoie de un parteneriat strâns cu colegii noștri din Statele Unite,

însă în calitate de parteneri egali. Drepturile cetățenilor și problemele de securitate trebuie tratate în mod egal, așa cum a solicitat în sfârșit, în mod impresionant Parlamentul în legătură cu Acordul SWIFT.

A treia mea remarcă este aceea că este corect că Balcanii de Vest sunt un factor absolut crucial pentru securitatea europeană și pentru politica externă a viitorului. Trebuie să oferim acestor state perspective europene. Acest lucru înseamnă relații stabile, siguranță personală și dezvoltare economică. Serviciul european pentru acțiune externă ar trebui și trebuie – iar Parlamentul este de partea dumneavoastră în această privință – să ajute la realizarea acestora. Percepem acest Serviciu european pentru acțiune externă ca pe un serviciu pentru Europa și nu pentru statele membre, pentru instituții, pentru gândirea și activitatea europeană, nu pentru alte interese. Parlamentul va fi de partea dumneavoastră în această problemă.

Desigur, îl susțin, de asemenea, pe ministrul de afaceri externe german, care solicită ca germana să fie una dintre limbile de lucru ale Serviciului european pentru acțiune externă.

Wolfgang Kreissl-Dörfler (S&D). – (DE) Domnule președinte, doamnă baroană Ashton, doamnelor și domnilor, da, avem nevoie de o politică externă, de securitate și apărare comună, însă haideți să o folosim pentru a obține o lume fără arme nucleare. Știm că acest lucru nu se va întâmpla peste noapte; luptăm pentru aceasta de prea mult timp ca să gândim așa ceva. Însă, poate că vom reuși, împreună cu președinții Obama și Medvedev, să facem încă un pas în direcția acestui obiectiv esențial.

De asemenea, salut faptul că, în conformitate cu acordul său de coaliție, guvernul federal al Germaniei intenționează să solicite retragerea armelor nucleare ale SUA din Germania. Acesta ar reprezenta un semnal clar și neechivoc. De asemenea, salutăm faptul că secretarul general al NATO va ține o dezbateră complexă despre apropierea de obiectivul primordial al unei lumi fără arme nucleare fără a fi nevoiți să neglijăm interesele referitoare la siguranță. Și acesta ar fi un pas crucial înainte.

Doamnă baroană Ashton, consider că, pe lângă un Serviciu european pentru acțiune externă, există multe lucruri pe care le veți putea realiza. Prin urmare, am foarte multe speranțe în această privință și trebuie să spun că, în cazul multor comentarii pe care a trebuit să le ascultăm în această Cameră – mai ales din partea așa-numitului grup parlamentar din Regatul Unit – calitatea a avut de suferit groaznic de mult.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Rapoartele excelente ale colegilor mei deputați, Albertini și Danjean, includ multe idei pline de inspirație privind modul în care se pot coordona principalele aspecte și oportunități cheie în punerea în aplicare a politicii externe și de securitate comune.

Aș vrea să evidențiez că, în acest moment, când se procesează conceptul creării și funcționării în viitor a unui Serviciu european pentru acțiune externă, este extrem de important ca acest serviciu să fie fondat chiar de la început pe o bază cât mai rațională. Cu alte cuvinte, să deservească obiectivele de bază ale Uniunii Europene și eforturile de a-i consolida poziția în lume.

După cum putem vedea astăzi, aceasta nu este o misiune simplă sau ușoară. În dezvoltarea conceptului serviciului, deja observăm că se ciocnesc interesele adesea conflictuale ale diferitelor instituții europene și componentele individuale ale acestora și uneori se ciocnesc chiar cu grupuri și indivizi din cadrul acestora. Acestora le putem adăuga și interesele naționale ale statelor membre individuale. În această situație, este necesar ca toți actorii și participanții în acest proces să fie responsabili, deschiși și obiectivi, pentru a se putea ridica deasupra propriilor interese și pentru a ține cont în principal de obiectivul comun: înființarea unui serviciu diplomatic ce va funcționa ca un element omogen, deservind exclusiv nevoile Uniunii Europene și ale statelor sale membre. Aici intervine importantul rol de lider – al dumneavoastră, doamnă baroană Ashton. Ar fi o greșală dacă interesele speciale și dorința de a impune opinia proprie pe seama altora și cu orice preț, cu scopul de a demonstra propria importanță și propriul statut, ar depăși în importanță nevoia unei perspective mai largi. Rezultatul acestui efort va dovedi dacă ne interesează cu adevărat o Uniune Europeană mai puternică sau dacă acesta reprezintă încă o demonstrație și un concurs al celor mai puternice poziții în cadrul structurilor Uniunii Europene.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, doamnă Înalt Reprezentant/vicepreședintă, aș vrea să subliniez faptul că discutăm trei documente excelente elaborate de Parlament: documente ambițioase care exprimă poziții clare, fac alegeri ferme și sunt supuse consensului larg între grupurile acestui Parlament cărora le pasă de Europa și de viitorul acesteia. Este un fapt important, care demonstrează voința și capacitatea Parlamentului de a se oferi drept candidat pentru a juca un rol central în PESC/PSAC pe baza a ceea ce eu aș numi o citire dinamică a Tratatului de la Lisabona.

Intenționăm să exercităm acest rol în procesul de construire a unui Serviciu european pentru acțiune externă, nu numai pentru a garanta prerogativele Parlamentului, ci și pentru a contribui la transformarea serviciului într-o organizație capabilă să asigure consecvența și eficiența acțiunilor externe ale UE și, în același timp, consolidarea și extinderea treptată a metodei comunitare.

În ceea ce privește raportul Danjean, aș vrea să evidențiez faptul că conceptul de autonomie strategică este prezentat în contextul unei abordări multilaterale și că aceasta este o condiție pentru consolidarea parteneriatului strategic cu Statele Unite. De asemenea, aș vrea să subliniez faptul că Parlamentul este solidar în solicitarea unui Centru de operațiuni și sunt bucuros că dumneavoastră, doamnă Înalt Reprezentant, v-ați declarat deschisă la o discuție mai cuprinzătoare pe marginea acestei idei.

În ceea ce privește rezoluția privind neproliferarea, aș vrea să subliniez importanța perspectivei unei lumi lipsite de arme nucleare, a pronunțării clare în legătură cu anacronismul armelor nucleare tactice, precum și valoarea pozițiilor recent adoptate de unele guverne europene pe acest front. Astfel, mesajul Parlamentului este clar, realist și ambițios și sperăm că Înaltul Reprezentant va putea să-l înțeleagă și să-l susțină.

Tunne Kelam (PPE). – Domnule președinte, permiteți-mi să îi felicit pe colegii Albertini și Danjean pentru rapoartele cuprinzătoare și creative privind politica externă și de securitate.

UE este hotărâtă să devină un actor global, după cum ați afirmat, doamnă Înalt Reprezentant, însă cu șapte la sută din populația lumii și o cincime din PIB, acest lucru va fi posibil numai pe baza unei cooperări transatlantice consolidate și bazate pe valori comune.

În primul rând, UE ar trebui să își arate voința fermă de a dezvolta strategii coerente în cinci domenii cruciale: strategii comune pentru China, Rusia, pace în Orientul Mijlociu, Afganistan și securitate energetică.

Încă este un handicap major pentru credibilitatea și eficiența noastră în lume faptul că nu am reușit să adoptăm o poziție unitară în aceste domenii. Principala provocare pentru dumneavoastră va fi să puneți în practică excelența dumneavoastră declarație privind construirea unei strategii politice unice și asumarea responsabilității colective.

Salut punctul 10 din raportul colegului Danjean, care îndeamnă Consiliul și Comisia să analizeze amenințările informatice și să coordoneze un răspuns eficient la astfel de provocări pe baza bunelor practici. Războiul cibernetic nu este o provocare a viitorului: a devenit o realitate a zilelor noastre. Prin urmare, elaborarea unei strategii europene în domeniul securității cibernetice reprezintă o misiune iminentă pentru UE.

În sfârșit, despre Serviciul european pentru acțiune externă: consider că formarea SEAE ar trebui să fie bazată pe un echilibru geografic echitabil și pe oportunități egale pentru reprezentanții tuturor statelor membre, mai noi sau mai vechi, cu aplicarea sistemului cotelor. Doar astfel se va garanta eficiența și transparența și, în cele din urmă, credibilitatea noului serviciu diplomatic.

Vă urez mult noroc, doamnă Înalt Reprezentant, și vă mulțumesc.

Richard Howitt (S&D). – Domnule președinte, dna Înalt Reprezentant Ashton ne-a rugat în această dimineață să schimbăm concepțiile, să punem la încercare rezistența la schimbările instituționale și să evităm apărarea obtuză a intereselor naționale. Dacă Parlamentul este serios în privința afirmațiilor legate de PESC, trebuie să trimitem un mesaj clar că vom susține un Serviciu european pentru acțiune externă puternic, global și integrant și că nu vom deveni partizani ai intereselor directe care caută să limiteze capacitatea și, așadar, eficiența acestui serviciu în respectarea propriilor noastre prerogative.

Acest lucru ar trebui să însemne desemnări exclusiv pe baza meritelor, desemnări din partea ministerelor de externe ale statelor membre din prima zi și din toată Uniunea Europeană; acest lucru înseamnă încorporarea recomandărilor strategice pe marginea chestiunilor precum aprovizionarea cu energie și politica de mediu; înseamnă structuri organizaționale care reflectă o acoperire globală și care acordă importanța cuvenită Africii și relațiilor transatlantice, precum și Asiei, Americii de Sud și vecinătății noastre; înseamnă o marjă financiară suficientă, nu doar pentru reacția rapidă sau pentru reacția umanitară, ci pentru mobilizarea fondurilor în sensul reflectării noilor priorități politice; înseamnă susținerea deciziei dnei Cathy Ashton de a pune reacția la dezastre mai presus de turismul generat de dezastre și de a imprima o direcție cheie programării financiare și înseamnă că acest Parlament va susține noile aranjamente privind suplinirea, care mai degrabă reflectă practicile internaționale decât respectă cu obstinație vechile noastre regulamente.

În încheiere, sunt încântat să văd că locul Comisiei este neocupat în această dimineață și, pentru toți cei care au promovat Tratatul de la Lisabona, nu ar trebui să ne limităm sau să își limiteze sprijinul pentru punerea sa în aplicare în întregime.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Domnule președinte, politica externă a Uniunii intră într-o nouă etapă, după cum au afirmat în această dimineață baroana Ashton și dl Albertini.

Articolul 21 din tratat stabilește principiile sale obiective. Tratatul a creat și noi funcții: un Înalt Reprezentant, vicepreședinte al Comisiei, un președinte permanent al Consiliului European, un Serviciu european pentru acțiune externă și o nouă politică de securitate și apărare, care reprezintă tema raportului colegului meu, dl Danjean, etc.

Aceste inovații au drept scop asigurarea unei influențe mult mai eficiente a Uniunii Europene în lume și consider că reuniunile la nivel înalt cu țările terțe rămân un instrument ideal pentru realizarea acestuia. Uniunea Europeană nu ține multe reuniuni la nivel înalt cu țări individuale, astfel încât ar trebui să le acordăm o mai mare atenție.

Reuniunea la nivel înalt de săptămâna trecută cu Marocul a fost prima cu o țară arabă și simbolizează, de asemenea, statutul avansat conferit Marocului. Mi-ar fi plăcut să participați, doamnă baroană Ashton. De asemenea, regret că nu a fost prezent regele Marocului. Absența domniei sale a însemnat că un summit care ar fi trebuit să fie istoric și-a pierdut influența politică, semnificația și eficiența.

Sper că summitul Uniunii pentru Mediterana din Barcelona va avea succes și în ceea ce privește nivelul delegațiilor.

De asemenea, regret faptul că reuniunea cu președintele Obama programată pentru primăvară nu va mai avea loc. După cum afirmă raportul dlui Albertini, Tratatul de la Lisabona pregătește terenul pentru consolidarea mecanismelor noastre de dialog cu Statele Unite. Acesta și alte subiecte puteau fi tratate în cadrul summitului.

Uniunea Europeană și Statele Unite nu ar trebui să piardă ocazia de a trata la nivel înalt problemele bilaterale, conflictele și provocările globale care se adună în prezent pe agenda mondială. Ar fi un paradox – și voi încheia – ca acum, când avem Tratatul de la Lisabona, să fim amenințați de riscul de a deveni nerelevanți în această lume pe care unii o numesc „post-occidentală” sau „post-americană”.

Libor Rouček (S&D). – (CS) Doamnă Înalt Reprezentant, doamnelor și domnilor, în discursul meu aș vrea să evidențiez nevoia de a crea un parteneriat cu Rusia. Statele UE și Rusia se confruntă cu multe provocări și amenințări comune. Aș putea menționa lupta împotriva terorismului, proliferarea armelor de distrugere în masă, conflictele regionale din Orientul Mijlociu și din Afganistan, schimbările climatice, securitatea energetică și nucleară și așa mai departe. Nici Uniunea Europeană și nici Rusia nu pot rezolva aceste probleme singure. Cooperarea este necesară și ar trebui să reprezinte baza unui nou acord global între UE și Rusia.

Prin urmare, aș vrea să o invit pe dna Înalt Reprezentant să își folosească noile prerogative și să grăbească negocierile cu această țară. De asemenea, aș dori să vă rog, doamnă baroană Ashton, să utilizați noile dumneavoastră competențe pentru a coordona mai eficient atât pozițiile statelor membre individuale, cât și ale părților individuale implicate în politica noastră externă și de securitate comună, deoarece aceasta este singura cale pe care vom putea asigura o abordare integrată și vom putea promova valori precum drepturile omului, democrația, statul de drept, egalitatea și echitatea în cadrul relațiilor reciproce.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – Domnule președinte, salut și susțin ambele rapoarte și îi felicit pe ambii raportori pentru respectivele documente.

Acum, două remarci. În primul rând, pe marginea raportului Danjean, aș vrea să aduc în discuție o problemă care a provocat mirare într-o serie de state membre ale UE. Vorbesc mai ales despre convorbirile exclusive dintre Paris și Moscova în privința posibilei vânzări a patru vase de război Mistral Rusiei.

Vasul Mistral are un caracter clar ofensiv și este, într-adevăr, foarte alarmant faptul că unele state membre se angajează în vânzarea de arme către țări terțe, vânzare care ar putea avea efecte profund negative pentru securitatea altor state membre ale UE sau a vecinilor UE.

Tratatul de la Lisabona descrie aspirații de apărare comune și include o clauză privind solidaritatea în domeniul securității și al apărării. Prin urmare, ce considerați că ar trebui să urmărească Parlamentul și alte instituții

UE? Un set comun de regulamente în cadrul UE privind vânzarea de arme din state membre ale UE către terțe țări.

În ceea ce privește raportul dlui Albertini, aş vrea să subliniez importanța stabilității și securității în estul Asiei. Salutăm eforturile întreprinse atât de Taipei, cât și de Beijing pentru a îmbunătăți relațiile interstatale și pentru intensificarea dialogului și cooperării practice. În acest context, UE ar trebui să susțină ferm participarea Taiwanului la Organizația Aviației Civile Internaționale și la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, deoarece participarea Taiwanului în aceste organizații este importantă pentru UE și pentru interesele globale.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Doamnă Înalt Reprezentant, sunt absolut de acord când afirmați că obiectivul dumneavoastră principal este o politică europeană externă mai bună și mai credibilă. Această stabilitate și securitate mai mare în Balcani, regiunea noastră, este obiectivul dumneavoastră principal.

Chiar nu ne permitem niciun eșec în această privință. Deci, vă recomand să vă angajați pentru rezolvarea a două probleme: în primul rând, pentru îmbunătățirea relațiilor dintre Grecia și Fosta Republică Iugoslavă Macedonia, astfel încât statul nostru membru, Grecia, să poată respira din nou ușor în privința granițelor sale nordice; în al doilea rând, pentru a face eforturi ca Serbia, aflată în fața dilemei artificiale de a alege între Uniunea Europeană și Kosovo, să opteze pentru Uniunea Europeană, adică să nu se izoleze. Poate că ar fi o idee bună să le amintim prietenilor noștri din Serbia de un fapt important, și anume că Serbia și Kosovo vor fi din nou împreună odată ce vor deveni membre ale Uniunii Europene.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Domnule președinte, doamnă vicepreședintă, astăzi stați de cealaltă parte a baricadei. Nu m-ar deranja deloc dacă v-ați schimba locul în fiecare lună.

Pe măsură ce se apropie de sfârșit dezbateră, devin clare o serie de concluzii primare. Ne dorim să fiți la conducerea unui Serviciu pentru acțiune externă în cadrul căruia – așa cum a afirmat mai devreme un coleg deputat – dețineți concomitent ambele funcții. Această duplicare ar trebui să fie totuși unica duplicare – duplicarea în structuri nu este ceva de care avem nevoie. Trebuie asigurată menținerea metodei comunitare, însă nu numai în legătură cu bugetul și cu supravegherea PE. Ca să fiu foarte clar în această privință, noul serviciu nu trebuie să fie jucăria exclusivă a miniștrilor de externe, care se simt insultați că nu vor mai fi incluși în Consiliul European. Același lucru este aplicabil desemnării personalului și ocupării funcțiilor importante din cadrul serviciului.

În ceea ce privește raportul Danjean, aş vrea să acord sprijinul meu deplin pentru poziția adoptată de raportor. În privința centrului de operațiuni permanent, la fel ca dl Van Orden, am observat că doamna baroană Ashton și-a schimbat poziția în legătură cu acest subiect de la ultima audiere a domniei sale și trebuie să spun că aceasta se înscrie și în direcția corectă, în opinia mea. Ați trecut de la respingere la o fază de probe. Consider în continuare, că, dacă vrem să realizăm planificări de misiuni civile și militare într-un mod absolut integrat în cadrul Serviciului pentru acțiune externă, este logic să conducem serviciul din propriul sediu operațional.

În legătură cu propunerea Grupului Verts/ALE de a stabili o Direcție Generală pentru instituirea păcii, aş afirma că, spre deosebire de colegii mei deputați care se află în extrema stângă a acestei Camere, consider că întregul proiect UE, și mai ales politica noastră externă, este un proiect unic de instituire a păcii. Având în vedere acest lucru, nu sunt sigur că ar trebui să ne limităm la un singur departament.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Domnule președinte, consider că noile instituții au nevoie de ceva timp pentru a se stabili, însă considerăm, de asemenea, că nu ar trebui să pierdem din vedere ceea ce este important. Ceea ce este important nu este, după cum cer unii, ca Înaltul Reprezentant să fie prezent la orice manifestare care implică politica europeană externă. Ceea ce este important este ca Uniunea Europeană să fie prezentă pe scena internațională cu capacitatea de a se exprima în apărarea pozițiilor sale. Asta afirmă rapoartele și asta dezbaterem astăzi.

Deci promovăm o politică de anvergură a Uniunii Europene în ceea ce privește relațiile de cooperare cu toate țările cu care avem interese, mai ales în domeniul drepturilor omului, de la Belarus la Cuba. Ar trebui să adoptăm această politică pentru toate țările în care avem interese legate de drepturile omului, securitate și provocările globale, pentru că Uniunea Europeană poate schimba ceva, așa cum s-a văzut odată cu poziția comună a majorității statelor membre sub Președinția spaniolă, la Consiliul drepturilor omului din Geneva, și așa cum trebuie adoptată față de Orientul Mijlociu și față de Cuba. Acesta este un pas înainte proactiv și reformist din punctul de vedere al acțiunilor externe ale Uniunii Europene. Ne dorim un Serviciu european pentru acțiune externă care susține munca Înaltului Reprezentant și care rezonază, de asemenea, cu aspirațiile Parlamentului.

Krzysztof Lisek (PPE). – (PL) Domnule președinte, doamnă Ashton, aș vrea să-mi exprim satisfacția pentru faptul că astăzi putem discuta despre politica externă și de securitate comună și despre politica comună de securitate și apărare cu dumneavoastră. În ciuda mai multor voci care afirmă contrariul, aș vrea să spun că sunt sigur că majoritatea celor din această Cămară vă doresc numai bine și ar dori să vadă dezvoltarea politicii externe și de securitate comune și a unui Serviciu european pentru acțiune externă, un serviciu în cadrul căruia veți putea folosi cei mai buni diplomați din toate statele membre ale Uniunii Europene.

Discuția noastră de astăzi despre politica comună de securitate și apărare se bazează pe un raport excelent al șefului meu din Subcomisia pentru securitate și apărare, dl Danjean. Desigur, Uniunea trebuie să construiască cadrul politicii de securitate și apărare comune. Avem înaintea noastră multe provocări, nu numai conflicte, ci și dezastre naturale, amenințarea terorismului și așa mai departe. Prin urmare, trebuie să ne consolidăm capacitățile operaționale. Uniunea trebuie să aibă grijă de propria securitate, însă trebuie să fie activă și în fața provocărilor globale. Acest lucru nu poate fi realizat fără o bună colaborare cu aliații noștri de peste Atlantic. Consider că nu doar pentru că majoritatea statelor membre ale UE fac parte din NATO, ci datorită acestor provocări, de fapt, toți se așteaptă să reușiți să inițiați un bun dialog și să construiți o cooperare coerentă între Uniunea Europeană și NATO.

Doamnă baroană Ashton, încheind într-o notă umoristică, aș dori să-mi exprim speranța că ați trimis deja numărul dumneavoastră de telefon nu numai lui Henry Kissinger, ci și lui Hilary Clinton.

Proinsias De Rossa (S&D). – Domnule președinte, doresc să o felicit pe dna vicepreședintă Ashton pentru un discurs cu viziune și substanță.

Problema pe care o au unele persoane cu dumneavoastră, doamnă vicepreședintă Ashton, este că nu sunteți un general macho sau chiar un naționalist obtuz. Salut, în mod special, accentul pe care l-ați pus asupra statului de drept și vă îndemn să insistați asupra aceluiași lucru în Orientul Mijlociu. De asemenea, salut angajamentul dumneavoastră față de principiul important al câștigurilor colective față de cel al pierderilor minime ale statelor membre.

Orientul Mijlociu este probabil cea mai instabilă regiune în care poate să izbucnească în prezent o conflagrație de proporții. Trebuie să lucrați îndeaproape cu Statele Unite și să insistați ca declarația Consiliului de pe 8 decembrie să reprezinte un cadru pentru progres în acest domeniu.

În încheiere, doresc să recomand cu tărie să susțineți ideea unei politici pentru denuclearizarea zonei Orientului Mijlociu.

Andrey Kovacev (PPE). – (BG) Consider că rapoartele dlor Danjean și Albertini marchează un pas înainte către mult necesara viziune comună pentru Uniunea Europeană ca actor global în apărarea păcii și a securității și îi felicit pentru acest lucru.

Bugetele pentru apărare din ce în ce mai mici și actuala criză economică evidențiază extrem de clar faptul că, dacă dorim ca Europa să se exprime cu o singură voce în lume și să trimită semnale puternice, demne de luat în seamă, trebuie să utilizăm resursele disponibile mai prudent și mai eficient.

Rolul Agenției Europene de Apărare, care a fost întărit de Tratatul de la Lisabona, are o importanță vitală pentru sporirea la maxim a potențialului nostru prin achiziții colective, reunirea resurselor și formarea în comun. Interacțiunea dintre aspectele civile și militare ale politicii externe și de securitate comune trebuie utilizată pentru a îmbunătăți capacitățile și eficiența Uniunii noastre.

Aștept să o văd pe dna Ashton că își asumă un rol activ în această direcție în calitate de șefă a Agenției Europene de Apărare și de Înalt Reprezentant. În încheiere, doamnă Ashton, vă urez mult succes în organizarea Serviciului comun pentru acțiune externă. Mă aștept să se respecte principiul echilibrului geografic în desemnarea personalului serviciului, astfel încât să poată reprezenta cu adevărat întreaga Uniune Europeană. Europa are nevoie de succes.

Ágnes Hankiss (PPE). – (HU) Doamnelor și domnilor, în primul rând, aș vrea să îl felicit pe dl Arnaud Danjean pentru acest raport, care este cuprinzător și, în același timp, ia în considerare fiecare problemă în parte; în ceea ce mă privește, aș vrea să vorbesc despre o singură temă. Există multe țări printre statele membre ale Uniunii Europene, inclusiv țara mea, Ungaria, care ar dori să joace un rol activ, în calitate de membri deplin și egali, în cooperarea în domeniul politicii comune de securitate și apărare. În același timp, din motive istorice bine cunoscute, nici resursele materiale, nici capacitatea sau baza de cunoștințe nu le permit, deocamdată, să se afle pe picior de egalitate în această privință cu cele mai mari țări. Prin urmare, am votat pentru modificările propuse care caută să faciliteze acest gen de participare și de recuperare. Pe de altă parte,

acest lucru ține de cooperarea structurală în curs, care poate fi și ar fi putut fi formulată în așa fel încât nu se transforme într-un club elitist, al celor mai puternice și mai mari state membre, cu alte cuvinte, că nu are cerințe unitare și uniforme pentru fiecare participant, pentru că, în acest caz, anumite țări vor fi lăsate pe dinafară, ci permite țărilor mai mici să participe în funcție de abilitățile lor specializate. Pe de altă parte, trebuie dezvoltate rețele de formare în acest domeniu. Aș vrea să-i mulțumesc președintelui pentru că a inclus aceste aspecte în raport.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Domnule președinte, doamnă baroană Ashton, astăzi aș vrea să îi felicit pe ambii raportori care au condus atât de bine această dezbatere, o dezbatere care a dus la acest document sau, mai degrabă, la aprobarea documentelor dlor Albertini și Danjean.

Aș spune că aceste documente au fost aprobate la momentul potrivit, la începutul mandatului doamnei baroane Ashton și că am demonstrat pe larg ceea ce ne dorim de la politica externă a Uniunii Europene. Doamnă baroană Ashton, ați folosit această oportunitate foarte bine traducând aceste documente foarte specifice în propria dvs. viziune despre lume și vă felicit pentru acest lucru. Evident, nu vă voi felicita întotdeauna, dacă nu vă veți exprima poziția dumneavoastră clar în privința problemelor specifice, a dilemelor și a crizelor. Astăzi, doresc să vă felicit pe dumneavoastră, în mod special, pentru că ați făcut acea remarcă critică referitoare la acțiunile guvernului israelit cu privire la construirea de așezări ilegale.

În încheiere, permiteți-mi să adaug că sunt de părere că în viitor ar trebui să acordăm mai multă atenție Japoniei, vechiul nostru prieten de nădejde și să nu fim atât de fascinați de China și de alte țări cu dezvoltare rapidă.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Domnule președinte, doamnă Ashton, vorbesc, probabil, pentru toți cei prezenți în această Cameră, când spun că politica externă este una dintre cele mai importante provocări cu care se confruntă Uniunea Europeană și sperăm că sub conducerea dumneavoastră, doamnă Ashton, Uniunea Europeană va fi un adevărat reglementator al politicii externe la nivel mondial.

Mă voi concentra asupra a două domenii. Primul este situația politică din Orientul Mijlociu. Ne așteptăm la o poziție clară din partea dumneavoastră în ceea ce privește strategia referitoare la lupta împotriva terorismului. Ne așteptăm, în principal, ca mai ales situația din Afganistan să fie o situație din care va fi posibilă retragerea. Aș dori să sugerez aici utilizarea tuturor mijloacelor, inclusiv operațiuni în principal civile, ca parte a eforturilor de a moderniza o țară care astăzi este o ruină după 30 de ani de război continuu. De asemenea, consider că implicarea politică în reconstrucția Afganistanului este un factor cheie pentru stabilizarea țării. Al doilea domeniu este Iranul, care astăzi joacă un rol central în politica externă din regiune. Consider că angajarea în lupta pentru prevenirea proliferării armelor nucleare este o misiune crucială care cade, de asemenea, în sarcina dumneavoastră. Vă urăm mult succes și avem încredere că veți reuși să vă coordonați bine activitatea cu politica americană.

Cred că situația politică din Afganistan, Pakistan, India și Iran este fundamentală din punct de vedere al politicii mondiale de securitate. Prin urmare, doamnă Ashton, rolul dumneavoastră în această privință este neprețuit.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Domnule președinte, doamnă baroană Ashton, ați descris Operațiunea Atalanta din Cornul Africii pentru combaterea pirateriei ca fiind un succes.

Cu toate acestea, săptămâna trecută a avut loc un atac masiv al piraților asupra vaselor de pescuit basce, spaniole și franceze, care a forțat flota de pescuit să părăsească zona și să se retragă în locuri în care poate fi protejată, însă în care nu este pește, fără a uita de sutele de oameni care încă sunt ținuți ostatici pe diferite vase.

Vă rog să aplicați rezoluția pe care Parlamentul a adoptat-o în decembrie pentru ca această operațiune să protejeze vasele de pescuit și să extindă această protecție. De asemenea, solicit regândirea strategiilor și revizuirea urgentă a tehnicilor utilizate în această operațiune în Oceanul Indian, împreună cu motivul prezenței sale acolo.

Struan Stevenson (ECR). – Domnule președinte, 58 de persoane și-au pierdut viața duminică încercând să își exercite dreptul la vot în alegerile irakiene și 140 de persoane au fost grav rănite. Cu toate acestea, violența, intimidarea, amenințările cu atacul și șantajul nu au împiedicat milioane de irakieni curajoși să meargă la vot.

Au avut loc tentative repetate de a manipula și de a denatura rezultatul alegerilor. Interzicerea a peste 500 de candidați laici ne-sectanți de către fictiva Comisie pentru justiție și tragere la răspundere, atacurile cu

bombă repetate în ziua alegerilor și întârzierea profund sinistă a anunțării rezultatelor sunt toate semne tulburătoare ale unor tertipuri.

Amestecul amenințător al Iranului a fost o trăsătură constantă a acestor alegeri și trebuie să-i transmitem astăzi acest avertisment aspru: nu încercați să instalați un prim-ministru marionetă în Irak, nu încercați să privați poporul irakian de drepturile sale democratice și nu trageți Irakul înapoi în haosul sectant, pentru că Occidentul este cu ochii pe voi și sunteți în colimator.

Andrew Henry William Brons (NI). – Domnule președinte, rolul baroanei Ashton este descris în articolul 18 din Tratatul privind Uniunea Europeană, și anume, acela de a contribui la dezvoltarea unei politici externe și de securitate comune, fiind împuternicită de Consiliu, care include, desigur, reprezentanții statelor națiune. Totuși, același articol prevede că trebuie să opereze din poziția unui vicepreședinte al Comisiei. Mai mult decât atât, înțeleg că va avea întâietate fostul personal al Comisiei în fața personalului diplomatic și al ministerelor de externe în ceea ce privește desemnarea în cadrul Serviciului european pentru acțiune externă.

Doamnă baroană Ashton, este clar că rolul dumneavoastră a fost conceput pentru a submina în mod continuu influența statelor membre asupra politicii externe, nu numai individual, ci și colectiv în Consiliu. Dumneavoastră și succesorii dumneavoastră veți fi împuterniciți de Consiliu numai pe hârtie. Adevărata forță propulsoare din spatele politicii externe a UE va fi Comisia; statele membre și Consiliul vor fi marginalizate întotdeauna.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Mesajul principal al raportului dlui Albertini este o politică coerentă și eficientă. Îl felicit pentru acest raport, așa cum îl felicit și pe dl Danjean.

Aș vrea să evidențiez faptul că există, de asemenea, aspectul personal al desfășurării acestei activități. Serviciul european pentru acțiune externă apare în raport și, în ciuda faptului că acesta privește anul 2008 – este păcat că nu este, deja, despre 2009 –, este, aici, un fel de indicator care va măsura, de fapt, cum ne desfășurăm activitatea care cade acum în sarcina serviciului condus de dna Ashton. Consider că echilibrul geografic pe care îl solicităm și rolurile Parlamentului European și parlamentelor naționale în acest proces sunt deosebit de importante aici. Criteriile de recrutare clare și rolul Parlamentului European în dezvoltarea serviciului sunt chestiuni care vor fi atent evaluate în această Cameră.

Aș vrea să fac un apel ca acest proces să fie clar și transparent, astfel încât să îl putem înțelege în calitate de reprezentanți ai alegătorilor individuali care, la urma urmelor, formează Uniunea Europeană.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Aș vrea să exprim sincerele mele complimente față de ambii raportori, dl Albertini și dl Danjean.

V-aș aminti de un eveniment tragic ce a avut loc în Belgrad la 12 martie, acum șapte zile. Mă refer la uciderea lui Zoran Đinđić, fost prim-ministru al Serbiei. L-au omorât pentru a opri normalizarea, democratizarea și europenizarea Serbiei. Cu toate acestea, nu au oprit procesul. Tot ceea ce au făcut este să îl întârzie. Acest eveniment a avut, de asemenea, un impact negativ asupra țărilor vecine și asupra întregii regiuni.

Doamnă Ashton, v-aș ruga să ajutați și să încurajați forțele pro-europene de pretutindeni din imediata noastră apropiere. Va trebui să acționați rapid și preventiv. V-ați ales o nouă instituție și un nou rol, care sunt în mod fundamental două roluri, în două instituții, și deveniți o figură dublă, în orice caz. Nu există cale de întoarcere, nici pentru dumneavoastră, nici pentru noi. Având în vedere că puteți merge numai înainte, vă cer să justificați încrederea pe care v-am acordat-o.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Domnule președinte, rapoartele exhaustive necesită, de obicei, evaluări diferențiate, iar acest lucru este adevărat și în acest caz. Astfel, sunt în favoarea unei politici externe și de securitate comune care tratează imigrația ilegală, fraudele referitoare la vize, turismul infracțional și cererile de azil fictive. Sunt, de asemenea, în favoarea unei politici externe și de securitate comune care tratează apărarea granițelor zonei Schengen și luarea frâului în dinți în privința luptei împotriva crimei organizate. Cu toate acestea, critic și mă opun unei politici externe și de securitate comune concepute pentru a da UE un rol activ în probleme militare, unde deja există ONU și NATO. Această dublare ar trebui să fie respinsă – și, desigur, vorbesc din poziția specială de reprezentant al unui stat neutru. De asemenea, mă opun exonerării de obligativitatea vizelor, o exonerare nepotrivită în cazul statelor balcanice din care, după câteva luni, s-au pornit către Europa Centrală în jur de 150 000 de macedoneni, din care două treimi au dispărut deja în ilegalitate.

Aceasta, cu siguranță, nu este o cale către asigurarea nevoilor de securitate ale cetățenilor europeni – nu este o contribuție la securitate și nici nu face nimic pentru a intensifica dorința cetățenilor noștri pentru o Europă mai mare.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Mă îngrijorează faptul că conferințele anterioare nu au generat rezultate tangibile în domeniul neproliferării armelor nucleare. Astfel de arme și tehnologii au proliferat. Există un risc din ce în ce mai mare ca tehnologia nucleară să cadă în mâinile organizațiilor criminale și teroriste.

Uniunea ar trebui să acționeze în comun în acest domeniu și să adopte o poziție în această privință în calitate de actor global, pentru a întări toți cei trei piloni ai Tratatului de neproliferare nucleară și pentru a obține aplicarea universală a reglementărilor și instrumentelor pentru neproliferare. Consider că este necesar să includem problema neproliferării între prioritățile Uniunii Europene și să inițiem un dialog constructiv cu toate puterile nucleare, nu doar cu SUA și Rusia. Numărul de țări care dispun de arme nucleare nu se limitează numai la cei cinci membri ai Consiliului de securitate al Organizației Națiunilor Unite. Prin urmare, în interesul securității globale, Uniunea ar trebui să facă eforturi politice și diplomatice să se asigure că țări precum Israel, India, Pakistan și Coreea de Nord devin semnatare ale Tratatului de neproliferare nucleară.

Catherine Ashton, *vicepreședintă a Comisiei/Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate.* – Domnule președinte, în primul rând, aș vrea să mulțumesc pentru contribuțiile făcute și să spun că sunt de părere că aceasta este o dezbatere importantă și de valoare în ceea ce privește orientarea noastră strategică.

Doresc să spun la început că sunt de acord întru totul cu onorații deputați care au vorbit despre valoarea și importanța examinării minuțioase pe care o realizează această Cameră și rolul acestei Camere, nu numai în ceea ce privește această examinare, ci și cunoștințele expert care știu că există aici. Intenția mea este să mă bazez pe aceste cunoștințe expert și să sper că vom avea cât mai multe ocazii în care să putem dezbate și discuta multe, dacă nu toate problemele cele mai importante care au fost aduse în discuție astăzi.

Voi vorbi relativ pe scurt în acest moment, însă voi încerca să vorbesc despre câteva dintre domeniile cheie cu privire la care consider că sunt cel mai preocupați onorații deputați. Voi începe prin a afirma că nu am spus „nu” raportului Barnier. Ceea ce am afirmat, pe baza lecțiilor învățate din Haiti și acum, odată cu sprijinul pe care îl oferim în Chile, a fost că am vrut să vedem cât de multe putem face, cum am putea opera mai eficient, ce ar trebui să pregătim pentru astfel de cazuri și dacă ar trebui să pregătim ceva. Trebuie să ne gândim strategic la ce ar trebui să facem, iar raportul Barnier reprezintă fundalul pentru aceasta. Sunt foarte recunoscătoare lui Michel pentru contribuția pe care a făcut-o – reprezintă cu adevărat fundalul.

Despre Tratatul de neproliferare: o serie de onorați deputați au evidențiat importanța conferinței care va avea loc în mai, importanță cu care suntem de acord cu toții. Este foarte important să mergem mai departe acum în ceea ce privește posibilitățile pe care ni le va oferi această oportunitate din mai.

De asemenea, sunt de acord că securitatea începe cu relații politice trainice. Trebuie să privim în permanență abordarea noastră în lume în general ca având drept scop dezvoltarea acestor relații politice trainice în sensul promovării securității, nu numai pentru noi înșine, ci și pentru terțe state, pentru state cu care căutăm să avem aceste relații și cu care purtăm un dialog datorită intereselor deosebite pe care le avem.

O parte dintre onorații deputați au subliniat pe bună dreptate importanța Balcanilor. Am indicat în prioritățile mele că aceasta este o zonă de lucru extrem de importantă. Este foarte important ca, în perioada premergătoare alegerilor din Bosnia, să promovăm importanța Uniunii Europene și să ne asigurăm că oamenii politici naționali descriu alegătorilor lor calea pe care își propun să o urmeze pentru a forma legături mai puternice cu Europa și, în cele din urmă, pentru a deveni o parte din Europa.

Sunt de acord în legătură cu importanța lui Valentin Inzko și a activității sale în instituția Înaltului Reprezentant. Lucrăm împreună pentru a elabora o abordare strategică – din nou, pentru viitorul de după alegeri și pentru a ajunge în poziția în care trebuie să fim în următoarele luni și ani pentru a menține securitatea. Înțeleg foarte bine importanța stabilității: nu numai că trebuie să existe acolo, ci trebuie să o și menținem. Există îngrijorare în regiune în legătură cu faptul că uneori se pare că progresăm și alteori simt că ne împotmolim în privința pasului nostru următor. Trebuie să mergem înainte.

Acest lucru este cu atât mai adevărat în Kosovo, după cum au afirmat o serie de onorați deputați, al cărui guvern l-am întâlnit. Am purtat discuții cu guvernul și mai ales cu prim-ministrul, pentru a vedea ce putem face pentru ei în viitor. Apoi este și Serbia, care face eforturi foarte mari pentru a face parte din Uniunea

Europeană. Când l-am întâlnit pe președintele Tadić și pe membrii guvernului, a fost foarte clar că și pentru ei tot acesta este viitorul și că și ei înțeleg problemele care ne îngrijorează pe această cale.

În ceea ce privește dezbaterile legate de Cuba, așa fi fost prezentă. Însă pur și simplu există o suprapunere. Are loc reuniunea Consiliului președinților pentru a discuta Serviciul european pentru acțiune externă și nu pot fi în două locuri în același timp. Data a fost fixată de Parlamentul European. Trebuie să mă supun și să fiu prezentă. Cu toate acestea, consider că Cuba este o chestiune importantă și sunt sigură că vom reveni la acest subiect.

În legătură cu departamentul separat pentru menținerea păcii, răspunsul meu este că aceasta ar trebui să fie activitatea noastră și mă neliniștește mereu realizarea de separații, ca și cum ar fi ceva separat de toată activitatea pe care o desfășurăm. Dacă priviți modul în care va funcționa Serviciul european pentru acțiune externă, acesta va fi un fel de organizație-umbrelă care își asumă responsabilitățile create în baza tratatului, însă care vă deservește, de asemenea, pe dumneavoastră și pe Comisie.

Așadar, atunci când Comisia urmărește să facă ceva în legătură cu comerțul, schimbările climatice sau securitatea energetică la nivel global, și Serviciul pentru acțiune externă îi poate servi drept instrument, făcând legătura directă dintre activitatea Comisiei și ceea ce se întâmplă în teren. Toate acestea, așa afirma eu, țin de o lume mai sigură și mai stabilă. Prin urmare, pentru mine, totul ține de modul în care construim în ideea că suntem acolo pentru a susține eforturile de a asigura pacea și menținerea păcii.

Despre Atalanta: consider că remarcile făcute pe marginea acestui subiect sunt pozitive. Este o misiune foarte importantă, însă este o misiune care trebuie coordonată cu tot ceea ce facem în regiunea respectivă. De asemenea, înțeleg că trebuie să reflectăm asupra pescuitului și asupra unei strategii în această privință. Acestea sunt lucruri foarte bine înțelese.

Grupurile de lucru: cred că este o idee foarte bună să fie organizate în Parlament. Consider că înalții funcționari mențin legătura bine cu ele și trebuie să continuăm în aceeași direcție.

În privința cartierului general operațional: nu mi-am schimbat poziția. Ceea ce am afirmat în ianuarie este că încă nu sunt convinsă. Analizăm acum acest subiect deoarece, având în vedere că acum dețin această funcție de ceva mai mult timp, sunt mai angajată în activitatea pe care o desfășurăm în privința misiunilor noastre în străinătate, în Kosovo, în Bosnia, în discutarea activității noastre în cadrul operațiunii Atalanta sau în Haiti și așa mai departe.

În discursul meu, am spus că trebuie să vedem ceea ce este necesar și apoi să hotărâm cum să realizăm aceste lucruri mai bine. Există diferite puncte de vedere, însă aceste puncte de vedere vor converge în jurul unui subiect comun și asta ar trebui să facem. Deci problema este a fi convinși, într-un mod sau altul, în privința modului în care vom acționa.

Despre drepturile omului: așa vrea să le descriu ca pe un fir roșu. Proiecția valorilor noastre și a drepturilor omului este esențială pentru tot ceea ce facem în Uniunea Europeană și în toată lumea. Trebuie să ne asigurăm că rămâne un fir roșu care ne ghidează toate acțiunile referitoare la susținerea activității pe care o desfășurăm în toată lumea pentru a promova valorile Uniunii Europene. Așa vrea să analizăm cu foarte mare atenție modul în care facem acest lucru, astfel încât să nu fie doar un adaos de prisos la dialog. Acesta devine o parte integrantă din tot ceea ce facem.

Sunt de acord și cu relația transatlantică solidă cu Statele Unite. SUA este un partener puternic într-o serie largă de domenii, mai ales în gestionarea situațiilor de criză, și este foarte important să construim pe această bază. Sunt, de asemenea, foarte dornică să continui activitatea pe care o desfășurăm cu SUA în domeniul dezvoltării, mai ales în Africa, unde există potențial – cred oricum că există – să facem mult mai multe, mai ales în lumina experienței mele cu Ajutorul pentru comerț, în calitate de comisar pentru comerț.

Trebuie să ne gândim și la alte mari parteneriate. Am vorbit cu ministrul de externe brazilian despre posibilitatea de a lucra din nou împreună în domeniul dezvoltării, acolo unde economiile de scară și posibilitatea de a colabora ne permit să eliberăm resursele într-un mod mult mai eficient către anumite părți ale lumii în care există o reală nevoie.

Sunt de acord și în privința amenințărilor informatice. Aceasta este o problemă foarte importantă. Este de actualitate. Este o problemă la care va trebui să continuăm să reflectăm, deoarece, în mod inevitabil, amenințările se schimbă mereu.

Foarte puțin despre Serviciul pentru acțiune externă. Amploarea geografică a Uniunii Europene trebuie să se reflecte în cadrul Serviciului pentru acțiune externă. Sunt absolut de acord cu acest lucru, însă se va face în timp. Unul dintre lucrurile pe care le-am spus tuturor miniștrilor de externe și pe care îl spun și Parlamentului: vă rog să rezistați tentației de a presupune că, dacă primele patru sau cinci desemnări pe care le-am făcut nu sunt dintr-un stat membru pe care poate că îl știți foarte bine, nu înseamnă că în viitor nu voi face desemnări din aceste state. Pur și simplu trebuie să construim cărămidă cu cărămidă. Țineți minte, după cum știu onorații deputați, practic acesta încă nu există. Nu am o echipă sau un personal pentru Serviciul pentru acțiune externă pentru că, până la finalizarea temeiului juridic, nu avem nimic. Avem ce am avut și înainte și încercăm să îl organizăm într-un mod mai coerent.

Voi face desemnări bazate pe merite și nimic altceva. Aici nu există favoriți. Totul se bazează pe merit. Îi vreau pe cei mai inteligenți și mai buni și am comunicat acest lucru statelor membre și instituțiilor. Vreau ca delegațiile din teren să fie ca o umbrelă, capabilă să susțină activitatea Uniunii Europene cu toate elementele sale diferite, după cum este reprezentată țărilor și după cum lucrează cu țările terțe.

Este esențial să facă acest lucru, deoarece altfel vom ajunge din nou o entitate fragmentară. Întrebarea este cum să facem acest lucru și de aceea purtăm în prezent un dialog cu Consiliul și cu Comisia. Dacă ar fi fost foarte simplu, am fi făcut-o până acum. Trebuie doar să ne asigurăm că o facem corect și eficient. Vom rezolva această problemă în următoarele câteva săptămâni.

În ceea ce privește resursele, voi susține nevoia flexibilității. Dacă există o criză într-o anumită țară sau dacă vă dați seama că trebuie să puteți disloca resurse, ar trebui să putem rezolva acest lucru, însă în contextul analizei atente realizate de către Parlament. Din nou, trebuie să reflectăm la modul în care putem face să funcționeze acest mecanism, nu doar acum, ci și în viitor.

Trebuie să evităm cu orice preț duplicarea; altfel nu vom fi câștigat nimic altceva decât mai multă birocrație și nu ne dorim așa ceva. Trebuie să ne asigurăm că acesta este un serviciu coeziv care funcționează bine, ca o entitate în cadrul Uniunii Europene, susținând și fiind susținută de alte instituții. Și, după cum am afirmat, trebuie să ținem cont de faptul că încă nu există. Haideți să sperăm că putem finaliza în următoarele câteva săptămâni. Cu sprijinul Parlamentului sunt sigură că îl vom putea înființa. Putem pune temelia, însă construirea va dura și este atât de important încât sper că fiecare onorabil deputat va înțelege.

Câteva remarci finale. În legătură cu summiturile: avem o mulțime de summituri. Aspectul de care trebuie să ținem cont mereu este valoarea și importanța acestora. Nu pot participa la toate. Efectiv sunt prea multe. Voi participa la unele. Am fost bine reprezentat la summitul de la Maroc, pentru că au fost prezenți ambii președinți. Cred sincer că dacă sunt prezenți președinții Consiliului și Comisiei, trebuie să începem să spunem că UE este bine reprezentată la summit. Nu este întotdeauna necesară și prezența mea și domniile lor vor fi de acord cu acest lucru.

În sfârșit, onorații deputați au vorbit despre relațiile cu țări precum Japonia, cu țări importante pentru noi în parteneriate strategice, precum Rusia, despre importanța și valoarea Orientului Mijlociu, unde voi călători începând de duminică, și despre importanța și valoarea Cvartetului, pentru că voi călători prin Orientul Mijlociu. Cred că voi vizita cinci țări și apoi vom ajunge la Moscova pentru reuniunea Cvartetului, în care vom discuta și vom dezbate ceea ce urmează să facem.

În final, onorați deputați, vă mulțumesc pentru că ați observat că sunt de partea Consiliului și că nu există Comisie. Voi trece de partea cealaltă. Cât timp există un loc la mijloc, voi continua să fac acest lucru. Va fi responsabilitatea dumneavoastră să țineți minte de care parte a baricadei ar trebui să fiu când intru.

Și, în încheiere, aș vrea să îi felicit încă o dată pe dl Albertini și pe dl Danjean pentru rapoartele excelente care mi-au oferit ocazia să îmi exprim punctele de vedere astăzi.

(Aplauze)

Gabriele Albertini, raportor. – (IT) Mulțumesc colegilor mei deputați, care au luat cuvântul în număr atât de mare, mai ales celor care au fost de acord cu părțile cele mai importante ale raportului, laudându-i și aprobându-i conținutul, însă și celor care l-au criticat și care, mai presus de toate, au făcut acest lucru din dorința de a evita regretabilele situații tragice în care s-a folosit forța și care visează la o lume în care domnește pacea. Un filosof grec, Platon, spunea că doar morții vor vedea sfârșitul războaielor. Totuși, în ciuda refuzului nostru de a ceda în fața acestei filosofii și încercărilor noastre de a preveni acest lucru, realitatea ne obligă să folosim forța chiar și în cadrul misiunilor noastre de pace.

O felicit pe dna Înalt Reprezentant/vicepreședinta Ashton și îi mulțumesc pentru că a menționat raportul meu: unul dintre aspectele abordării domniei sale care îmi place în mod deosebit este caracterul dual, modul în care urmărește sinergia între sarcinile Consiliului și ale Comisiei. Poziționarea fizică a domniei sale – care va alterna între pupitrele Consiliului, Parlamentului și Comisiei – demonstrează dorința de a activa în două funcții.

În calitate de Parlament, consider că trebuie să sprijinim și să promovăm acest angajament în sensul sinergiei. Comisia Europeană urmărește politici pentru dezvoltare, vecinătate și pentru stabilitate și promovarea drepturilor umane și a democrației; Consiliul întreprinde misiuni de pace și misiuni pentru punerea în aplicare a statului de drept. Acest șir de teme trebuie să își găsească expresia în cele din urmă în serviciul diplomatic european, care trebuie să fie eficient și dotat cu competențele și resursele necesare pentru a-și putea juca rolul așa cum ar trebui, și vom munci din greu pentru a realiza acest lucru.

De asemenea, aș vrea să îi mulțumesc dnei Înalt Reprezentant – și vom discuta pe marginea acestui subiect mai mult pe 23 aprilie – pentru că a fost de acord să fie prezentă la audierea Comisiei pentru afaceri externe privind tema serviciului extern, despre care vom avea posibilitatea să discutăm mai amănunțit. Ziua de astăzi marchează începutul colaborării noastre, cu siguranță nu sfârșitul.

Arnaud Danjean, raportor. – (FR) Domnule președinte, doamnă baroană Ashton, doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru toate discursurile care au contribuit, încă o dată, la îmbogățirea acestei dezbateri, la îmbogățirea acestui raport.

Aș vrea să îi asigur din nou pe cei care și-au făcut auzite îndoielile și, uneori, suspiciunile în legătură cu faptul că acest raport ar putea duce la o concurență mai acerbă, mai ales cu NATO, și chiar la izolare. Nu este deloc cazul. Nu sunt de acord deloc și aș vrea să adaug că acest lucru nu apare în tratat, dimpotrivă. Puteți da crezare unui deputat francez care a luptat neîncetat pentru a-și repune în drepturi țara în cadrul structurilor integrate ale NATO.

Când vorbim despre autonomie strategică, ce idee dezvoltăm, ce politică am dezvoltat în ultimii 10 ani? Răspunsul este capacitatea Uniunii Europene de a interveni prin intermediul misiunilor civile și militare în zone în care alte organizații, inclusiv NATO, nu pot interveni. NATO nu ar fi putut interveni pentru a pune capăt conflictului din Georgia, unde nu există ONU sau OSCE prezente. NATO nu a intervenit mai devreme decât noi în Cornul Africii pentru a pune capăt evenimentelor care amenințau interesele noastre privind securitatea.

Autonomia strategică înseamnă și capacitatea de a interveni cu o gamă de instrumente de care dispunem numai noi: instrumente civile și militare, instrumente juridice, financiare, de dezvoltare. Uniunea Europeană se află în cea mai bună poziție pentru a dezvolta această abordare globală în zone de criză.

Autonomia noastră strategică se referă, de asemenea, la capacitatea noastră, acolo unde este necesar, de a nu interveni în campanii militare sau – și acest lucru a fost evidențiat de mai mulți deputați austrieci – la faptul că există între noi țări neutre și că respectăm statutul acestora.

Asta înseamnă apărare și securitate europeană. Asta înseamnă autonomia strategică pe care o dezvoltăm prin intermediul acestei politici. Nu uitați niciodată originile acestei politici europene de securitate și apărare. Ea s-a născut de pe urma unui eșec tragic și sângeros: cel din Balcani, din anii '90, când Uniunea Europeană nu a fost capabilă să facă față unei provocări majore la adresa securității pe propriul continent. Să nu uităm acest lucru. Cetățenii noștri europeni nu l-au uitat și nu ne-ar ierta dacă am abandona ambiția de a vedea că Europa joacă un rol pe scena internațională.

(Aplauze)

Președintele. – Acest punct a fost închis. Dezbateră a fost închisă. Am primit șase propuneri de rezoluții⁽¹⁾ depuse în conformitate cu articolul 115 alineatul (5) din Regulamentul de procedură pentru încheierea dezbaterii.

Votarea va avea loc astăzi.

Elena Băsescu (PPE), în scris. – În primul rând doresc să îl felicit pe domnul Albertini pentru redactarea acestui raport. Mă bucur că amendamentele propuse de mine au fost adoptate. Comisia Europeană a anunțat

⁽¹⁾ A se consulta procesul-verbal

săptămâna trecută finanțarea a 43 de proiecte energetice majore, inclusiv 4 care privesc România. Pe viitor, Comisia trebuie să acorde importanța cuvenită Conducetei Petroliere Pan-Europene Constanța – Trieste, precum și dezvoltării relațiilor cu țările din Parteneriatul Estic. De asemenea, trebuie intensificate eforturile pentru a pune în aplicare proiecte din cadrul Sinergiei Mării Negre pentru a se asigura o cooperare mai eficientă în această zonă. Republica Moldova poate juca un rol important atât în cadrul Parteneriatului Estic cât și în cadrul Sinergiei Mării Negre. Uniunea Europeană trebuie să acorde atenție deosebită relațiilor cu această țară și să o sprijine în drumul său către UE. Uniunea trebuie să se implice mai mult în soluționarea conflictelor înghețate din zona Mării Negre inclusiv cel din Transnistria. Dezvoltarea parteneriatului transatlantic trebuie să fie o prioritate pentru politica externă și de securitate a Uniunii Europene. Relațiile cu Statele Unite sunt foarte importante în procesul de consolidare a securității și stabilității mondiale. Instalarea unei părți din sistemul american antirachetă pe teritoriul României este o dovadă de încredere acordată țării mele.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) Este regretabil că procesul dezarmării multilaterale a fost întrerupt și că de mai mulți ani nu există intenții politice de a-l relua. Din acest motiv, viitoarea conferință de revizuire din 2010 a Tratatului de neproliferare nucleară este deosebit de importantă.

După cum afirmă propunerea de rezoluție pe care am semnat-o, suntem profund îngrijorați de pericolul pe care îl prezintă o nouă cursă de înarmare nucleară. Prin urmare, încetarea imediată a dezvoltării, producției și depozitării de arme nucleare este necesară.

Este necesar ca SUA să pună capăt dezvoltării de noi generații de arme nucleare tactice și, adoptând un curs absolut contrar, să semneze și să ratifice Tratatul de interzicere totală a experiențelor nucleare.

De asemenea, susținem găsirea unei soluții pașnice pentru disputa privind programele nucleare ale Iranului și solicităm reînceperea negocierilor, reitând opoziția noastră față de orice acțiune militară sau amenințare cu folosirea forței. De asemenea, avertizăm că orice acțiune militară ar putea duce la o criză și mai gravă în regiune.

Edit Herczog (S&D), în scris. – (HU) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, Conferința privind revizuirea Tratatului de neproliferare va avea loc în aprilie-mai 2010. Este important ca statele membre ale Uniunii Europene să prezinte o poziție unică în cadrul reuniunii și să reafirme cei trei piloni ai Tratatului: neproliferarea armelor nucleare, dezarmarea și cooperarea privind utilizările civile ale energiei nucleare. Statele membre trebuie să își exprime angajamentul față de eliminarea comerțului cu arme nucleare, reducerea treptată a stocurilor de arme nucleare, monitorizarea strictă a producerii de materiale necesare pentru realizarea armelor nucleare și deținerea de produse necesare pentru producție. Statele membre trebuie să își asume un rol principal în aplicarea Rezoluției 1887 a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, adoptată în toamna 2009 (la 24 septembrie). În sensul acestei rezoluții, statele membre trebuie să pună foarte mult accent pe dezvoltarea unui acord internațional global care să reglementeze eliminarea armelor nucleare sub supraveghere internațională strictă. În plus, trebuie să lupte pentru introducerea a două măsuri concrete în domeniile menționate mai sus, pentru a da un exemplu pentru restul lumii. Statele membre ale UE trebuie să promoveze Tratatul de interzicere totală a experiențelor nucleare și înnoirea Acordului START între Statele Unite și Rusia. UE trebuie să trateze eforturile legate de combustibilul nuclear ca domeniu prioritar și să se concentreze asupra armonizării, înăsprii și transparenței reglementărilor legate de depozitarea, transportul și comerțul acestora.

Filip Kaczmarek (PPE), în scris. – (PL) Doamnelor și domnilor, trebuie să spun că presupun că raportul anual referitor la politica externă și de securitate comună pentru 2008 nu va stârni sentimente la fel de puternice ca dezbaterile pe marginea aceluiași subiect de anul viitor. Sper că într-un an vom ști cum arată Serviciul european pentru acțiune externă, iar acest nou serviciu va avea, la rândul său, o influență imensă asupra dezvoltării politicii europene externe.

Uniunea Europeană are ambiții de actor global. Este un lucru bun, însă aceste ambiții nu vor fi ușor de realizat. Ne așteaptă o muncă grea înainte. Instituțiile europene trebuie să ajungă la un acord asupra SEAE. Nu va fi ușor, însă fără acesta nu vom reuși să îmbunătățim politica externă. Ar trebui să ne întoarcem la valorile fundamentale ale Uniunii Europene și să le folosim ca o bază pe care să construim politica noastră externă.

Trebuie să ținem mereu cont de solidaritate, egalitate, standarde uniforme, de drepturile omului și de cele civile. Trebuie să menținem echilibrul intern și ar trebui să apărăm acele interese ale statelor membre ale UE care nu se exclud reciproc. O problemă cheie este, cu siguranță, nevoia de a îmbunătăți coordonarea dintre instituțiile comunitare și statele membre. Interesele naționale specifice nu ar trebui să intre în conflict cu coerența și comunitatea noastră. În mod paradoxal, chiar și acele țări care doresc să fie percepute ca o forță

propulsoare pentru integrarea europeană acționează uneori împotriva intereselor colective ale Uniunii. Haideți să schimbăm acest lucru.

Kristiina Ojuland (ALDE), *în scris*. – (ET) Domnule președinte, unii dintre vorbitorii anteriori au evidențiat probleme legate de alcătuirea Serviciului european pentru acțiune externă care și-a început activitatea după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Consider că este extrem de important să aderăm la principiile egalității geografice în formarea SEAE și, la fel ca alte organisme ale Uniunii Europene, să punem în aplicare discriminarea pozitivă în legătură cu reprezentanții noilor state membre, reflectată în perioada de tranziție, care face posibilă grăbirea dezvoltării profesionale. Reprezentanții din noile state membre nu au experiența necesară de zeci de ani în instituțiile Uniunii Europene, care este o condiție preliminară pentru deținerea celor mai importante poziții. Ar fi nedrept dacă toate funcțiile cele mai importante ar fi deținute de funcționarii din vechile state membre și dacă funcționarii din noile state membre ar trebui să aștepte mulți ani pe tușă. Acest lucru ar fi evident o risipă de resurse deoarece, de exemplu, reprezentantul din Malta poate că ar fi avut cunoștințe mult mai bogate despre Africa de Nord, cel din Cipru în ceea ce privește Orientul Mijlociu, cel din Bulgaria în ceea ce privește Turcia, cel din Polonia în ceea ce privește Belarus și Ucraina, statele baltice în ceea ce privește Rusia și așa mai departe. Sper că Uniunea Europeană nu va face greșea de a permite doar vechilor state membre să configureze imaginea SEAE și sper că va găsi o soluție optimă care să satisfacă toate statele membre.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *în scris*. – (PL) Situația din lume creează noi provocări pentru politica externă a UE și necesită o înțelegere mai bună a problemelor referitoare la securitate. Au apărut noi puteri care se implică activ în politica globală din diferite domenii. Deci, este necesar un dialog la nivel mondial și stabilirea de noi principii pentru cooperare și pentru împărțirea rolurilor. Trebuie să suplimentăm rolul enorm pe care îl joacă în securitatea mondială NATO și SUA prin stabilirea de forțe mobile speciale, ca parte din UE, care ne vor permite să abordăm toate tipurile de dezastre și de catastrofe. Uniunea nu va fi percepută doar ca instituție care luptă pentru democrație și pentru drepturile omului, ci și ca instituție care vine în ajutorul oamenilor în momente dificile. Pericolul altor amenințări crește în mod clar și astfel securitatea alimentară și energetică devine din ce în ce mai importantă. Consider că este necesară dezvoltarea unei noi concepții privind funcționarea serviciului extern al UE în care sunt definite domeniul operațiunilor comunitare și principiile înființării serviciului, cât și principiile împărțirii rolurilor și cooperării cu serviciile diplomatice ale statelor membre, pentru a clarifica rolurile jucate de instituțiile individuale ale UE. Faptul că nu s-a realizat de la început împărțirea rolurilor și a competențelor ar putea fi cauza neînțelegerilor dintre diferitele instituții și liderii din Uniune, cât și dintre UE și statele membre. Experiențele inițiale cu funcția de Înalt Reprezentat pentru politica externă și de securitate și așteptările generale legate de faptul că acesta ar trebui să fie activ și prezent în diferite locuri ne fac să ne gândim la numirea de adjuncți sau la implicarea în mai mare măsură a altor comisari în domenii ale activității sale, având în vedere numărul ridicat al acestora.

Traian Ungureanu (PPE), *în scris*. – Salut raportul Albertini referitor la principalele orientări ale politicii externe și de securitate comune și, în particular, paragrafele despre dezvoltarea Parteneriatului Estic și politicii europene în zona Mării Negre. Parteneriatul Estic și adunarea parlamentară EURONEST oferă cadrul potrivit pentru apropierea vecinilor estici ai UE de standardele europene, precum și pentru clarificarea perspectivei de aderare europeană a unor state ca Republica Moldova. Subliniez în mod special importanța asistenței rapide și concrete ce ar trebui acordată guvernului pro-european al Republicii Moldova. În această direcție, două acțiuni europene necesită urgență: accelerarea procesului de acordare a asistenței macrofinanciare UE și eliminarea regimului de vize pentru călătorii în UE ale cetățenilor Republicii Moldova. În regiunea Mării Negre, este esențială continuarea obiectivului european de asigurare a securității energetice a UE. Sprijin paragraful 21 din raport, care insistă ca UE să asigure implementarea deplină și cât mai rapidă a proiectului Nabucco. Nu mai puțin importantă în această dezbatere este o apreciere corectă a dezvoltării proiectului american de apărare anti-racheta și a importanței sale pentru securitatea europeană. Implicarea României în acest proiect demonstrează că România a devenit un furnizor net de securitate la nivel european și are toată capacitatea de a-și onora angajamentele de securitate față de aliați.

Janusz Władysław Zemke (S&D), *în scris*. – (PL) Aș vrea să fac mai multe remarci referitoare la strategia europeană de securitate și la politica de securitate și apărare comună.

În propunerea de rezoluție a Parlamentului European, au fost definite corect principalele amenințări și provocări cu care se confruntă Europa. Problema este că nu reușim să reacționăm suficient la acestea, sau cel puțin nu întotdeauna destul de repede. Există trei puncte slabe principale și, dacă am reuși să le depășim, am îmbunătăți radical eficiența politicii de securitate și apărare comune. Primul este o lipsă de hotărâre a tuturor statelor membre ale UE în sensul unei politici comune și nu doar declararea verbală a necesității acesteia. În al doilea rând – coordonarea slabă a activității desfășurate de numeroase instituții europene. Încă

nu există un centru de reacție în caz de situații de criză la nivelul Uniunii. În al treilea rând și în sfârșit, potențialul militar și civil care chiar este la dispoziția Uniunii și nu doar la dispoziția statelor membre individuale este prea mic.

Problemele cu transportul aerian, de exemplu, sunt acum proverbiale, iar acest lucru are o însemnătate fundamentală pentru o reacție rapidă în situații de criză. Doar progresul în aceste trei domenii ar face politica comună de securitate și apărare mai eficientă.

(Ședința a fost suspendată pentru câteva minute în așteptarea votării.)

PREZIDEAZĂ: DL McMILLAN-SCOTT

Vicepreședinte

7. Votare

Președintele. – Următorul punct este votarea.

(Pentru rezultate și alte detalii cu privire la vot: vă rugăm să consultați procesul-verbal)

Robert Atkins (ECR). – Domnule președinte, privind solicitarea de respectare a Regulamentului de procedură, cred că dacă mai întâi ar avea loc votarea la 12, oamenii s-ar așeza și ar participa, în loc să-i așteptăm să se așeze și să participe și apoi să voteze.

(Aplauze)

Președintele. – Sunt foarte politicos.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – *(IT)* Domnule președinte, vă cer scuze pentru această intervenție dar, ca deputat european ales în Italia, consider că este datoria mea să ofer, din această Cameră, un salut respectuos și călduros președintelui țării mele, Giorgio Napolitano, păstrătorul valorilor constituționale și al unității naționale ale Italiei.

În această Cameră, președintele italian trebuie menționat doar cu respect.

(Aplauze)

Președintele. – Vom trece la vot acum.

7.1. Conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale în ceea ce privește microentitățile (A7-0011/2010, Klaus-Heiner Lehne) (vot)

Charles Tannock (ECR). – Domnule președinte, aș dori ca această Cameră să ia la cunoștință de prezența în galerie a lui Noam Shalit, tatăl sergentului-major Gilad Shalit, cu cetățenie dublă israeliană și europeană, deținut cu cruzime în regim de izolare de peste trei ani, de către Hamas, în Gaza. Îi urăm cu toții succes lui Noam în campania pentru fiul său și sperăm că acesta va fi eliberat curând.

(Aplauze)

Președintele. – Vă mulțumesc, domnule Tannock.

7.2. UE 2020- Măsuri adoptate în urma Consiliului European informal din 11 februarie 2010 (B7-0150/2010) (vot)

7.3. Aplicarea recomandărilor din raportul Goldstone referitoare la Israel și Palestina (B7-0135/2010) (vot)

7.4. Situația societății civile și a minorităților naționale din Belarus (B7-0134/2010) (vot)

7.5. Impozitarea tranzacțiilor financiare (vot)

7.6. Spațiul unic de plăți în euro (vot)

7.7. Acordul comercial împotriva contrafacerii (ACTA) (vot)

- Înainte de votul asupra amendamentului 1:

Tokia Saïfi, în numele Grupului PPE. – (FR) Domnule președinte, voi citi amendamentul oral: „invită Comisia să continue negocierile privind ACTA și să le limiteze la sistemul european existent de respectare a DPI împotriva contrafacerii”.

(Amendamentul oral a fost acceptat)

7.8. Regulament privind aplicarea unui sistem de preferințe tarifare generalizate (vot)

- Înainte de votul asupra amendamentului 4:

Yannick Jadot, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Domnule președinte, aș dori să propun un amendament oral la acest amendament, ștergând două părți din el, și anume cuvintele „de către armata columbiană” și „asupra Columbiei”.

Prin urmare, amendamentul are următoarea formulare: „consideră că știrile alarmante privind crimele împotriva sindicaliștilor din Columbia, precum și știrile primite recent și confirmate de procurorul general al Columbiei, conform cărora, în regiunea La Macarena, au fost descoperite gropi comune cu cadavrele a sute de persoane ucise în ultimii ani, sunt o dovadă suficientă pentru a permite Comisiei să deschidă o anchetă în conformitate cu regulamentul.”

(Amendamentul oral a fost acceptat. Amendamentul 4, astfel modificat, a fost respins)

7.9. Raportul anual 2008 privind PESC (A7-0023/2010, Gabriele Albertini) (vot)

- Înainte de votare:

Heidi Hautala (Verts/ALE). – Domnule președinte, acest raport se referă la politica externă și de securitate comună în 2008. Totuși, acesta nu menționează evenimentele din 10 martie 2008, când tibetanii au protestat pașnic împotriva represiunilor asupra culturii și religiei lor. Astăzi, avem un oaspete din Tibet, pe dna Namdrol Lhamo, o călugăriță care a fost deținută în închisoarea Drapchi timp de 12 ani deoarece a luat parte la o demonstrație pașnică și care, apoi, a înregistrat cântece în detenție. Trebuie să aducem un omagiu domniei sale precum și altor tibetani curajoși care trăiesc sub ocupație.

Am avut recent o întrevedere cu Dalai Lama și am ajuns la concluzia că este nevoie urgentă de o investigație internațională independentă asupra evenimentelor din timpul revoltei de la Lhasa din jurul datei de 10 martie 2008, deoarece atât timp cât nu există o astfel de investigație, China va continua să acuze guvernul tibetan din exil și pe Dalai Lama de instigare la revoltă și de consecințele sale violente.

Conform administrației tibetane din exil, cel puțin 220 de tibetani au fost uciși, mulți în urma deschiderii focului la întâmplare de către poliție, a maltratării sau a torturii din închisori. Mulți alții sunt dați dispăruți.

(Aplauze prelungite)

- Înainte de votul asupra amendamentului 1:

Adrian Severin, în numele Grupului S&D. – Domnule președinte, avem un amendament.

În mod normal, grupul nostru ar vota împotriva dar, pentru a putea vota în favoarea acestuia, dorim să eliminăm cuvintele: „care implică sfârșitul blocadei israeliene”.

Aceasta deoarece blocada israeliană este o problemă prea complexă și cred că nu există o legătură clară între rândurile precedente și aceste cuvinte. Dacă putem șterge aceste cuvinte, cred că putem fi de acord cu restul

amendamentului și putem vota în favoarea sa. Este o modificare mică, dar aceasta ne-ar permite să votăm în favoarea amendamentului.

(Amendamentul oral a fost acceptat. Amendamentul 4, astfel modificat, a fost respins)

7.10. Punerea în aplicare a Strategiei europene de securitate și a politicii de securitate și apărare comune (A7-0026/2010, Arnaud Danjean) (vot)

- Înainte de votul asupra amendamentului 5:

Reinhard Bütikofer, în numele Grupului Verts/ALE. – (DE) Domnule președinte, aș dori să propun un vot asupra unui amendament la această propunere, pe care îl voi citi.

– „solicită Înaltei Reprezentante/vicepreședintei Comisiei, Consiliului și statelor membre să surmonteze dezechilibrul dintre capacitățile de planificare civilă și militară” și restul să fie eliminat, deoarece restul a fost deja inclus în text.

(Amendamentul oral nu a fost acceptat)

- Înainte de votul asupra amendamentului 34:

Hannes Swoboda, în numele Grupului S&D. – Domnule președinte, colegii au introdus un amendament cu care am putea fi de acord dacă ar fi combinat cu amendamentul original. Înțeleg că colegii împărtășesc punctul de vedere conform căruia decizia noastră strategică nu ar trebui să depindă de Rusia, dar, pe de altă parte, Rusia este un partener important.

Dacă colegii ar fi de acord să utilizăm amendamentul lor și să adăugăm „inclusiv Rusia” – Rusia este unul dintre membrii dialogului continental – am putea fi de acord și am vota în favoarea acestui amendament.

(Amendamentul oral nu a fost acceptat)

7.11. Tratatul de neproliferare (vot)

8. Explicații privind votul

Explicații orale privind votul

Raport: Klaus-Heiner Lehne (A7-0011/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Domnule președinte, aș dori să anunț că susțin această decizie, deși cartela mea nu a funcționat și din acest motiv doresc să anunț acest lucru. Acum să revenim la subiect. Doamnelor și domnilor, propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a responsabilităților contabile anuale ale microentităților. Acest proiect a cauzat o dezbatere furtunoasă la aproape toate nivelurile, atât în cadrul Uniunii Europene, cât și în instituțiile statelor membre. Sunt convins că trebuie să pregătim norme comune pentru Uniunea Europeană. Totuși, aș dori să subliniez că prin reducerea sarcinii administrative asupra microentităților, nu trebuie să încălcăm condițiile de concurență loială, nici pe piețele interne ale statelor membre și nici pe piața Uniunii Europene. Cred că trebuie creată o singură taxă pentru microentități, care există deja în unele state. Dacă aceasta ar putea fi calculată, ar fi calculată pe baza fie a numărului de angajați, fie a venitului sau a teritoriului, în funcție de tipul de activitate. Prin urmare, companiile respective nu ar mai fi tentate să se implice în activități ilegale.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Domnule președinte, prin opțiunea de a excepta microîntreprinderile de la obligația de a întocmi bilanțuri anuale, Parlamentul European se declară în mod clar în favoarea anulării birocrăției inutile. Cu o asistență la nivelul întregii UE de aproximativ 6,3 miliarde de euro, oferim, de asemenea, un stimul tangibil pentru dezvoltare în sectorul întreprinderilor mici și mijlocii din Europa. Deoarece statele membre pot să decidă individual cu privire la această exceptare de la obligația de întocmire a bilanțurilor anuale, mă aștept ca un număr cât mai mare posibil de state, în special Germania, să utilizeze această opțiune. Această reglementare nu numai că va permite întreprinderilor în cauză să facă economii de timp și de bani care se ridică la circa 2 000 de euro pe companie, ci este, de asemenea, un exemplu foarte bun despre modul în care Europa este favorabilă cetățenilor mai mult decât o cred mulți. Ar fi bine dacă acest exemplu din Cameră ar fi urmat de multe alte exemple.

Tiziano Motti (PPE). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, nu am susținut rezoluția Lehne. Regret acest lucru, deoarece aceasta se referea la microîntreprinderi, care sunt coloana vertebrală a economiei, dar mai presus de toate, cred că rezoluția, așa cum stăteau lucrurile, a creat diferențe competitive între întreprinderile diferitelor state și nu ne dorim acest lucru, mai ales în aceste vremuri de criză. Contabilitatea este, de fapt, eficientă și necesară, deoarece permite întreprinderilor să concureze pe piață și, de asemenea, să obțină credit bancar, deoarece calitatea managementului este măsurată pe baza conturilor atât pentru întreprinderi, cât și pentru microîntreprinderi.

Cred că, în schimb, trebuie să ajutăm microîntreprinderile să obțină stimulente pentru reducerea taxelor, care permit antreprenorilor tineri și afacerilor de familie să fie cu adevărat competitive pe piață și care le permit, în cele din urmă, să obțină credit de la instituții, care, până acum, au fost preocupate în principal de întreprinderile mari, din câte observ.

Marian Harkin (ALDE). – Domnule președinte, sunt foarte încântată să susțin raportul Lehne, care va ajuta la reducerea sarcinii administrative asupra microîntreprinderilor.

Unul dintre aspectele care revine de fiecare dată în timpul discuțiilor cu întreprinderile mici este problema reglementării excesive și a birocrăției și a sufocării sub un val de sarcini administrative. Acestea au un argument solid când spun că este rezonabil, ca microîntreprinderi, să nu fie supuse acelorași reguli și reglementări ca și întreprinderile mari.

Decizia pe care am luat-o astăzi este una rațională și un răspuns întemeiat la preocupările întreprinderilor mici aflate în dificultate din Europa. În cea mai mare parte a timpului, propunem legislație nouă în această Cameră, dar astăzi am modificat o lege. Aceasta va duce la un mediu de afaceri mai bun și la competitivitate crescută pentru întreprinderile mici și a meritat din plin să o adoptăm.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, aș dori să mulțumesc dlui Lehne pentru acest raport. Uniunea Europeană urmărește cu atenție lumea afacerilor – după cum a demonstrat astăzi – și, în special, grupul meu, Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) a inclus întotdeauna susținerea întreprinderilor mici și mijlocii printre prioritățile sale. Din aceste motive, cred că acțiunea pe care am desfășurat-o, cu scopul de a reduce birocrăția și reducerea costurilor pentru microîntreprinderi, este foarte oportună. Această măsură reprezintă un ajutor tangibil pentru întreprinderile mici în aceste momente dificile.

În final, sunt de acord cu flexibilitatea măsurii, care oferă statelor membre șansa de a adopta directiva în momentul cel mai oportun. Scopul acesteia este evitarea oricărei ilegalități care ar putea reieși dintr-o reducere bruscă și excesivă a controalelor.

Propunere de rezoluție RC-B7-0151/2010

Philippe Lamberts, în numele Grupului Verts/ALE. – (FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, cred că votul care a avut loc este remarcabil din două puncte de vedere. În primul rând, deoarece principalele trei grupuri au decis să propună o rezoluție comună, pe care au prezentat-o cu șase minute înainte de termenul limită, împiedicând astfel celelalte grupuri să propună orice amendamente la aceasta. Această atitudine restrictivă nu este demnă de această Cameră.

În al doilea rând, măcar dacă ar fi fost propus un text rațional! Într-un moment în care Comisia, cu aceleași familii politice, este capabilă să vină aici cu cinci obiective, cu șase politici pentru a susține aceste obiective, această Cameră propune o rezoluție în care nu spune absolut nimic, cu sprijinul celor trei familii politice principale.

Cred că rezoluția contribuie într-o mare măsură la ridiculizarea acestei Camere care, într-o dezbatere atât de importantă ca Europa 2020, nu este în stare să facă nimic altceva decât să spună ceea ce știm deja.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). – După cum se cunoaște, liberalii și democrații au fost printre primii care au solicitat o abordare mai concretă a strategiei de creștere economică, și tocmai de aceea doresc să salut modificările pe care strategia UE 2020 din acest punct de vedere le aduce.

Cu toate acestea, însă, consider că anumite aspecte nu au fost atinse în mod suficient. Prin urmare, doresc să atrag atenția asupra faptului că din strategia 2020 nu reiese foarte clar care va fi relația dintre politica de coeziune și această strategie și consider, domnule președinte, că politica de coeziune, în calitatea sa de instrument financiar principal în dezvoltarea regională, trebuie să rămână axată pe regiuni.

În plus, propunerea Comisiei conferă Consiliului și statelor membre sarcina principală de a implementa și gestiona politicile care țin de această strategie, omițând însă importanța autorităților locale pentru asigurarea unor rezultate concrete la nivel regional și local.

Cred că succesul strategiei va depinde în principal de modul în care aceasta va fi implementată la nivel național, local și regional.

Petru Constantin Luhan (PPE). - În cadrul reuniunii informale a Consiliului European din 11 februarie a fost adoptată o declarație a șefilor de stat și guverne pentru susținerea eforturilor Greciei de redresare a situației sale economice și financiare. În plus, s-a discutat și despre ceea ce înseamnă Uniunea Europeană în 2020, continuând Strategia de la Lisabona.

Consider că acest vor este un vot pentru solidaritate, pentru că este nevoie ca, în perspectiva UE 2020, să fie urmărite prioritățile stabilite într-un mod mult mai concis, care însă să permită valorificarea specificității fiecărei regiuni și soluționarea problemelor pe care fiecare dintre acestea le înfruntă.

Este nevoie în continuare de creșterea competitivității economice, pentru crearea de noi locuri de muncă, dar și de investiții în diverse domenii, alături de educație și cercetare. Sunt convins că, în baza principiului solidarității, vor fi analizate și tratate corespunzător problemele specifice fiecărei regiuni, fiecărui stat membru al Uniunii Europene, astfel încât să fie îndeplinite obiectivele pe care le vom stabili pentru 2020.

Investiția în educație trebuie dublată de existența unei infrastructuri care să permită punerea în aplicare a cunoștințelor, coeziunea socială și creșterea competitivității economice europene pe plan global.

Georgios Papanikolaou (PPE). - (EL) Domnule președinte, este clar, din concluziile Consiliului și din dezbaterile care a urmat în Parlamentul de la Bruxelles și din poziția adoptată ulterior de către comisarul competent și de către șefii mai multor state membre că, în momente de criză și când anumite state membre se confruntă cu probleme economice grave, avem nevoie, printre altele și în cadrul uniunii monetare existente, de solidaritate europeană și de politici noi pentru a contracara atacurile speculative împotriva anumitor state membre.

Prin urmare, pozițiile adoptate în acest moment în legătură cu crearea instituțiilor și structurilor europene pentru a soluționa astfel de probleme, precum un fond monetar european, sunt foarte importante. Avem așteptări mari de la Consiliu în zilele următoare și așteptăm acțiunea efectivă care să soluționeze problemele din această perioadă critică.

Viktor Uspaskich (ALDE). - (LT) Doamnelor și domnilor, aș dori să discut despre Strategia UE 2020. În principiu, susținem orice inițiativă care îmbunătățește situația din Uniunea Europeană, dar acest lucru nu înseamnă că nu este loc de critică și de îmbunătățire. Consider că se poate spune același lucru despre Strategia UE 2020. Fie că dorim sau nu, trebuie să eliminăm barierele dintre regulile economice ale statelor naționale. Bineînțeles, în acest caz, nu mă refer la domenii precum cultura, tradiția sau patrimoniul național. Cu toate acestea, trebuie să subliniem că, în termeni economici, piața Uniunii Europene este o piață comună. Altfel, ar fi ca și cum un stat ar începe să aplice condiții diferite în regiuni diferite. Prin urmare, indiferent de rezistența opusă de statele membre mari și mici ale UE, trebuie fixată o dată finală pentru condițiile economice comune în Uniunea Europeană. Salut, de asemenea, atenția acordată dezvoltării înaltei tehnologii, economiei și științei cunoașterii. Totuși, trebuie să recunoaștem că fiecare...

Președintele. - Îmi pare rău, dar cred că am auzit destul. Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Uspaskich. V-am întrerupt.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). - (EL) Domnule președinte, am votat împotriva acestui raport, deoarece Strategia UE 2020 merge pe aceeași cale ca și Strategia neoliberală, lipsită de succes, de la Lisabona, care a mărit inechitățile regionale și sociale, a crescut sărăcia și șomajul și a fost cauza principală a crizei în Uniunea Europeană. Prin urmare, avem nevoie de o modificare radicală a cadrului în care sunt exercitate politica economică și socială, astfel încât acestea să se concentreze pe ocuparea completă a forței de muncă și pe drepturile sociale.

Când a izbucnit criza, liderii Uniunii Europene au evitat să iasă în evidență la summitul neoficial, lăsând fiecare stat membru să-și rezolve singur problemele, și acum doresc să monitorizeze deficitele publice. Au tratat Grecia ca pe oia neagră a familiei și doresc adoptarea unor măsuri severe în detrimentul lucrătorilor din Grecia și din alte țări.

Prin urmare, Pactul de stabilitate antisocial și antidezvoltare trebuie înlocuit cu un pact de dezvoltare și de creștere ca cel descris în propunerea depusă de Grupul GUE/NGL.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Uniunea Europeană are nevoie, fără îndoială, de o strategie nouă care ne va ajuta și ne va permite să construim răspunsul nostru la criza economică și financiară. Un element important al strategiei trebuie să fie întărirea liberei circulații a persoanelor și cea a tuturor grupurilor: lucrători, oameni de afaceri, oameni de știință, studenți și chiar pensionari, iar acest aspect este inclus în rezoluția noastră. Altă caracteristică excelentă este accentul important privind sprijinul pentru IMM-uri. Fără dezvoltarea unor astfel de firme, nu va fi posibilă îmbunătățirea situației în Uniune.

Unele persoane cred că strategia face prea puțin referire la politica de coeziune. Nu știu dacă este adevărat, deoarece, de fapt, există o secțiune despre semnificația fundamentală a politicii de coeziune pentru viitorul Uniunii. Totuși, știu că, dacă aceasta nu este pusă în aplicare, nicio strategie nu va îmbunătăți situația.

Vito Bonsignore (PPE). – (IT) Domnule președinte, a sosit momentul să ne maturizăm din punct de vedere politic. Criza a demonstrat că este necesară o mai bună coordonare și conducere din partea agențiilor comunitare importante și influente, sunt necesare mai multe resurse pentru proiecte de infrastructură și o concentrare mai mare asupra oferirii de sprijin real pentru IMM-uri.

Trebuie să organizăm un efort major pentru implementarea completă a pieței interne și trebuie să încercăm urgent o politică fiscală comună. În trecut, mulți au ignorat activele toxice pe care băncile americane le-au aruncat pe piața mondială, bazându-se pe formalități fără sens, chiar și în cadrul UE. Este timpul pentru responsabilitate și curaj. Rezoluția pe care am votat-o împreună cu grupul meu conține unele dintre aceste aspecte, dar cred că președintele Barroso, Consiliul și Parlamentul trebuie să fie mai curajoși.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Noua strategie UE este, de fapt, fratele mai mic al Strategiei de la Lisabona. Dacă aceasta urmează exemplul fratelui mai mare, nu-și va lua examenele sau nu va fi bună de nimic.

În același timp în care liderii UE discutau despre necesitatea adoptării Strategiei de la Lisabona, statele membre restricționau, de fapt, libera circulație a lucrătorilor și, de asemenea, a serviciilor. Strategia nouă este, bineînțeles, puțin mai bună decât versiunea de acum câteva luni, unde nu se preciza nimic despre coeziune. În prezent, totuși, seamănă mai mult cu o listă de cadouri. Vom verifica strategia în bugetul pe șapte ani al Uniunii Europene începând cu 2014. Sper că aceasta va fi o strategie care nu va contribui la dominarea noii UE de către vechile țări ale UE.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Am votat împotriva Strategiei UE 2020. Am votat împotriva ei deoarece susține clar încrederea în politica economică neoliberală. Aceasta declară în mod evident că condamnă politica economică protecționistă, cu alte cuvinte, ca statul să joace un rol în economie. Totuși, criza mondială financiară și economică a arătat că nu putem lăsa totul pe seama piețelor. În plus, concepția sa imperialistă este mai mult decât evidentă. Aceasta stipulează că reglementările vor intra automat în vigoare dacă statele membre nu le vor transpune la timp. Ea urmărește să instituie o autoritate de supraveghere europeană și, în anumite locuri, este, de asemenea, clar că urmărește să utilizeze acte juridice obligatorii pentru a obține rezultate, în loc să accepte decizii autonome. De aceea, am votat împotriva.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Domnule președinte, ca membră a Comisiei pentru control bugetar, aș dori să precizez că, bineînțeles, am votat în favoarea Strategiei UE 2020, deoarece am crezut că a fost important ca Parlamentul să-și prezinte opinia. Am, totuși, o reticență, pe care aș dori să o explic acestei Camere, și anume că formularea punctului 18 suscită îndoieli despre ceva care este fals. Adică, ceva ce nu este adevărat.

Aceasta precizează că Curtea de Conturi a criticat Comisia și statele membre când, de fapt, este exact invers. Aceasta deoarece gestionarea a 80 % din bugetul Uniunii nu a fost criticată; în schimb, anul acesta, pentru prima dată în 11 ani, Curtea de Conturi ne-a felicitat și a emis o declarație de asigurare pozitivă pentru puțin peste 33 % din bugetul gestionat de statele membre, care reprezintă cheltuieli agricole și deoarece sistemul de monitorizare a fost îmbunătățit și acum funcționează mai bine.

Prin urmare, cred că formularea punctului 18 va crea o confuzie în rândul opiniei publice, că 80 % din buget este gestionat greșit și că am fost criticați pentru acest lucru. Aș dori să clarific acest aspect pentru dvs., doamnelor și domnilor, și pentru binele publicului European.

Propunere de rezoluție RC-B7-0136/2010

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). - Am votat împotriva raportului Goldstone, deși raportul Goldstone, inițial, părea să reprezinte o inițiativă bună în intenția sa de a analiza atent conflictul israeliano-palestinian și de a identifica cele mai bune soluții în ceea ce privește situația din zonă.

Mi-aș fi dorit însă ca acest raport să fie unul mai obiectiv, în linie cu prevederile dreptului internațional și dreptului umanitar, însă am fost neplăcut surprinsă să constat că în acest raport guvernul israelian este tratat cu aceeași unitate de măsură ca Hamas-ul, care, după cum știm, este o organizație care este listată de Uniunea Europeană printre organizațiile teroriste și, ca atare, nu cred că prin acest raport conflictul israeliano-palestinian și tensiunile din zonă, situația din zonă se vor îmbunătăți într-un fel. Din acest motiv am votat împotriva.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Autorii raportului elaborat de echipa judecătorului Richard Goldstone sunt, în opinia mea, experți recunoscuți internațional ale căror experiență și obiectivitate sunt mai presus de orice îndoială. Raportul este nepărtinitor și echilibrat și, prin urmare, trebuie să creăm condițiile necesare pentru aplicarea recomandărilor acestora. Am votat în favoarea raportului, deși nu sunt de acord cu el în privința fiecărui punct, dar este bine că am acceptat poziția adoptată astăzi în Parlament. În cel mai bun caz, acesta va ajuta la limitarea exceselor opoziției și va contribui, pe termen lung, la realizarea păcii mult dorite și durabile în Orientul Mijlociu.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) În decembrie 2008, Israel a lansat un atac brutal în Fâșia Gaza, în urma căruia au fost ucise peste 1 400 de persoane, în cea mai mare parte civili, inclusiv 450 de copii. Utilizând metode obiective și o serie largă de mărturii, raportul Goldstone a expus aceste atrocități și a enumerat normele din legislația internațională pe care le-a încălcat Israelul prin această acțiune brutală. În mod natural, delegația Mișcării pentru o Ungarie mai Bună (Jobbik) în Parlamentul European a votat în favoarea rezoluției Parlamentului European privind acceptarea și aplicarea recomandărilor Goldstone și, în același timp, ne cerem scuze față de victimele palestinienilor din cauză că guvernul ungar, în mod rușinos și în diametrală opoziție cu opinia populară ungară, adoptă în continuare o poziție contrară raportului Goldstone în forurile internaționale.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Domnule președinte, raportul Goldstone este prea părtinitor. Israelului i s-au imputat prea multe și totuși Hamas este cel care a utilizat ținte civile și civili ca adăposturi, depozite de arme și scuturi umane. Din păcate, raportul Goldstone nu menționează deloc acest aspect.

Probabil că această discriminare este cauzată de faptul că țări precum Arabia Saudită, Libia și Pakistan au fost însărcinate cu pregătirea acestui raport de către comitetul competent al ONU. Aceste țări nu sunt tocmai recunoscute pe plan internațional pentru merite strălucite privind democrația și libertatea de exprimare. Dacă ați avut de-a face cu astfel de țări, acestea vă infectează. Din păcate, aceasta a influențat, de asemenea, raportul Goldstone și, din această cauză, am votat împotriva rezoluției comune a PE. De fapt, rezoluția este la fel de părtinitoare ca și raportul Goldstone propriu-zis.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Domnule președinte, am votat împotriva raportului Goldstone. Cred că este o dezonoare faptul că Parlamentul European a adoptat acest raport, deși cu o majoritate restrânsă, deoarece aceasta a fost o acțiune foarte tendențioasă și trebuie spus că a existat multă disensiune în această Cameră.

Aș dori să comentez asupra unui aspect. Peste 600 de deputați în Parlamentul European au votat, pe bună dreptate, în favoarea considerării Hamas ca organizație teroristă. În ciuda faptului că am fost de acord aproape în unanimitate că Hamas este o organizație teroristă, noi, sau cel puțin majoritatea din această Cameră, am votat în favoarea acestui raport și se pare că am aprobat măsurile pe care le conținea acesta și toate celor 8 000 de rachete pe care Hamas le-a tras asupra centrelor civile israeliene.

Cred că Israelul este amenințat și că, din această cauză, a fost necesar ca țara să-și apere populația civilă. În aceste condiții, este un fapt cu adevărat regretabil că acest raport foarte tendențios a fost adoptat, deși cu o majoritate restrânsă. Sper ca reputația noastră să nu mai fie pătată atât de grav în viitor, dar, ca europeni, vom lupta din toate puterile pentru democrație, drepturile omului și libertatea de opinie și vom face mai mult pentru a aduce democrația în Orientul Mijlociu.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Judecătorul Goldstone nu poate fi considerat neapărat un model de obiectivitate. Am votat împotriva acestui raport, deoarece am impresia că raportul încearcă să prezinte situația din Orientul Mijlociu în alb și negru, prezentând Israelul drept personajul negativ. De fapt, situația este mult mai complicată. Se pare că ar trebui să evităm astfel de judecăți părtinitoare și neechivoce. Am fost personal într-un loc numit Sderot – și cred că ați fost și dvs. acolo, domnule președinte – care a fost ținta mai

multor sute de rachete trase de luptătorii Hamas, așa cum a declarat recent dna Takkula. Cred, prin urmare, că acest raport nu reprezintă un motiv de mândrie pentru Parlamentul European în viitor.

Daniel Hannan (ECR). – Domnule președinte, am auzit multe despre proporționalitate în această dezbatere și mă întreb ce ar înțelege opoziția Israelului prin proporționalitate. Mă întreb dacă ar fi preferat ca statul evreu să fi utilizat o cantitate echivalentă de muniție de artilerie și să o fi aruncat la întâmplare în Gaza. Ar fi fost acesta un răspuns proporțional?

De asemenea, aș dori să examinez proporționalitatea sau lipsa de proporționalitate din acest raport. Cine citește raportul Goldstone are senzația stranie că citește despre un asalt violent în care autorul a neglijat să menționeze că evenimentele au avut loc în timpul unui meci de box. Acestea au fost scoase din context.

Nu spun că Israelul este dincolo de orice critică și nici nu spun că operațiunea Cast Lead nu poate fi criticată. S-au făcut greșeli. Israelul dorește să ajungă într-o poziție în care să existe o entitate palestiniană stabilă, cu care să fie în relații de bună vecinătate, dar această politică de degradare a infrastructurii a întârziat obiectivul respectiv. În aceeași măsură, părtinirea și tonul acestui raport au îndepărtat și mai mult ideea unei soluții cu două state în care o entitate israeliană și una palestiniană să trăiască alături ca vecini pașnici.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Domnule președinte, delegația Partidului Liber Democrat German (FDP) din Parlamentul European a votat astăzi împotriva rezoluției din partea mai multor grupuri pentru aplicarea recomandărilor raportului Goldstone. Nu puteți vota în favoarea unui raport pentru care același mandat a fost foarte controversat – niciun singur stat membru al Uniunii Europene nu și-a oferit sprijinul. Nu putem vota în favoarea unui raport care echivalează Israelul democratic cu un grup catalogat oficial de UE ca o organizație teroristă și un raport care nu reușește să acorde suficientă atenție cauzelor mai profunde ale conflictului.

Modul în care am votat nu înseamnă totuși că respingem o anchetă privind evenimentele legate de operațiunea Cast Lead. De fapt, este valabilă situația contrară: Israelul ar trebui să investigheze cu atenție toate aspectele operației și, dacă au avut loc încălcări ale legii, acestea trebuie pedepsite. De asemenea, votul nostru nu înseamnă că susținem politica guvernului statului Israel în procesul de pace. Am fost foarte încântați să vedem semne că au loc din nou discuții între Israel și palestinieni, deși deocamdată indirect.

Vizita vicepreședintelui SUA, Joe Biden, demonstrează, de asemenea, că administrația Obama depune eforturi serioase pentru a obține o pace durabilă în regiune. Susținem eforturile acesteia. Aceasta face și mai greu de înțeles afrontul adus de Israel vicepreședintelui, prin aprobarea construirii de noi așezări în Cisiordania chiar în timpul vizitei acestuia – o măsură care a atras doar critici și nu doar din partea palestinienilor.

Propunere de rezoluție RC-B7-0134/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Sunt convins că Uniunea Europeană trebuie să trimită un semnal clar Belarusului că este pregătită să reexamineze relațiile bilaterale dacă Belarusul nu va înceta încălcarea drepturilor omului și a principiilor democratice și nu va lua măsuri de remediere.

În același timp, aș dori să-mi exprim indignarea față de decretul președintelui Belarusului referitor la controlul internetului care, din multe puncte de vedere, este o încălcare clară a libertății de exprimare și a presei. Această acțiune juridică diminuează libertatea și democrația în Belarus și adâncește neîncrederea cetățenilor și a altor țări, inclusiv a Uniunii Europene, în autoritățile sale de stat și în reprezentanții săi. În contextul arestărilor recente din rândul societății civile și al reprezentanților opoziției democratice, este imposibil să nu observăm perioada scurtă de timp dintre momentul intrării în vigoare a decretului, în luna iulie a acestui an, și viitoarele alegeri prezidențiale de la începutul anului următor.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Aș dori să mulțumesc colegilor deputați pentru elaborarea acestei rezoluții și pentru adoptarea ei de către Parlamentul European.

Prin susținerea acestei rezoluții, ne-am exprimat sprijinul pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, inclusiv ale minorităților naționale. Este, în același timp, o inițiativă de apărare a principiilor fundamentale ale democrației și toleranței, care sunt fundația Europei. Sunt mulțumit de poziția oficială a Parlamentului privind acest subiect, care susține minoritatea poloneză din Belarus.

Aș dori să profit de această ocazie pentru a sublinia că statele membre ale Uniunii Europene ar trebui să dea un exemplu altor țări și vecinilor noștri și ar trebui să aibă grijă ca drepturile minorităților naționale din statele noastre membre să fie respectate în întregime.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Am votat în favoarea adoptării rezoluției Belarus. În rezoluție, solicităm legiferarea Asociației polonezilor din Belarus, care este condusă de Angelika Borys, și ne exprimăm solidaritatea față de toți cetățenii din Belarus, care nu pot beneficia la maxim de drepturile civile.

Ieri, am primit o scrisoare de la ambasadorul Belarusului în Polonia. Acesta și-a exprimat îngrijorarea în legătură cu intențiile deputaților Parlamentului European care doreau adoptarea rezoluției. În opinia sa, acele intenții au apărut ca rezultat al relatării lipsite de obiectivitate a situației din presa poloneză. Nu este adevărat. Intențiile care se află în spatele acestei rezoluții sunt mult mai profunde. Aceasta se referă la respectarea drepturilor fundamentale ale cetățenilor, respectarea drepturilor minorităților și asigurarea standardelor minime și, în consecință, se referă la binele Belarusului și la binele cetățenilor belaruși.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – Domnule președinte, am susținut rezoluția privind situația societății civile și a minorităților naționale din Belarus și astăzi aș dori să-mi exprim încă o dată marea mea îngrijorare față de încălcările drepturilor omului din Belarus, împotriva membrilor societății civile și împotriva membrilor minorităților naționale și a organizațiilor acestora. Aș dori să declar solidaritatea mea totală cu cetățenii care nu pot beneficia pe deplin de drepturile lor civile.

De asemenea, aș dori să condamn în mod ferm arestarea dnei Angelika Borys, președinta Uniunii polonezilor din Belarus și, de asemenea, a dlui Anatoly Lebedko, liderul Partidului Civil Unit din opoziție și liderul Forțelor Democratice Unite din Belarus, care a fost oaspetele acestei Camere în mai multe ocazii.

Din păcate, cetățenii belaruși nu pot beneficia de multe proiecte și propuneri pe care Uniunea Europeană le finanțează ca parte a dimensiunii estice a politicii noastre de vecinătate.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Domnule președinte, în ce privește situația din Belarus, consider că este foarte important, în calitate de europeni, să ne amintim care sunt valorile noastre.

Doresc să aduc acest aspect în atenția dvs. din cauza rezultatului regretabil recent al votului asupra raportului Goldstone și din cauză că în orice subiecte, fie ele în legătură cu Belarus, Orientul Mijlociu, Orientul Îndepărtat sau Africa, trebuie să ne aducem aminte de principiile fundamentale care ne ghidează. Acestea sunt democrația, drepturile omului și libertatea de exprimare. Acesta este dreptul întregii Uniuni Europene: valorile care ne unesc și care se străduiesc să promoveze aceste obiective. Trebuie să transmitem acest mesaj în Belarus. Trebuie să ne asigurăm că acolo se ține cont de drepturile minorităților și, de asemenea, că minoritățile religioase, care au suferit persecuții în diferite moduri, sunt recunoscute, împreună cu drepturile omului și cu libertatea de a practica o religie.

Este foarte important ca noi, ca europeni, să ne asigurăm că transmitem, de asemenea, mesajul european în Belarus, oferind prin urmare o speranță pentru viitor.

Daniel Hannan (ECR). – Domnule președinte, deși susțin o mare parte din formularea acestei rezoluții, mă întreb dacă suntem cei mai îndreptățiți să criticăm Belarusul pentru incapacitățile democrației sale. Ne plângem că Belarusul are un parlament slab care aprobă decizii fără discuții, dar uitați-vă în jur. Iată-ne aprobând cu umilință, fără discuție, deciziile biroului nostru politic al celor 27 de membri. Ne plângem de faptul că, deși aceștia au alegeri, le aranjează; noi, pe de altă parte, avem referendumuri, le organizăm cu onestitate, dar apoi ignorăm rezultatul. Suntem nemulțumiți de supraviețuirea aparatului Uniunii Sovietice și totuși ne menținem politica agricolă comună, capitolul nostru social, săptămâna noastră de lucru de 48 de ore și restul aparatului eurocorporatismului.

Este o mică minune faptul că partidele comuniste sistematice vechi ale statelor COMECON au fost în fruntea campaniilor „da” când țările lor și-au depus candidatura pentru aderarea la *Evropeyskiy soyuz* (Uniunea Europeană). Pentru unele dintre ele, de fapt, a fost ca și cum s-ar fi întors acasă; îmi aduc aminte de ultimele pagini stranie din *Ferma Animalelor*, unde animalele se uitau când la porc, când la om, și își dădeau seama că nu pot face diferența între ei.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Domnule președinte, pe lângă punerea în discuție a conținutului actual al acestei rezoluții, aș dori, de asemenea, să pun în discuție principiul său.

Patrioții francezi, flamanzi, ungari, germani și austrieci sunt supuși persecuției juridice, profesionale și politice constante și aceasta în mijlocul indiferenței, chiar cu sprijinul acestei Camere, care pretinde că este un exemplu pentru toată lumea și, în special, pentru cei din afara granițelor sale.

De exemplu, săptămâna trecută am adoptat o rezoluție privind Ucraina, care a inclus o prevedere pe care mulți patrioți ucraineni o consideră, pe bună dreptate, insultătoare pentru eroul lor național, Stepan Bandera.

După cum se știe, acesta s-a străduit, în circumstanțe extrem de dificile, să urmeze un drum între două forme de totalitarism: cel al lui Hitler și cel al sovieticilor. Acest fapt nu-i diminuează statutul de erou pentru mulți ucraineni, care au motiv să se simtă umiliți de către majoritatea acestei Camere.

Este un lucru des întâlnit ca eroii naționali să fi luptat, în general, împotriva vecinilor. Este prietenul meu, Nick Griffin, un adevărat patriot britanic, ofensat de faptul că, pentru noi, Ioana d'Arc este o eroină națională? Bineînțeles că nu! În mod personal, aș dori ca Parlamentul să exprime aceleași rezerve cu privire la erorii altor țări străine.

Propunere de rezoluție B7-0133/2010

Kay Swinburne, în numele Grupului ECR. – Domnule președinte, ECR recunoaște că industria serviciilor financiare nu poate ieși din criză nepedepsită. Au fost provocate daune enorme prin comportament neglijent și costul rezolvării problemei trebuie suportat de cei implicați. În plus, trebuie implementate sisteme noi pentru a ne asigura că acest lucru nu se va mai întâmpla vreodată și că sunt disponibile fonduri în scopuri de urgență pentru a stabili crizele sistemice.

Este posibil ca în contextul unui acord internațional, să fie oportună o taxă pe tranzacțiile financiare. Orice îndoieli ar exista cu privire la caracterul practic al implementării unui astfel de sistem, nicio măsură nu trebuie exclusă, atât timp cât este susținută de întreaga comunitate internațională și atât timp cât există măsuri de protecție pentru asigurarea faptului că aceasta funcționează și că nu poate fi evitată.

Cea mai mare parte a rezoluției de astăzi are sprijinul nostru, dar avem obiecții față de punctul 7 din două motive. În primul rând, ne opunem noilor competențe de impunere fiscală pentru Uniunea Europeană. Acest punct – deși este formulat cu atenție – sugerează că acesta este un rezultat dorit. În al doilea rând, scopul unui impozit pe tranzacțiile financiare nu trebuie să fie colectarea de fonduri pentru proiecte favorite, oricât de mult ar merita. În schimb, acesta trebuie să fie asigurarea stabilității financiare și protecția împotriva genului de evenimente care au cauzat haosul economic recent.

Această rezoluție, în forma în care se prezintă, se concentrează prea mult pe o soluție a impozitării tranzacțiilor, implică competențe de impunere fiscală pentru UE, nu pentru statul membru, sugerează utilizarea banilor colectați pentru finanțarea proiectelor de dezvoltare și de combatere a schimbărilor climatice în loc să stabilizeze sectorul financiar și, în cele din urmă, sugerează că un impozit UE poate fi fezabil fără participare globală. Din aceste motive, am votat împotriva acestei propuneri de rezoluție specifice.

Joe Higgins (GUE/NGL). – Domnule președinte, nu am votat rezoluția privind taxele pentru tranzacțiile financiare deoarece este total inadecvat să contracaram specula antisocială obscenă din întreaga lume prin fonduri de investiții gigantice și așa-numitele bănci „prestigioase” precum Goldman Sachs.

Wall Street Journal a relatat recent despre o cină privată în New York, pe data de 8 februarie, la care au participat 18 fonduri de investiții majore, unde s-a discutat un atac speculativ împotriva euro. De luni bune, acești rechini financiari, cunoscuți ca fonduri de investiții, care controlează peste 2 000 de miliarde de euro, speculează deliberat împotriva monedei euro și împotriva Greciei în special, pentru a obține profituri private de ordinul miliardelor.

În mod incredibil, nu numai că Comisia UE nu ridică un deget pentru a-i opri, ci, de fapt, conspiră cu acești infractori financiari, intimidându-i pe lucrători și păturile sărace din Grecia, cerând ca standardele lor de viață să scadă, pentru a plăti răscumpărarea cerută de acești paraziți.

Nu avem nevoie de un impozit financiar. Ceea ce trebuie să facem este să trecem aceste fonduri de investiții și marile bănci în proprietatea statului și sub control democratic pentru a utiliza resursele lor masive de investiții ce vor pune capăt sărăciei și vor fi în beneficiul societății, în loc să distrugem societatea din cauza lăcomiei private.

Mario Borghesio (EFD). – (IT) Domnule președinte, ne-am abținut, dar scopul meu este să adopt o poziție împotriva intenției clare a Uniunii Europene și a Comisiei de a introduce o taxă, așa cum au demonstrat declarațiile recente ale comisarului Šemeta din ziarul *European Voice* despre presupusa introducere iminentă a impozitului minim pentru emisiile de noxe.

Suntem împotriva ideii de a acorda Uniunii Europene competența de a percepe taxe directe, o prerogativă neconstituțională în aproape toate statele membre, deoarece aceasta încalcă principiul de neimpozitare fără reprezentare. Ne vom opune prin orice mijloace posibile oricărei încercări de a introduce o taxă directă, fiind încurajați, de asemenea, de hotărârea curții constituționale germane din iunie 2009.

Doresc să vă reamintesc că președintele Van Rompuy a făcut aluzie la acest aspect când, la o misterioasă reuniune care a avut loc cu o săptămână înainte de desemnarea sa în grupul Bilderberg, care nu este întocmai cel mai transparent grup din lume, acesta a anunțat – și chiar s-a angajat față de – propunerea privind o taxă directă europeană asupra CO₂ care ar cauza o creștere imediată a prețurilor carburanților, serviciilor etc. și, prin urmare, ar fi în detrimentul cetățenilor europeni.

Această propunere de taxă a UE este neconstituțională.

Daniel Hannan (ECR). – Domnule președinte, nu sunt convins de necesitatea impozitării tranzacțiilor financiare, dar accept motivele sincere ale susținătorilor propunerii. Aceasta este o problemă asupra căreia persoane cu intenții bune pot ajunge la concluzii diferite.

Nu există absolut niciun motiv pentru impunerea unei astfel de taxe exclusiv în Uniunea Europeană. O Taxă Tobin aplicată doar la nivel regional va avea ca rezultat un exod al capitalului în acele jurisdicții în care nu există o astfel de taxă; prin urmare de ce a votat această Cameră într-un număr atât de mare un sistem care va dezavantaja Uniunea Europeană?

Răspunsul este că aceasta îndeplinește toate criteriile unui anumit tip de deputat din această Cameră. Atacă banchierii, atacă Londra și, mai presus de toate, furnizează Uniunii Europene un flux independent de venituri, ceea ce înseamnă că nu trebuie să apeleze la statele membre.

Împreună cu diverse alte propuneri pe care le preconizăm pentru armonizarea supravegherii financiare, directiva managerilor fondurilor de investiții alternative ș.a.m.d., vedem o amenințare epică la adresa Londrei și vedem Uniunea Europeană condamnată la sărăcie și nerelevanță.

Syed Kamall (ECR). – Domnule președinte, oricine urmărește recenta criză financiară se va întreba cum am permis reglementării și supravegherii să ducă la o situație în care am terminat cu băncile care erau considerate prea mari ca să se prăbușească și cu miliarde din banii contribuabililor fiind utilizați pentru a sprijini aceste bănci.

Așadar, când ne gândim la această idee a impozitării tranzacțiilor financiare, poate părea rezonabilă dacă dorim să ajutăm victimele crizei financiare și să-i ajutăm, de asemenea, pe cei din țările mai sărace.

Dar dacă ne gândim cum va fi aplicat acest impozit de fapt și la impactul său real și dacă o urmărim pe tot parcursul traseului de pe piețele financiare, în realitate, veți descoperi că băncile transferă aceste costuri clienților. Aceasta ar avea, de asemenea, un impact puternic asupra acelor dintre noi care doresc să realizeze schimburi comerciale cu țările în curs de dezvoltare sau antreprenorii din țările în curs de dezvoltare care doresc să realizeze schimburi comerciale cu restul lumii și afectează costul asigurării, care este o parte esențială a comerțului internațional.

Dacă dorim cu adevărat să soluționăm această problemă, nu ar trebui cedăm miliarde din banii contribuabililor guvernelor corupte sau incompetente. Ar trebui să ne asigurăm că ridicăm barierele tarifare atât în UE, cât și în țările sărace, pentru a-i ajuta pe antreprenorii din țările mai sărace să creeze prosperitate și să scoată oamenii din sărăcie.

Propunere de rezoluție B7-0132/2010

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Apreciez eforturile Uniunii Europene privind introducerea unui singur regim pentru tranzacțiile bancare în cadrul zonei euro.

Pe de altă parte, observ că introducerea acestor norme noi este utilizată în mod abuziv de bănci pentru a crește comisioanele pe care le impun clienților. Dacă, pe de o parte, băncile noastre, sub presiunea Uniunii Europene, modifică plățile pentru transferurile SEPA transfrontaliere din cadrul zonei euro astfel încât să fie la același nivel cu transferurile interne, comisioanele pentru depunerea și retragerea banilor de la filiale ar crește concomitent. Este clar pentru toți că costurile băncilor cu transferul de numerar la filiale în legătură cu normele noi nu s-au modificat deloc.

Și, prin urmare, trebuie să declarăm ferm că exploatarea de către bănci a noilor norme care au fost introduse în zona euro pentru a-și mări profiturile în dauna cetățenilor este o nerozie evidentă. Prin urmare, ne revine responsabilitatea să monitorizăm cu atenție felul în care sunt aplicate noile reglementări la instituțiile financiare.

Propunere de rezoluție RC-B7-0154/2010

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Am votat în favoarea adoptării rezoluției deoarece, ca reprezentant al electoratului meu, nu pot accepta niciun acord care este încheiat în secret și împotriva voinței lor. Tratatul de la Lisabona a oferit Parlamentului European competențe noi și acesta este încă un motiv pentru care Parlamentul European ar trebui să poată proteja drepturile cetățenilor.

Sunt de acord cu autorii rezoluției, care critică modul în care negocierile Comisiei asupra Acordului comercial împotriva contrafacerii se desfășoară în secret, precum și lipsa de cooperare cu Parlamentul European pe această temă. Această acțiune este direcționată împotriva legislației UE predominante privind accesul universal la informațiile despre activitățile autorităților publice și este, de asemenea, o acțiune care restricționează dreptul la confidențialitate. Este bine, prin urmare, că Parlamentul European a abordat problema transparenței negocierilor Comisiei Europene, precum și problema contrafacerii și a prevenirii sale.

Marian Harkin (ALDE). – Domnule președinte, cu privire la Acordul comercial împotriva contrafacerii (ACTA), negocierile curente sunt complet lipsite de transparență. Utilizarea formulei de negociere curente pentru a obține un acord global este total opusă proceselor transparente și democratice pe care ar trebui să le așteptăm din partea legislatorilor noștri. Indiferent de conținutul acordului, este inacceptabil să se evite scrutinul publicului cu ocazia creării de politici care vor afecta în mod direct atât de mulți cetățeni europeni.

În ceea ce privește conținutul, trebuie să acordăm atenție maximă Autorității Europene pentru Protecția Datelor, care și-a exprimat o părere în termeni foarte duri la adresa acestor negocieri. Aceasta încurajează Comisia Europeană să instituie un dialog public și transparent asupra ACTA. Ea declară, de asemenea, că, deși proprietatea intelectuală este importantă pentru societate și trebuie protejată, ea nu trebuie plasată deasupra drepturilor fundamentale ale indivizilor la confidențialitate, la protecția datelor și a altor drepturi precum prezumția de nevinovăție, protecția juridică eficientă și libertatea de exprimare. În cele din urmă, aceasta declară că politica de deconectare de la internet de tipul „ripostă în trei etape” ar restricționa în mod profund drepturile și libertățile cetățenilor UE.

Este o problemă foarte importantă pentru toți cetățenii UE și modul în care Comisia și Parlamentul o tratează spune multe despre responsabilitate și transparență.

Syed Kamall (ECR). – Domnule președinte, unul dintre lucrurile importante referitoare la această propunere de rezoluție a fost faptul că am reușit să realizăm o alianță la nivelul întregii Camere.

Un domeniu de acord comun a fost faptul că, în absența oricărei informații semnificative din jurul acestor negocieri, ceea ce ați văzut pe blogosferă și în altă parte erau zvonuri sugerând propuneri precum confiscarea laptopurilor și playerelor MP3 la frontiere. Ceea ce a fost foarte clar la nivelul întregii Camere a fost că doream informații și mai multă transparență asupra negocierilor Acordului comercial împotriva contrafacerii.

Comisarul a auzit seara trecută acest mesaj foarte clar și sunt foarte încântat că acesta a promis să ne ofere mai multe informații. Dacă Comisia negociază în numele celor 27 de state membre și în numele UE, atunci este esențial să știm care este poziția de negociere și, de asemenea, că există o evaluare completă a impactului asupra propunerilor, pentru a demonstra cum vor afecta acestea industria UE.

Salut comentariile făcute seara trecută de către comisar și aștept mai multă transparență.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Ceea ce mă îngrijorează este practica și procedura Comisiei Europene de a negocia Acordul comercial împotriva contrafacerii (ACTA).

Negocierile au loc în secret, în spatele ușilor închise, fără informarea adecvată a deputaților în Parlamentul European, care ar trebui, în cele din urmă, să aprobe acest document. Cred că ar trebui să modificăm procedurile privind momentul în care Comisia Europeană așteaptă ca Parlamentul să-și asume responsabilitatea pentru orice acorduri care îi sunt transmise. Și nu va fi un semnal bun nici pentru publicul european și nici pentru restul lumii dacă trebuie să întoarcem în mod repetat tratate internaționale la Comisia Europeană pentru revizuire. O astfel de conduită nu este elocventă pentru comunicarea reușită dintre cele mai importante instituții ale Uniunii Europene.

Propunere de rezoluție RC-B7-0181/2010

Syed Kamall (ECR). – Domnule președinte, după cum știu mulți dintre noi, SPG urmează să fie revizuit și sistemul curent se apropie de sfârșit.

Unul dintre aspectele foarte importante în ceea ce privește SPG și SPG+ este că, în timpul negocierilor privind acordurile de parteneriat economic, au existat multe state individuale din regiunile propuse care au fost împotriva semnării unui acord cu UE.

Unul dintre aspectele pe care le-am criticat întotdeauna în acordurile de parteneriat economic este că acestea adoptă o abordare standard față de comerț. Ceea ce a fost, de asemenea, alarmant în timpul dezbaterii cu Comisia a fost faptul că unul dintre oficiali a anunțat că acordurile de parteneriat economic nu se referă doar la comerț, ci și la exportul modelului UE de integrare regională.

Există țări individuale care doresc să încheie acorduri cu UE și care doresc să-și poată exporta bunurile și serviciile la noi pe o bază preferențială. Prin urmare, ar trebui să propunem oferirea acelor țări care doresc un acord comercial, dar care nu îndeplinesc criteriile acordurilor de parteneriat economic, SPG+ ca o alternativă și ar trebui să fim mai flexibili.

În cel mai bun caz, vom ajuta antreprenorii să creeze prosperitate și să scoată oamenii din sărăcie în multe dintre aceste țări.

Daniel Hannan (ECR). – Domnule președinte, abia observate, America de Sud și America Centrală alunecă puțin câte puțin într-o formă de autocrație – un tip de *neo-caudilism*. În Nicaragua, Venezuela, Ecuador și Bolivia, am observat o ascensiune a regimurilor care, dacă nu sunt exact dictatoriale, cu siguranță nu susțin democrația parlamentară – persoane care, deși alese în mod legitim, încep apoi să desființeze orice mijloc de verificare a puterii lor: comisia electorală, curtea supremă, camerele parlamentului lor și, în multe cazuri, dizolvarea constituției și rescrierea – „reînstituirea”, după cum o numesc ei – statelor după principii socialiste.

Când se întâmplă toate acestea, pe cine alege stânga să critice în acea parte a lumii? Unul dintre puținele regimuri care se bucură cu adevărat de susținere populară – cel al lui Álvaro Uribe din Columbia, care are sprijinul a peste trei sferturi din populație deoarece a restabilit ordinea în această țară nefericită și a reprimat energic grupările paramilitare, atât de stânga, cât și de dreapta. Aceasta demonstrează un set extraordinar de priorități dacă el este persoana pe care unii din această Cameră au ales să-l critice. Să le fie rușine.

(ES) Este greșit să le ușurăm viața paramilitarilor, rușine!

Raport: Gabriele Albertini (A7-0023/2010)

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Domnule președinte, îi mulțumesc colegului meu, dl Albertini, pentru activitatea excelentă pe care a desfășurat-o pe această temă centrală din politica europeană. Odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Uniunea și-a asumat o răspundere mai mare pentru afaceri externe și politici de securitate comune și cred că mulți dintre noi speră că instituția noastră își va asuma o responsabilitate mai mare și va deveni mai implicată în afacerile externe.

Sunt, în special, de acord ca Înalta Reprezentantă a PESC să consulte comisia Parlamentului European responsabilă atunci când face numiri în posturi de conducere din cadrul Serviciului european pentru acțiune externă, care este creat în prezent, și că aceasta ar trebui să se asigure că Parlamentul European și Consiliul au acces la informații confidențiale.

Prin urmare, cred că schimbarea de direcție prin acest raport este un prim pas important către crearea unei politici externe europene puternice, hotărâtă să-și evalueze propriul rol și propria greutate politică pe scena internațională.

Nicole Sinclair (NI). – Domnule președinte, am votat împotriva amendamentelor 17D și 19, care atacau NATO și solicitau desființarea bazelor NATO din UE. Unul dintre ultimele argumente ale celor care cred în acest proiect european este că UE a menținut pacea în Europa în ultimii 50 sau 60 de ani. Aș spune, de fapt, că aceasta este o minciună și că NATO este cea care a menținut pacea în Europa, cu forțele sale.

Cred că este o rușine că Parlamentul a permis votarea unui astfel de amendament. Am remarcat că grupul care a propus de fapt acest amendament este un vestigiu al unei ideologii nereușite care-și ținea cetățenii în spatele zidurilor și le încălca drepturile fundamentale. Forțele NATO au fost cele care au protejat restul Europei de acest coșmar. Doresc să subliniez recunoștința mea față de SUA și Canada și față de alte națiuni ale NATO pentru că ne-au ferit de acest coșmar. Cred că este în interesul Regatului Unit să coopereze cu toate aceste țări împotriva unei noi forme de totalitarism care este Uniunea Europeană.

Raport: Arnaud Danjean (A7-0026/2010)

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Domnule președinte, am votat pentru deoarece am dorit să subliniez că speranța creșterii sinergiei și colaborării civile și militare și a colaborării dintre Uniunea Europeană și statele sale membre, chiar și în timp ce respectă unele poziții nealinate sau neutre, este o poziție pe care o putem împărtăși în general.

Consider că este importantă, de asemenea, înființarea unei instituții pentru mecanisme de coordonare, precum un centru de operațiuni al Uniunii Europene, sub autoritatea Înaltei Reprezentante a PESC, care ar permite coordonarea eficientă a planificării comune a operațiilor civile și militare. Scopul acestuia ar fi eliminarea problemelor, dezorganizării și întârzierilor care, din păcate, continuă să apară în sistemul curent.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Domnule președinte, vă mulțumesc pentru răbdare. Am votat împotriva acestui raport, deoarece acesta repetă recomandările periculoase din Tratatul de la Lisabona pentru strategia europeană de apărare și de securitate. Cu alte cuvinte, el face apel la militarizarea Uniunii Europene, legitimează intervenția militară, recunoaște superioritatea NATO și relația strânsă cu aceasta și promovează – într-un moment de criză și de nevoi sociale majore – o creștere a forței militare.

În opinia mea, Uniunea Europeană ar trebui, mai mult decât oricând, acum când arhitectura lumii este evaluată atent, să adopte o politică pașnică și o percepție politică diferită de securitate, ar trebui să urmeze o politică externă și de apărare independentă, emancipată față de Statele Unite ale Americii, ar trebui să urmărească soluționarea diferendelor internaționale prin mijloace politice și ar trebui să promoveze respectul pentru legislația internațională și pentru rolul sporit al ONU.

Cred că o astfel de politică exprimă mai bine punctele de vedere ale cetățenilor europeni.

Explicații scrise privind votul**Raport: Klaus-Heiner Lehne (A7-0011/2010)**

Sebastian Valentin Bodu (PPE), în scris. – Adoptarea cu largă majoritate a raportului arată grija pe care trebuie să o avem pentru întreprinderile mici și mijlocii. În prezent, 5,4 milioane de microîntreprinderi sunt supuse obligației de a întocmi rapoarte anuale, deși aria lor de acțiune se limitează la o anumită zonă locală sau regiune. Activitățile transfrontaliere sau chiar naționale fiind inexistente, obligația de raportare nu face decât să creeze sarcini administrative inutile, încărcând astfel cheltuielile acestor societăți comerciale (aprox. 1 170 euro).

Așadar, prin acest raport se recomandă statelor membre să scutească de obligațiile de raportare anuală societățile comerciale care îndeplinesc două din următoarele criterii pentru a fi considerate microîntreprinderi: totalul activelor să fie sub 500 mii euro, cuantumul net al cifrei de afaceri să fie sub 1 milion de euro și/sau o medie de 10 angajați pe durata anului financiar. Desigur că microîntreprinderile vor ține în continuare registrele contabile, conform dreptului național al fiecărui stat membru.

În actuala situație de criză prin care trece Europa, mediul privat format din întreprinderi mici și mijlocii (inclusiv, deci, micro-întreprinderi) trebuie încurajat, fiind privit, în acest context nefericit, și ca o arie de absorbție a forței de muncă disponibilizate de sectorul de stat sau privat-corporatist.

Carlos Coelho (PPE), în scris. – (PT) Votez în favoarea raportului Lehne privind conturile microîntreprinderilor deoarece susțin măsurile active pentru eliminarea birocrăției și pe cele care susțin IMM-urile, care, în Portugalia și în Europa, sunt responsabile pentru crearea celui mai mare număr de locuri de muncă. Subliniez problema creării de inegalități viitoare pe piața internă. Având în vedere că statele membre vor avea posibilitatea să aleagă dacă aplică această măsură sau nu, vom avea țări cu norme diferite pentru aceleași societăți.

Trebuie să avem grijă să ne asigurăm că nu există consecințe negative asupra modului în care aceste norme sunt transpuse în legătură cu eforturile continue pentru combaterea fraudei și evaziunii fiscale și, de asemenea, cu lupta împotriva infracțiunilor economice și financiare (la nivel național, european sau internațional). De asemenea, trebuie să avem grijă să protejăm acționarii și creditorii.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), în scris. – Ultimele două valuri de extindere ale Uniunii Europene au adus numeroase beneficii atât vechilor, cât și noilor State Membre, dar a ridicat, în același timp, o serie de provocări. Consider că decizia de acordare a unor facilități pentru microentități ar trebui reglementată la nivel european și să nu revină fiecărui stat membru, doar în acest fel atingându-se performanța de reducere a birocrăției pentru micro-întreprinderi și de generare a unui echilibru. O atenție deosebită trebuie acordată eliminării

tuturor acestor dificultăți care blochează activitatea micro-întreprinderilor și descurajează oamenii în scopul obținerii de sprijin financiar european.

Anne Delvaux (PPE), *în scris*. – (FR) Miercuri, Parlamentul European a aprobat o propunere menită să abroge obligația ca IMM-urile să-și publice bilanțul anual. Într-un efort de a reduce povara administrativă, Comisia Europeană a propus ca țările care doresc să poată să-și scutească IMM-urile de această obligație anuală de a-și publica bilanțurile impuse de legislația europeană curentă. Am fost împotriva acestei abrogări deoarece, în urma propunerii Comisiei, cadrul de reglementare și armonizare european va dispărea pentru mai bine de 70 % dintre societățile europene.

Opțiunea de a scuti microentitățile de obligația de a întocmi și publica bilanțul anual nu va ajuta la reducerea sarcinii administrative. Mă tem acum că, dacă statele membre sunt inconsecvente în aplicarea opțiunii de a scuti microentitățile, aceasta va avea ca rezultat divizarea pieței unice.

Tocmai din acest motiv, deputații belgieni și guvernul belgian se opun cu fermitate propunerii europene (Belgia a reunit, de asemenea, o minoritate de blocare în Consiliul de Miniștri, unde propunerea nu a fost încă votată).

Robert Dušek (S&D), *în scris*. – (CS) Raportul privind propunerea pentru o directivă privind conturile anuale ale companiilor rezolvă cadrul și extinde obligația de a depune bilanțuri în cazul microentităților. Scopul acestei măsuri este să reducă sarcina administrativă și, prin urmare, să ajute la intensificarea competitivității și creșterii economice a microentităților. Salut propunerea raportorului, care oferă statelor membre o alegere liberă și le permite să scutească microentitățile de obligația de a depune bilanțuri anuale, adică să le scutească în afara domeniului de aplicare a acestei directive. Dacă este vorba despre entități limitate la piața regională și locală, fără a avea un domeniu de acțiune transfrontalier, acestea nu ar trebui împovărate cu noi obligații care reies din legislația europeană valabilă pentru piața europeană. Din motivele menționate mai sus, sunt de acord cu formularea raportului.

Françoise Grossetête (PPE), *în scris*. – (FR) Am votat împotriva raportului Lehne din cauză că abrogarea acestor obligații contabile pentru aceste microentități nu va reduce costurile reale ale societăților și va crea o mare incertitudine juridică. O astfel de scutire va submina încrederea necesară pentru relațiile dintre întreprinderile foarte mici și părțile terțe (clienți, furnizori, bănci).

Pentru a obține credit, trebuie să fie disponibile informații de încredere. Fără un cadru contabil, bancherii și toate părțile interesate, care vor avea nevoie în continuare de informații, sunt capabili să găsească o scuză pentru a reduce creditarea. Această situație va fi în detrimentul întreprinderilor foarte mici.

Astrid Lulling (PPE), *în scris*. – (DE) Astăzi, am votat împotriva raportului Lehne, deoarece cred că reducerea cheltuielilor administrative pentru IMM-uri trebuie să aibă loc ca parte a unei abordări uniforme și cuprinzătoare pentru întreaga Uniune Europeană.

Dacă această propunere ar fi implementată, peste 70 % dintre companiile europene – de fapt peste 90 % în Luxemburg – ar fi scutite de obligația de a întocmi bilanțuri anuale standardizate.

Ca urmare, s-ar pierde un instrument decizional important pentru gestionarea responsabilă a întreprinderilor afectate.

Dacă statele membre nu ar implementa această scutire pentru microîntreprinderi într-un mod uniform – ceea ce este foarte posibil – aceasta ar duce la o fragmentare a pieței comune.

Prin urmare, această măsură este inadecvată. Acele companii care desfășoară comerț transfrontalier, în special, ar fi dezavantajate. Singura soluție sensibilă este să simplificăm normele pentru toate microîntreprinderile de la nivelul întregii UE.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE), *în scris*. – Mai ales în condițiile în care criza economică a afectat grav micile întreprinderi, avem datoria de a încerca să le punem la dispoziție toate facilitățile care le-ar putea ajuta să se relanseze și să redevină un suport pentru economia europeană. Reducerea birocrăției este importantă în acest context. Decizia adoptată astăzi este binevenită. Sper ca un număr cât mai important de state membre să o pună în aplicare într-un mod optim și eficient, în interesul micilor întreprinzători și al economiei, în general.

Georgios Papastamkos (PPE), *în scris*. – (EL) Am votat în favoarea raportului Lehne, deoarece acesta acordă statelor membre libertatea de a ține cont de diversele repercusiuni pe care aplicarea directivei le poate avea

asupra afacerilor interne, în special în privința numărului de companii care intră în domeniul de aplicare a acesteia. Activitățile microentităților sunt de o semnificație transfrontalieră neglijabilă. În plus, publicarea bilanțului anual protejează transparența și este condiția *sine qua non* pentru accesul microentităților la piața de creditare și la contractele de achiziții publice și pentru relațiile lor cu alte companii.

Frédérique Ries (ALDE), *în scris.* – (FR) Am votat împotriva raportului Lehne și a propunerii Comisiei. Acestea reprezintă un pas înapoi în ceea ce privește piața internă și prezintă un risc evident de distorsionare a concurenței între IMM-urile europene.

Să fim clari, consecințele acestei propuneri au fost subestimate într-un mod lamentabil. În plus, acestea nu au ținut cont de faptul că, în absența unei directive europene, fiecare stat membru își va impune propriile reguli în această privință. Prin urmare, nu este surprinzător să vedem că toate organizațiile IMM, organizațiile europene – și cele belgiene, de asemenea, în cazul meu: Uniunea claselor de mijloc și Federația pentru întreprinderi din Belgia – se opun cu o majoritate covârșitoare acestei propuneri.

Da, de o mie de ori da unei reduceri a sarcinilor administrative pentru întreprinderi și, în special, pentru IMM-uri, dar o reducere consecventă, obținută prin intermediul unei propuneri de revizuire generală a directivelor a patra și a șaptea în materie de drept al societăților.

Robert Rochefort (ALDE), *în scris.* – (FR) Propunerea care ne-a fost transmisă implică permisiunea acordată statelor membre de a scuti anumite întreprinderi (microentități) de la obligația întocmirii și depunerii bilanțului anual. Sunt, bineînțeles, într-o mare măsură în favoarea reducerii sarcinilor administrative pentru întreprinderi, în special pentru IMM-uri și pentru întreprinderile foarte mici. Totuși, propunerea Comisiei își ratează ținta cu cruzime: în primul rând, nu este clar dacă sistemul propus ar reduce sarcina administrativă asupra acestor întreprinderi (datele statistice centralizate în prezent vor trebui colectate prin alte mijloace) și, în al doilea rând, acest text, care lasă la alegerea statelor membre să decidă dacă să aplice sau nu scutirea, este în pericol să fragmenteze piața internă (în cazul foarte probabil în care unele state membre vor aplica scutirea și altele nu). Această propunere ar fi trebuit retrasă și ar fi trebuit analizată problema simplificării sarcinilor administrative asupra acestor întreprinderi mici (dreptul societăților, simplificarea solicitărilor de rapoarte financiare, contabilitate, audit ș.a.m.d.) ca parte a revizuirii finale a directivelor a patra și a șaptea în materie de drept al societăților, planificată pentru viitorul apropiat. Prin urmare, am votat împotriva raportului dlui Lehne referitor la conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale în ceea ce privește microentitățile.

Nuno Teixeira (PPE), *în scris.* – (PT) Obiectivul prezentei propuneri este legat de simplificarea mediului de afaceri și, în special, de cerințele privind furnizarea de informații financiare de către microentități, cu scopul de a consolida competitivitatea acestora și potențialul lor de creștere.

În acest context, salut modificările incluse în raport privind reducerea sarcinii administrative a microîntreprinderilor, deoarece cred că aceasta constituie o măsură importantă pentru stimularea economiei europene și pentru combaterea crizei. Aceasta deoarece activitățile microîntreprinderilor sunt restrânse la piețe locale sau regionale individuale în care întocmirea conturilor anuale devine o sarcină oneroasă și complexă.

Totuși, nu susțin ideea scutirii microîntreprinderilor de la obligația de prezentare a conturilor anuale. Adoptarea acestei decizii, de fapt, revine fiecărui stat membru, deoarece ar putea avea implicații directe legate de combaterea fraudei și evaziunii fiscale și de lupta împotriva criminalității economice și financiare, precum și pentru protecția acționarilor și creditorilor.

Prin urmare, pledez pentru găsirea unor soluții echilibrate cu scopul de a adapta modul în care este aplicată această măsură, în locul existenței în document a unei obligații specifice de a întocmi situații privind operațiile comerciale și poziția financiară. Prin urmare, votez în favoarea prezentului raport cu unele rezerve.

Marianne Thyssen (PPE), *în scris.* – (NL) Doamnelor președinte, doamnelor și domnilor, adoptarea de către Parlament a Legii întreprinderilor mici în martie 2009 a inițiat o serie de propuneri de politici dirijate spre crearea unui mediu de afaceri favorabil pentru IMM-uri în Europa prin simplificare administrativă, printre alte mijloace. Abrogarea sistemului contabil pentru întreprinderile clasificate ca „microentități” pare, la prima privire, un act major de simplificare administrativă, dar, ținând cont de importanța informațiilor financiare pentru toate părțile interesate, inclusiv creditorii, administratorii fiscali și partenerii comerciali, aceasta, din contră, va deschide calea pentru mai multă birocrație și costuri mai mari. În plus, companiilor li se va refuza un instrument util pentru ciclul de activitate intern.

Totuși, susțin solicitarea Comisiei pentru afaceri economice ca impactul semnificației oricărei scutiri acordate microîntreprinderilor să fie evaluat amănunțit și plasat în cadrul unei revizuii generale a celei de-a patra și celei de-a șaptea directive. În opinia mea, această propunere nu conține instrumentele necesare pentru soluționarea eficientă a problemei birocrăției.

Din aceste motive, am votat pentru respingerea propunerii Comisiei. Ținând cont că raportul stimatului meu coleg, dl Lehne, se bazează pe aceleași principii ca și propunerea Comisiei, nici nu am fost în măsură să susțin acest raport. Aștept o decizie înțeleaptă și bine argumentată din partea Consiliului.

Derek Vaughan (S&D), *în scris*. – Am votat în favoarea propunerii de a scuti microentitățile (societățile mici) de la legea UE privind standardele contabile. Aceasta este o propunere extrem de importantă, deoarece va reduce sarcina birocratică inutilă asupra întreprinderilor mici și ajută peste cinci milioane de societăți să facă o economie de aproximativ 1 000 de GBP fiecare. UE s-a angajat să reducă sarcinile asupra întreprinderilor mici și medii cu 25 % până în 2012 și această lege este un pas foarte important pe calea pentru atingerea acestui obiectiv. Aceste întreprinderi mici sunt adesea primul pas pe scara către angajatorii de succes ai viitorului și trebuie protejate, în special în vremuri de recesiune.

Sophie Auconie (PPE), *în scris*. – (FR) Am votat în favoarea raportului dlui Lehne referitor la conturile anuale ale microentităților deoarece, deși evaluarea de impact a Comisiei Europene este, din punctul meu de vedere, incompletă și insuficientă, am dorit să adopt o poziție care era clar în favoarea simplificării și obligațiilor contabile impuse întreprinderilor foarte mici. Din punct de vedere economic și social, nu are sens ca o întreprindere foarte mică să fie supusă aceluiași restricții administrative ca și întreprinderile mult mai mari. Întreprinderile foarte mici reprezintă peste 85 % din numărul societăților europene; cu alte cuvinte, acestea sunt coloana vertebrală a economiei noastre, care are nevoie urgentă de un impuls. Prin urmare cred că o reducere armonizată a obligațiilor acestora este o direcție corectă, dar cu o asigurare că aceasta nu le va împiedica accesul la credit. Prin urmare, evaluarea trebuie efectuată în mod egal pentru toți, ținând cont de întregul mediu economic în care se află întreprinderile foarte mici, relațiile lor cu băncile, cu centrele de management – în cazul întreprinderilor franceze – și, bineînțeles, cu clienții lor. Să nu gândim întotdeauna în termeni de obligații, ci să avem încredere în antreprenorii noștri și în artizanii noștri care doresc să le reducem sarcinile administrative.

Françoise Castex (S&D), *în scris*. – (FR) Am votat împotriva acestei propuneri, deoarece este capabilă, pe termen lung, să se întoarcă împotriva IMM-urilor și, prin reducerea accesului lor la credit, să le priveze de condițiile de transparență și de încredere care sunt indispensabile pentru managementul lor și pentru dinamismul activității lor. Nu cred că cineva poate, pe de o parte, să solicite transparență sporită din partea băncilor, criticându-le pentru netransparența piețelor financiare, care a condus la criza curentă și, pe de altă parte, doresc să abroge instrumentele de transparență care sunt esențiale pentru operatorii economici înșiși și pentru politicile de reglementare economică pe care dorim să le desfășurăm la nivel european. Simplificarea obligațiilor contabile pentru IMM-uri și în special pentru cele mai mici rămâne o cerință urgentă. Comisia Europeană trebuie să revizuiască urgent directivele a patra și a șaptea în materie de drept al societăților, singurele care pot furniza o soluție cuprinzătoare, echitabilă și consecventă.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris*. – (PT) Salut adoptarea raportului Lehne care va contribui, cu siguranță, la reducerea sarcinilor manageriale ale microîntreprinderilor. Întreprinderile mici se plâng frecvent cu privire la reglementarea, sarcinile și birocrăția excesive care, adesea, le pun în pericol supraviețuirea financiară. Microîntreprinderile au dreptate când susțin că nu ar trebui să fie supuse la aceleași reguli și regulamente ca și întreprinderile mari. Să sperăm că regulile propuse în acest raport vor avea ca rezultat o cifră de afaceri mai mare și o competitivitate sporită pentru microîntreprinderi. Acest raport oferă, totuși, statelor membre flexibilitatea de a transpune directiva în cel mai potrivit moment, pentru a evita orice dificultate care poate reieși din reducerea reglementării. Totuși, microîntreprinderile vor putea să întocmească în continuare bilanțuri anuale în mod voluntar, le pot trimite la audit și le pot trimite la registrul național. În orice caz, microîntreprinderile își vor păstra registrele de vânzări și de tranzacții în scopuri de administrare și de informare fiscală. Comisia estimează economii totale între 5,9 și 6,9 miliarde de euro pentru 5 941 844 de microîntreprinderi, dacă toate statele membre adoptă această scutire. În Portugalia, 356 140 de întreprinderi portugheze ar fi vizate de această scutire, dacă ar fi adoptată de guvernul portughez.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris*. – (FR) Am votat împotriva propunerii de directivă privind conturile anuale ale anumitor tipuri de societăți comerciale adoptată miercuri, 10 martie 2010. Deși sunt în favoarea unei reduceri semnificative a sarcinii administrative suportate de IMM-uri, cred totuși că cerințele contabile constituie, de asemenea, instrumente de gestionare esențiale pentru partenerii lor externi (bancheri, clienți, furnizori ș.a.m.d.). Prin reducerea accesului lor la credit, această propunere poate, pe termen lung, să priveze

IMM-urile de condițiile de transparență și încredere care sunt indispensabile pentru managementul lor și pentru dinamismul activității lor. Este paradoxal, pe de o parte, să solicităm transparență mai mare din partea băncilor, criticându-le pentru lipsa de transparență a piețelor financiare care a condus la criza curentă, și, pe de altă parte, să urmărim abrogarea instrumentelor de transparență care sunt esențiale pentru operatorii economici înșiși și pentru politicile de reglementare economică pe care eu le susțin la nivel european.

Anna Záborská (PPE), *în scris*. – (FR) Parlamentul European, ca și Comitetul Economic și Social European, susține obiectivul urmărit de Comisie prin prezentarea acestei inițiative, care implică scutirea microentităților de cerințele administrative și contabile, care sunt costisitoare și complet disproporționate față de necesitățile și structurile interne ale microentităților și ale utilizatorilor principali ai informațiilor financiare, pentru a le permite să facă față numeroaselor provocări structurale inerente într-o companie complexă, datorită implementării complete a Cartei europene pentru întreprinderi mici și în conformitate cu un proces integrat în Strategia de la Lisabona. Consider că propunerea Comisiei pentru simplificare este pozitivă. Scopul acesteia este să se asigure că cadrul de reglementare ajută la stimularea spiritului de întreprindere și inovare în rândul IMM-urilor, astfel încât acestea să devină mai competitive și să beneficieze la maxim de potențialul pieței interne. Totuși, microentitățile trebuie să fie supuse în continuare obligației de a întocmi evidențe care să prezinte tranzacțiile lor comerciale și situația financiară, ca standard minim la care statele membre sunt libere să adauge obligații suplimentare. Pe scurt, cred că ajutăm IMM-urile prin reducerea birocrăției și salut acest fapt.

Propunere de rezoluție RC-B7-0151/2010

Luís Paulo Alves (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat în favoarea acestei rezoluții deoarece promovează consolidarea coordonării economice între țările europene, o mai mare coerență între Pactul de stabilitate și creștere și alte strategii europene, implementarea unei agende sociale ambițioase în lupta împotriva șomajului, o flexibilitate mai mare privind vârsta de pensionare și promovarea IMM-urilor.

Subliniez în continuare faptul că reforma solicită Comisiei să dezvolte stimulente noi pentru statele membre care implementează Strategia UE 2020, penalizând în viitor pe cele care nu o respectă. Acest aspect este esențial pentru ca strategia să reușească, ținând cont că problemele cu care ne confruntăm sunt comune și necesită o soluție la nivel european.

De asemenea, salut decizia Consiliului European pentru realismul său strategic superior, care îi conferă o claritate mai mare și obiective mai puține, dar cuantificate.

În final, nu pot să nu menționez includerea agriculturii în această strategie, deoarece ea nu a fost luată în considerare în propunerea inițială și este, fără îndoială, un obiectiv esențial dacă Europa dorește să-și atingă scopurile, fie din punct de vedere al economiei, produselor alimentare și mediului, fie în legătură cu o calitate mai mare a vieții pentru zonele sale rurale, care va genera locuri de muncă.

Elena Oana Antonescu (PPE), *în scris*. – Strategia UE 2020 trebuie să răspundă problemelor generate de criza economică și financiară prin măsuri care să vizeze direct punctele nevralgice ale economiilor din statele membre. Dacă Strategia Lisabona nu a reușit complet pentru că a fixat prea multe ținte, o strategie pentru situația de revenire din criză trebuie să se concentreze pe câteva obiective clare și cuantificabile, de exemplu: oferirea de soluții pentru combaterea eficientă a șomajului - mai ales în rândul tinerilor, promovarea și sprijinirea întreprinderilor mici și mijlocii - care creează cele mai multe locuri de muncă și inovații, și creșterea procentului alocat pentru cercetare și dezvoltare din bugetul UE și din bugetele naționale până la 3 %.

Trebuie să conștientizăm că marja de manevră pentru politici sociale în Europa se va îngusta în viitor din cauza îmbătrânirii populației, iar creșterea productivității nu va putea să vină decât din investiții mai mari în tehnologie și în educație. Dacă vrem o piață a muncii mai competitivă, va trebui să restructurăm sistemele de securitate socială și să sprijinim modalități mai flexibile de lucru. Totodată, o astfel de strategie trebuie să susțină dezvoltarea de moduri de producție care respectă mediul și sănătatea oamenilor.

Regina Bastos (PPE), *în scris*. – (PT) Pe 3 martie, Comisia Europeană și-a prezentat Strategia UE 2020: „o strategie pentru creștere inteligentă, durabilă și globală”. Este o propunere care convine asupra cinci obiective cuantificabile pentru Uniunea Europeană (UE) până în 2020, care vor furniza un cadru pentru proces și care trebuie transpuse în obiective naționale: ocuparea forței de muncă, cercetarea și inovarea, schimbările climatice și energia, educația și lupta împotriva sărăciei.

Este o strategie care se concentrează pe obiective concrete, realiste și cuantificate în mod adecvat: o creștere a ocupării forței de muncă de la 69 % la cel puțin 75 %, o creștere a cheltuielilor de cercetare și dezvoltare

(C&D) la 3 % din PIB, o reducere a sărăciei cu 25 %, o reducere a ratei abandonului școlar de la rata curentă de 15 % la 10 % și o creștere de la 31 % la 40 % a numărului de tineri de 30 de ani care au o diplomă de învățământ superior.

Am votat în favoarea rezoluției referitoare la Strategia UE 2020 deoarece obiectivele pe care le anunță trasează calea pe care trebuie să o urmeze Europa și pentru că răspunde într-un mod clar și obiectiv la problemele create de criza economică și financiară, în materie de șomaj, reglementare financiară și combaterea sărăciei. Aceste probleme vor furniza un punct de referință, care ne permite să evaluăm progresul obținut.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), în scris. – (LT) Am votat în favoarea acestei rezoluții. Deoarece nu vom putea rezolva problemele sociale și economice curente la nivel național, trebuie să le rezolvăm, prin urmare, la nivel european și internațional. Strategia UE 2020 trebuie, mai presus de toate, să fie o măsură eficientă pentru depășirea crizei economice și financiare, deoarece scopul acestei strategii este crearea de locuri de muncă și de creștere economică.

Șomajul deosebit de ridicat din Europa este cea mai importantă problemă în discuțiile curente, deoarece statele membre se confruntă cu o creștere tot mai mare a șomajului, cu peste 23 de milioane de femei și bărbați fără loc de muncă și, prin urmare, există multe dificultăți sociale și de trai. Prin urmare, cea mai mare atenție din această rezoluție a Parlamentului European este acordată creării de noi locuri de muncă și combaterii izolării sociale.

În plus, Parlamentul solicită Comisiei să nu țină cont doar de șomaj și de problemele sociale, ci să prezinte mijloace eficiente de combatere a acestora, astfel încât această strategie nouă să aibă un impact autentic asupra vieților reale ale cetățenilor. Aș dori să atrag atenția asupra faptului că Europa a învățat deja din greșelile sale, nefiind capabilă să implementeze complet obiectivele stabilite în Strategia de la Lisabona anterioară. Prin urmare, strategia nouă pentru următoarea decadă trebuie să se bazeze pe un sistem de gestionare puternic și trebuie să asigure responsabilitate. Prin urmare, votând pentru această rezoluție astăzi, solicit Comisiei și Consiliului European să se concentreze asupra problemelor sociale principale ale Europei și să stabilească obiective mai puține, dar mai clare și mai realiste, care să poată fi îndeplinite ulterior.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), în scris. – (PT) Salut recente dezbateri care au avut loc în timpul Consiliului informal din 11 februarie asupra recomandărilor pentru EUROPA 2020, noua strategie pentru Europa. Felicit Comisia pentru inițiativa sa și solicit o cooperare mai mare cu Parlamentul în privința unui subiect atât de important pentru viitorul Europei. Este esențial să investim în cunoaștere și în reformele care protejează progresul tehnologic, inovarea, educația și formarea profesională pentru promovarea prosperității, creșterii și ocupării forței de muncă pe termen mediu și lung. De asemenea, aș dori să subliniez importanța ideilor concrete pentru această strategie, precum agenda digitală. Este esențial să beneficiem la maxim de potențialul acesteia, astfel încât Europa să își poată reveni din criza economică într-un mod durabil. Politica de coeziune este la fel de importantă pentru susținerea creșterii și ocupării forței de muncă. EUROPA 2020, în dimensiunea sa regională ar trebui, prin urmare, să includă această prioritate ca unul dintre piloni pentru o societate mai bogată, mai prosperă și mai echitabilă. Fac apel la nevoia de a dezvolta mecanisme de finanțare și guvernare cu efecte practice pentru realizarea acestei strategii.

Anne Delvaux (PPE), în scris. – (FR) Au existat speranțe mari pentru Strategia de la Lisabona, obiectivele sale economice, sociale și ecologice fiind pe cât de necesare, pe atât de ambițioase. Strategia care îi urmează, așa-numita Strategie UE 2020, asupra căreia am votat astăzi, mi se pare că este mult mai puțin ambițioasă. Deși păstrează unele obiective care trebuie îndeplinite, precum alocarea a 3 % din PIB pentru cercetare și menținerea Pactului de stabilitate și creștere (3 %), este regretabil totuși că ocuparea forței de muncă și dimensiunea de mediu (care este mult redusă) nu ocupă o poziție orizontală în aceasta. Mai avem un drum lung de parcurs până la o strategie de dezvoltare durabilă adevărată și globală.

Cu toate acestea, am susținut această propunere deoarece este foarte clar că, în fața crizei și a consecințelor sale numeroase, în special pentru ocuparea forței de muncă, nu putem continua să nu luăm nicio măsură. Salut adoptarea paragrafelor legate de o agendă socială ambițioasă și de îmbunătățirea sprijinului pentru IMM-uri. Pe scurt, este nevoie de un nou impuls. Să sperăm că Strategia UE 2020 îl va furniza. Mai presus de toate, să sperăm că cele 27 de state membre vor depune toate eforturile pentru implementarea acestei strategii.

Harlem Désir (S&D), în scris. – (FR) Strategia 2020 ar trebui să înlocuiască Strategia de la Lisabona. Aceasta este, mai presus de toate, în pericol să prelungească neajunsurile, să se termine cu aceeași lipsă de rezultate și să cauzeze aceeași dezamăgire. Aceasta nu este nici o strategie de redresare adevărată, nici o perspectivă

nouă pentru politicile economice, sociale, bugetare și fiscale ale Uniunii. Nenumăratele intenții bune nu sunt susținute de instrumente noi cu care să fie implementate.

Europa are nevoie de o ambiție diferită; cetățenii așteaptă răspunsuri mai convingătoare. De la începutul crizei, numărul de șomeri a crescut cu șapte milioane. Băncile speculează din nou, fondurile de investiții nu au fost încă reglementate, cetățenilor li se cere să strângă cureaua, au loc reduceri drastice în serviciile publice și protecția socială este diminuată. Criza din Grecia scoate la iveală lipsa noastră de solidaritate.

Din acest motiv, Europa trebuie să dezbată o imagine diferită a viitorului său, una bazată pe coordonare economică adevărată, o redresare caracterizată prin solidaritate, o strategie de creștere ecologică, o comunitate energetică, un buget de coeziune, resurse proprii, investiții în educație, cercetare, armonizare fiscală și socială, combaterea paradisurilor fiscale și taxarea tranzacțiilor financiare internaționale.

Edite Estrela (S&D), *în scris.* – (PT) Am votat în favoarea propunerii comune de rezoluție privind continuarea Consiliului European informal din 11 februarie 2010. Pentru a obține o economie de piață socială durabilă, mai inteligentă și mai ecologică, Europa trebuie să-și definească prioritățile, convenind împreună asupra acestora. Niciun stat membru nu poate oferi răspunsuri la aceste provocări acționând singur. Politica UE nu poate fi doar suma celor 27 de politici naționale. Colaborând pentru un obiectiv comun, rezultatul va fi superior sumei părților sale.

Aceasta va permite UE să dezvolte un rol de lider mondial, arătând că este posibilă combinația dintre dinamismul economic și preocupările sociale și de mediu. Aceasta va permite UE să creeze noi locuri de muncă în domenii precum energia regenerabilă, transportul durabil și eficiența energetică. În acest scop, trebuie puse la dispoziție resurse financiare adecvate, care vor permite valorificarea oportunităților și exploatarea surselor noi de competitivitate globală de către UE.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Comisia Europeană a publicat Strategia Europa 2020, care înlocuiește Strategia eșuată de la Lisabona și care oferă provocări importante și ambițioase pentru Europa. Aceste provocări au legătură, în mod esențial, cu cinci domenii considerate strategice de Comisie: (i) ocuparea forței de muncă; (ii) cercetare și inovare; (iii) schimbări climatice și energie; (iv) educație și (v) lupta împotriva sărăciei.

Acestea sunt, de fapt, domenii care sunt esențiale dacă Europa dorește să depășească criza și să-și reafirme rolul de jucător important pe piața globală, cu un nivel ridicat de dezvoltare și o economie competitivă, capabilă să genereze prosperitate, locuri de muncă și inovare. Uniunea Europeană are nevoie, într-adevăr, de ambiție pentru a face față provocărilor generate de criză, dar această ambiție nu trebuie să cauzeze probleme pentru efortul de consolidare bugetară care este solicitat statelor membre, ținând cont de slăbiciunea conturilor publice și de deficitele lor excesive. Din același motiv, consider că este esențial ca obiectivele Strategiei UE 2020 să fie consolidate.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Principiul solidarității trebuie să stea la baza Strategiei UE 2020; solidaritate între cetățeni, generații, regiuni și guverne. În acest mod, vom reuși să combatem sărăcia și să asigurăm coeziunea economică, socială și teritorială, cu ajutorul creșterii economice durabile. Acest principiu al solidarității constituie garanția modelului social european.

Trebuie să analizăm cu atenție restructurarea sistemelor de securitate socială și asigurarea drepturilor sociale minime la nivel european care vor facilita libera circulație a lucrătorilor, personalului specializat, a oamenilor de afaceri, a cercetătorilor, a studenților și a pensionarilor. Utilizarea eficientă a resurselor devine o necesitate datorită acestui principiu și își are originea în nevoia de durabilitate.

Această strategie trebuie să genereze crearea de locuri de muncă. Nu putem accepta că UE are aproximativ 23 de milioane de șomeri. Prin urmare, este esențial să susținem antreprenorii și eliberarea de sarcinile birocratice și fiscale pentru IMM-uri.

Aceasta nu înseamnă să uităm de industrie sau agricultură. Trebuie să reluăm reindustrializarea Europei. Agricultură durabilă cu produse de calitate trebuie să fie, de asemenea, obiectivul nostru. Pentru a atinge aceste obiective, trebuie să continuăm dezvoltarea durabilă a sectorului nostru primar și să preluăm conducerea în domeniile cercetării științifice, al cunoașterii și al inovării.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Strategia Europa 2020, succesorul recunoscut al așa-numitei Strategii de la Lisabona, trebuie să înceapă prin efectuarea unei evaluări adecvate a metodelor predecesoarei sale. Dacă s-ar realiza acest demers, s-ar descoperi că abordările pe care le-a implementat – și anume liberalizarea sectoarelor economice importante și dereglementarea și creșterea flexibilității legislației muncii

– au fost cauzele rezultatelor acesteia în realitate: șomaj, insecuritate, sărăcie și excluziune socială crescute și stagnare economică și recesiune.

Comisia și Parlamentul doresc acum să urmeze aceleași abordări. Calea propusă este clară și nici retorica socială, nici cea referitoare la mediu, pe care acestea încearcă să le expună, nu sunt suficiente pentru a ascunde următoarele: accentul total pe piața unică, urmărirea liberalizării, comercializării unui număr din ce în ce mai mare de aspecte ale vieții sociale, lipsa securității locului de muncă și a șomajului structural.

Consensul care există între dreaptă și sociali democrați privind aceste abordări a fost precizat foarte clar. În analiza finală, aceștia au fost, împreună, protagoniștii lor devotați în ultimii ani. Această strategie, în mod esențial, nu este nimic mai mult decât răspunsul a două tendințe dintr-un singur sistem la criza structurală a sistemului respectiv. Urmând această abordare, strategia însăși va fi originea unor crize noi și mai profunde. Urmând această abordare, strategia va întâmpina, inevitabil, rezistență și va fi combătută de către lucrători și cetățeni.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) Respingerea propunerii noastre de rezoluție este regretabilă. În aceasta, nu numai că am propus un proces larg de discutare a propunerilor care au fost deja prezente de Comisia Europeană și o evaluare completă a rezultatelor Strategiei de la Lisabona, cu scopul de a trage concluzii pentru noua Strategie Europa 2020, ci am și prezentat un set de propuneri noi care acordă prioritate productivității crescute și creării ocupării forței de muncă cu drepturi, rezolvării problemei șomajului și sărăciei și garantând egalitate în progresul social. Noile propuneri ar fi creat un cadru macroeconomic nou pentru promovarea dezvoltării durabile, a consolidării cererii interne și a respectului pentru mediu, pe baza îmbunătățirilor privind salariile, ocuparea deplină a forței de muncă cu drepturi și a coeziunii economice și sociale.

Am votat împotriva rezoluției comune care a fost adoptată, deoarece aceasta nu atinge esența problemei, nu propune măsuri care să fie o alternativă la Pactul de stabilitate și nici nu propune eliminarea liberalizării sau flexibilității pieței muncii, care au condus la o creștere a insecurității muncii și la salarii mici. În acest mod, permiteți Comisiei Europene să susțină în continuare, mai mult sau mai puțin, aceeași abordare, una care a trimis deja în șomaj peste 23 de milioane de persoane și care a lăsat peste 85 de milioane de persoane în sărăcie.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), în scris. – (PL) Domnule președinte, în ultimele două decenii, UE a avut succes în multe domenii, de la trei extinderi ambițioase la introducerea monedei comune, euro. Cetățenii UE lucrează mai puțin decât americanii sau decât japonezii (10 % mai puține ore pe an) și se pensionează mai devreme. Menținerea acestor beneficii la nivelul curent nu este ușoară în timpul unei crize, prin urmare sunt încântată să aud despre măsurile decisive din partea Consiliului European și a Comisiei Europene, al căror scop este să instituie o strategie economică cuprinzătoare – Europa 2020.

În același timp, înaintea Consiliilor Europene din martie și iunie, anul curent, care vor da strategiei forma sa finală, există un număr de îndoeli cu privire la documentul Comisiei Europene care a fost prezentat pe data de 3 martie, anul curent. În primul rând, ce fel de date vor fi utilizate ca bază pentru stabilirea ȋntelilor naționale pentru cele 27 de state membre diferite ale UE? Ce sancțiuni sau recompense le așteaptă pe acele state membre care respectă sau nu obiectivele impuse de către strategie? În cele din urmă, ce rol a fost rezervat în cadrul procesului pentru Parlamentul European deoarece, până acum, Strategia Europa 2020 a fost un proiect condus exclusiv de Consiliu și de Comisie? Trebuie să găsim răspunsuri la aceste întrebări înaintea Consiliului European din iunie. Altfel, pentru a-l cita pe dl Barroso, Uniunea va rata „momentul său de adevăr”.

Bruno Gollnisch (NI), în scris. – (FR) Domnule președinte, doamnelor și domnilor, după eșecul amar al Strategiei de la Lisabona, care trebuia să facă din Europa cea mai competitivă economie bazată pe cunoaștere din lume în 2010, avem acum Strategia UE 2020, care este, mai exact, o extensie a strategiei respective. Pentru flexibilitatea pieței muncii, a se citi nesiguranța locului de muncă pentru lucrători, creșterea competiției la nivel european și internațional, reforma liberală a sistemelor de protecție socială naționale și respectul absolut pentru Pactul absurd de stabilitate și creștere...

Există toate ingredientele pentru ca această strategie să fie una de dezintegrare națională și socială, precum Strategia de la Lisabona dinaintea sa. Singurele inovații sunt cele inspirate de noile dvs. capricii: impunerea obligativității guvernării economice europene, deși Europa Bruxelles-ului s-a dovedit a fi complet ineficientă în fața crizei globale și înclinația spre guvernare globală în numele așa-numitei încălziri globale, care pare, din ce în ce mai mult, a fi un pretext ideologic. Vom vota împotriva acestui text.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Am votat împotriva acestei rezoluții deoarece nu pune suficient accentul pe obiectivul ocupării depline a forței de muncă. În al doilea rând, prioritățile noastre ar trebui să se concentreze mai mult asupra luptei împotriva sărăciei și asupra creșterii durabile. Parlamentul European lasă, de asemenea, să-i scape ocazia de a pune accentul pe necesitatea de a combate toate formele de ocupare nesigură a forței de muncă, prin intermediul unei directive privind munca cu fracțiuni de normă, introducerea unui set de drepturi sociale care sunt garantate, indiferent de tipul contractului de angajare și măsuri de combatere a abuzurilor în legătură cu subcontractarea și chiar a experienței de muncă neremunerată. În cele din urmă, această rezoluție alege să ignore necesitatea de a armoniza baza de impozitare, care are o importanță vitală pentru crearea unui model social european. Nu există nicio îndoială că Parlamentul European a ratat o oportunitate importantă cu privire la construcția unei Europe sociale și durabile.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), *în scris.* – (RO) Că Strategia 2020 nu este nici suficient de verde, nici suficient de socială, este o realitate pe care am constatat-o cu toții. Că obiectivele sunt vagi și criza economică nu este abordată proporțional cu gravitatea ei, este, de asemenea, o observație pertinentă. De aceea, consider că rezoluția votată în plenul PE are rolul de a aduce completări importante viziunii europene pentru următorii 10 ani.

Deși rolul nostru, ca și membri ai Parlamentului, este unul limitat de litera tratatului, aportul nostru poate fi unul consistent. Trebuie să așteptăm totuși din partea statelor membre să demonstreze voință politică și să reflecteze asupra poziției noastre în mod constructiv.

Obiective precum „o economie socială de piață” și „un buget care să reflecte o creștere inteligentă, integratoare și durabilă” sunt fundamentale pentru depășirea efectelor generate de criza economică.

Investiția în învățământ, încurajarea mobilității studenților, cât și formarea de noi aptitudini care să răspundă la cererile pieței muncii sunt direcții de acțiune pentru care trebuie să construim planuri de acțiune realiste.

Peter Jahr (PPE), *în scris.* – (DE) În contextul Strategiei UE 2020, agricultura va juca un rol important în succesul viitor al Europei. În special când este vorba despre creștere durabilă și ocuparea forței de muncă și când este vorba despre schimbările climatice, politica agricolă europeană este foarte semnificativă, deoarece are de jucat un rol indispensabil în susținerea locurilor de muncă din zonele rurale și de la periferia orașelor. Mai mult, nu trebuie să uităm că agricultura furnizează alimente de înaltă calitate unui număr de 500 de milioane de europeni, asigură 40 de milioane de locuri de muncă și este responsabilă pentru o cifră de afaceri anuală de aproximativ 1,3 trilioane de euro. Producția de energie regenerabilă oferă locuri de muncă suplimentare și ajută la reducerea emisiilor de CO₂ și a dependenței de combustibilii fosili. Agricultura este inovatoare, creează valoare și este sursa reală de cicluri economice regionale durabile. Politica agricolă europeană trebuie, prin urmare, să beneficieze de mai multă atenție în contextul acestei strategii noi.

Jarosław Kalinowski (PPE), *în scris.* – (PL) Aș dori să atrag atenția asupra unei inconsecvențe între țintele strategiei 2020 și efectele care vor fi consecința schimbărilor propuse în prioritățile bugetare pentru 2014-2020. Una dintre aceste ținte este o îmbunătățire a condițiilor de mediu. Schimbarea priorităților bugetare sugerează o restrângere a fondurilor disponibile pentru politica agricolă comună, ceea ce înseamnă că, în 2020, agricultura va trebui să fie foarte eficientă sau chiar complet industrială. Înseamnă că va fi o amenințare pentru mediu, iar aceasta, la rândul ei, înseamnă că UE va trebui să renunțe la modelul european de agricultură, care oferă o grijă particulară față de mediu, peisaj, biodiversitate, bunăstarea animalelor, dezvoltarea durabilă și valorile sociale și culturale ale mediului rural. Există o vorbă veche și înțeleaptă, conform căreia „binele mai mare” este dușmanul lui „destul de bine”. Trebuie să fim atenți ca nu cumva, protejând mediul, să provocăm daune acestuia.

Elisabeth Köstinger (PPE), *în scris.* – (DE) Obiectivul strategiei viitoare a UE este să accepte provocările prezente și viitoare și să le controleze cât mai bine posibil. În contextul Strategiei UE 2020, sectorul agricol, în special, va juca un rol important în ceea ce privește noile provocări definite de UE, precum protecția mediului și a climatului, sursele de energie regenerabile, biodiversitatea și creșterea și ocuparea forței de muncă în mod durabil, în special în zonele rurale. Europa trebuie să fie conștientă de faptul că 40 de milioane de locuri de muncă depind de agricultură, direct sau indirect.

Prioritatea numărul unu totuși trebuie să fie, în continuare, securitatea furnizării alimentelor de înaltă calitate celor 500 de milioane de europeni, în special, pe fondul dublării producției de alimente până în 2050. Politica agricolă europeană trebuie, prin urmare, să beneficieze de mai multă atenție în contextul acestei strategii noi.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Strategia UE 2020 este cea mai nouă ocazie pentru ca UE să se impună ca putere economică mondială, după eșecul Strategiei de la Lisabona. Pe fondul crizei economice globale, Strategia UE 2020 trebuie să fie modelul urmat de toate statele membre, pentru a ne aduce într-o nouă eră, cu modele noi care vor promova dezvoltarea durabilă pe baza bunelor practici.

După pierderea multor milioane de locuri de muncă pe tot teritoriul UE, lupta împotriva șomajului trebuie să fie „piatra sa de încercare”. Trebuie să putem crea locuri de muncă și mâna de lucru trebuie să devină mai bine instruită și mai calificată. Acest lucru va fi posibil doar cu sprijinul total al IMM-urilor, care sunt responsabile pentru crearea celor mai multe locuri de muncă. Totuși, pentru ca Strategia UE 2020 să fie un succes, nu putem face aceleași erori care au fost făcute cu Strategia de la Lisabona, în special lipsa de angajare și de responsabilitate din partea statelor membre.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *în scris.* – (PL) Am votat pentru propunerea comună de rezoluție a Parlamentului European (RC-B7-0151/2010). Strategia UE 2020 are ca scop să stabilească obiective noi, nu doar pentru acțiune politică, ci și pentru modul în care gândim. Pentru o revenire completă din criză, trebuie să creăm instrumente și mecanisme comune care nu numai că vor elimina efectele crizei economice curente, ci ne vor permite, de asemenea, să reacționăm în mod adecvat la crize viitoare și chiar să le prevenim complet. Comisia, Parlamentul și toate instituțiile UE trebuie să-și aducă aminte că prioritatea lor este să acționeze pentru binele comun al cetățenilor Europei. Pentru noi, cele mai importante sunt problemele cetățenilor și cetățenii sunt cei pe care ar trebui să-i servim oferindu-le sfaturi, ajutor și adoptând măsuri concrete. În contextul crizei, probleme precum șomajul, sărăcia și excluziunea socială sunt la ordinea zilei. Dacă dorim să construim o Europă modernă, complet inovatoare, bazată pe dezvoltare și capabilă de coeziune, trebuie să garantăm cetățenilor noștri un sentiment de securitate în viitor. Sunt dezamăgit că, în propunerile originale privind Strategia UE 2020, agricultura a fost omisă. Reconstrucția economică și realizarea obiectivelor politicii de mediu sunt incluse în politica agricolă. Fără includerea acestei politici în Strategia UE 2020 și, de asemenea, în orice strategie următoare, nu avem nicio șansă să atingem obiectivele, nu doar din domeniile menționate mai sus, ci și din multe alte domenii.

Georgios Papastamkos (PPE), *în scris.* – (EL) Am votat împotriva părții a doua a punctului 6 din propunerea comună de rezoluție privind Strategia UE 2020, deoarece implică o intenție de continuare a dezmembrării statului social european caracterizat printr-o construcție tradițională. UE ar trebui să-și facă uniunea socială mai vizibilă, prin respingerea presiunii concurențiale de pe scena economică internațională din partea forțelor care fie au eliminat în mod clar beneficiile și structurile de asistență socială sau celor care aplică dumpingul social. Se pare că politica socială și politica de ocupare a forței de muncă sunt adaptate în mod selectiv și flexibil la forțele pieței.

Strategia comună tinde să urmărească integritatea instituțională în orice are legătură cu forțele pieței; totuși, ar părea imperfect, din punct de vedere al politicii, să reglementăm impactul fenomenului de dezintegrare (precum șomajul, inechitățile regionale și lipsa de coeziune socială). Acum, mai mult decât oricând, semnele unei noi ere pledează pentru o Europă mai socială.

Rovana Plumb (S&D), *în scris.* – Am votat această rezoluție deoarece consider că Strategia UE 2020 trebuie să ofere un răspuns eficient la criza economică și financiară și să dea un nou impuls și coerență europeană procesului de redresare a UE prin mobilizarea și coordonarea instrumentelor naționale și europene.

Susțin necesitatea unei mai bune cooperări cu parlamentele naționale și societatea civilă deoarece numai prin implicarea mai multor actori va crește presiunea asupra administrațiilor naționale de a obține rezultate.

Totodată, consider că industria europeană ar trebui să valorifice rolul său de pionier în materie de economie durabilă și tehnologii pentru mobilitate ecologică, exploatându-și potențialul de export. Acest lucru reduce dependența de resurse și facilitează îndeplinirea obiectivelor necesare 20-20-20 privind schimbările climatice.

Frédérique Ries (ALDE), *în scris.* – (FR) Europa nu este cea mai competitivă economie din lume în 2010. Departele de așa ceva: cu un PIB în scădere cu 4 % și cu 23 de milioane de cetățeni fără locuri de muncă, starea sa de sănătate nu este tocmai excelentă. Dacă UE are nevoie de un șoc electric puternic pentru a readuce economia și ocuparea forței de muncă într-un cerc virtuos, trebuie să facă acest demers cu obiective similare, dar utilizând metoda care este complet diferită de cea a Strategiei de la Lisabona. Trebuie, de asemenea, să țină cont de negocierile care o așteaptă în domeniile energiei, schimbărilor climatice, industriei și agriculturii. De aceea susțin determinarea marcată de pragmatism a noii Strategii 2020. Asigurarea că 75 % dintre cetățenii ajunși la vârsta de încadrare au cu adevărat un loc de muncă și a avea grijă ca 3 % din PIB pentru cercetare să dea roade sunt acum, mai mult decât oricând, obiectivele pe care trebuie să le atingă Europa. Dacă cele 27 de capitale cooperează este, însă, altă problemă. De aceea solicităm să fie prevăzute sancțiuni și stimulente

pentru elevii mai mult sau mai puțin merituosi ai strategiei 2020 (secțiunea 14). Sancțiuni pe de o parte și stimulente pe de altă parte. Morcovul și bățul. Această strategie este veche de când lumea, dar funcționează.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), în scris. – Am votat împotriva propunerii de rezoluție RC7-0151/2010 supusă astăzi votului Parlamentului din același motiv pentru care verzii nu au votat în favoarea Comisiei Barroso II: din cauza unei lipse de ambiție. Cu această ocazie, este rândul celor mai mari grupuri politice ale Parlamentului să dezamăgească, prin adoptarea unei rezoluții care țină doar de atitudine – ea nu conține nicio propunere economică, socială sau de mediu. Cred că europenii așteaptă mai mult de la acest Parlament.

Parlamentul UE a fost marginalizat în timpul elaborării Strategiei UE 2020. Acum, când Parlamentul are, tardiv, șansa să reacționeze, grupurile sale politice majore conspiră pentru a furniza o soluție fără conținut. Aceasta este o oportunitate pierdută de a aduce Parlamentul European în centrul dezbaterii privind conținutul și pe scena centrală, ca instituție.

Richard Seebler (PPE), în scris. – (DE) Întrebarea referitoare la unde anume ar trebui UE să fie în relație cu ocuparea forței de muncă și cu dezvoltarea economică în 2020 este foarte importantă. Mai ales în vremuri de criză economică precum acestea, Strategia UE 2020 trebuie să acționeze ca o forță care ne scoate din nesiguranță. De aceea, este și mai important să alegem obiectivele, astfel încât acestea să poată fi atinse. Politica nu este un scop în sine, ci are scopul de a crea programe realiste cu care populația și economia să poată ține ritmul. Economia durabilă trebuie să fie un punct major pentru modelarea viitorului apropiat.

Acesta este un obiectiv pe care trebuie să-l atingem pas cu pas, mai ales din cauza schimbărilor climatice. De asemenea, problema materiilor prime va preocupa, în viitor, Europa din ce în ce mai mult, prin urmare ar trebui să pregătim calea pentru utilizarea durabilă a resurselor acum și să îndreptăm politica europeană în această direcție.

Bart Staes (Verts/ALE), în scris. – (NL) Am votat împotriva rezoluției comune, din cauză că trei grupuri majore o utilizează, în mod evident, pentru a susține abordarea de status-quo a Comisiei Barroso II. Alegătorii mei așteaptă o abordare diferită și doresc ca Strategia Europa 2020 să introducă o *nouă ordine* ecologică, o revoluție verde a secolului XXI care va reconcilia dezvoltarea umană cu limitele fizice ale Pământului.

UE continuă să aibă foarte mare încredere în politica de creștere lipsită de critici a PIB-ului. Totuși, verzii și ecologiștii doresc să transforme Strategia Europa 2020 dintr-o strategie care urmărește doar creșterea PIB-ului, într-un concept politic mai larg al viitorului UE ca o Uniune socială și durabilă, care va pune cetățenii și protecția mediului în centrul politicilor sale, care va intenționa să asigure bunăstarea oamenilor și cele mai bune oportunități posibile pentru toți. Din punctul nostru de vedere, PIB-ul trebuie să includă un set de indicatori de bunăstare, precum și indicatori care vor lua în calcul factori economici externi largi și presiuni legate de mediu. Prin urmare, grupul meu a transmis un text de opt pagini care explică abordarea noastră alternativă în detaliu. Prefer acest text compromisului celor mai mari trei grupuri.

Marc Tarabella (S&D), în scris. – (FR) Am votat împotriva rezoluției privind Strategia UE 2020, deoarece punctul 6, care menționează restructurarea sistemelor de asigurări sociale și vorbește despre o flexibilitate mai mare pentru lucrători, a fost adoptat. În plus, rezoluția seamănă mai mult cu o amestecătură de intenții mai mult sau mai puțin bune, în detrimentul obiectivelor cantitative și calitative precise. Prin urmare, se pare că nu s-a ținut cont de eșecul aproape complet al Strategiei de la Lisabona 2010.

Nuno Teixeira (PPE), în scris. – (PT) Strategia Europa 2020 are ca obiectiv să elaboreze un plan pentru viitor, în vederea obținerii creșterii economice și a creșterii numărului de locuri de muncă în UE. Abordarea acesteia trebuie să se facă pe baza obiectivelor care se referă la o economie de piață socială durabilă, societatea bazată pe cunoaștere durabilă și rolul IMM-urilor în promovarea ocupării forței de muncă.

O politică de coeziune puternică, modernă și flexibilă trebuie să fie elementul central al acestei strategii. Integrată în Tratatul de la Lisabona, politica de coeziune, prin aplicare orizontală, are un rol esențial în răspunsul la noile provocări ale UE. În acest context, obiectivul coeziunii teritoriale europene poate fi considerat fundamental.

Prioritățile pentru coeziune europeană trebuie să fie orientate nu doar către promovarea competitivității la nivel european, prin alocarea eficientă a fondurilor, ci și spre ajutorul acordat regiunilor dezavantajate pentru a depăși dificultățile economice și sociale și pentru a reduce dezechilibrele existente.

Rolul activ al regiunilor europene în promovarea acestei strategii trebuie, de asemenea, evidențiat. Importanța guvernării la diferite niveluri merită să fie subliniată. Existența unei comuniuni profunde a obiectivelor,

sarcinilor și responsabilităților legate de Strategia Europa 2020 între UE, statele membre și autoritățile locale și regionale va fi oportună.

Din motivele menționate mai sus, am votat în favoarea propunerii de rezoluție menționate.

Marianne Thyssen (PPE), *în scris.* – (NL) Doamnă președinte, doamnelor și domnilor, crearea unei strategii de ieșire din criză este esențială pe termen scurt, dar pe termen mediu este necesar ceva mai mult. Dacă dorim cu adevărat să dăm o șansă economiei de piață sociale, modelul nostru social, avem nevoie de creștere economică mai mare, o creștere ecologică, care ne va face competitivi și va crea noi locuri de muncă. Efectuarea de noi investiții în cercetare și dezvoltare, în produse inovatoare, procese de producție și servicii este esențială dacă dorim să ne menținem standardul de viață în economia globală.

Acest impuls către reformă structurală este reflectat în „Strategia 2020” propusă de Comisie. De asemenea, este esențial ca această Comisie să schimbe tactica și să se concentreze pe un număr de ținte mai mici, care pot fi cuantificate și sunt adaptate statelor membre individuale. După cum sugerează rezoluția, pe bună dreptate, strategia nu va reuși să se asigure că obiectivele declarate pot fi realizate. Absența unui mecanism real de sancționare dacă nu sunt îndeplinite obiectivele sau chiar dacă sunt depuse eforturi insuficiente în acest scop, înseamnă că această „Strategie 2020” este greșită, la fel cum a fost și predecesorul sa.

Rezoluția comună oferă o bază adecvată pentru noi discuții cu Comisia, cu Consiliul și cu președintele Consiliului European. Prin urmare, am votat în mod ferm în favoarea acestei rezoluții.

Georgios Toussas (GUE/NGL), *în scris.* – (EL) Propunerea comună de rezoluție a Partidului Popular European (Creștin-Democrat), a Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European și a Grupului Alianței Liberalilor și Democraților pentru Europa privind Strategia UE 2020 exprimă decizia comună a feței politice a capitalului de a utiliza toate mijloacele pentru a implementa atacul brutal și planurile antisociale ale monopolurilor împotriva claselor muncitoare și a lucrătorilor din toată Uniunea Europeană. Strategia UE 2020 continuă și extinde Strategia de la Lisabona antisocială, prin formularea obiectivelor și planurilor strategice ale capitalului monopolist și prin așezarea remunerațiilor și drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor pe un pat al lui Procust. Mai precis, avem: aplicarea pe scară largă a faimoasei „flexisecurități”, împreună cu „învățarea de-a lungul vieții”, „formarea și reconversia profesională” și „mobilitatea” lucrătorilor, abolirea acordurilor colective, reducerile drastice ale salariilor și pensiilor și creșterea vârstei de pensionare, precum și schimbări extinse în asigurări sociale, sănătate, asistență socială și educație. Aceasta oferă, de asemenea, capitalului sume masive din trezoreria statului, sub forma subvențiilor și stimulentei pentru „dezvoltare ecologică”. Partidul Comunist Grec a votat împotriva rezoluției Parlamentului European privind Strategia UE 2020.

Anna Záborská (PPE), *în scris.* – (FR) Cu mult timp în urmă, Jacques Delors spunea că nu te poți îndrăgosti de o piață unică sau de o monedă unică. Eu sunt îndrăgostită de o Uniune care ia în serios necesitățile reale ale familiilor din statele membre, în strictă conformitate cu competențele naționale și europene. Totuși, citind Strategia UE 2020 și rezoluția noastră parlamentară, am descoperit că ambițiile noastre se limitează la un flirt timid cu economia de piață liberă. Nu există nicio recunoaștere a investiției cetățenilor în coeziune sau solidaritate socială între generații. Nu ar trebui să ne schimbăm perspectiva asupra relațiilor de muncă și a creării de valoare adăugată din care beneficiază societatea, ca un tot unitar? Comisia propune o țintă cuantificabilă pentru combaterea sărăciei. Această mișcare va readuce inevitabil procesul de selecție preferențială, care nu ajută deloc pe cei mai săraci cetățeni. Absența unei liste a indicatorilor sărăciei demonstrează, fără intenție, o lipsă de înțelegere a semnificației sărăciei. Sărăcia înseamnă mult mai mult decât a fi șomer și cei care trăiesc în sărăcie extremă, zi de zi, nu caută doar un loc de muncă; ei doresc acces adecvat la drepturile existente. Europa 2020 ar trebui să răspundă la această situație cu mai mult entuziasm și mai multă determinare. M-am abținut de la vot.

Propunere de rezoluție RC-B7-0136/2010

Elena Băsescu (PPE), *în scris.* – (RO) Am citit atât raportul judecătorului Richard Goldstone, cât și concluziile ambasadorului Dora Gold, care demontează multe din argumentele raportului Comisiei ONU conduse de judecătorul Goldstone. Comparându-le, am observat subiectivismul raportului Goldstone și, prin urmare, nu am susținut rezoluția privind aplicarea recomandărilor din raportul Goldstone referitoare la Israel și Palestina.

Analiza faptelor trebuie făcută într-un mod transparent și imparțial față de ambele părți din conflict. Raportul Goldstone omite să menționeze cauza care a provocat operațiunea israeliană din Gaza: cele aproape 12 000 de atacuri cu rachete și mortiere asupra civililor israelieni. După retragerea forțelor israeliene din Gaza,

numărul de atacuri cu rachete a crescut cu 500 %. Dacă în anii 2004 și 2005 au fost 281 și, respectiv, 179 de atacuri cu rachete asupra teritoriului israelian, după retragerea din Gaza (în septembrie 2005), numărul de atacuri a crescut la: 946 în 2006, 783 în 2007, iar în anul 2008 au fost 1 730 atacuri.

Nicio țară membră a Uniunii Europene nu a votat în favoarea adoptării raportului Goldstone în cadrul Consiliului Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului. Respectarea dreptului internațional trebuie să fie o prioritate pentru toate părțile implicate.

Andrew Henry William Brons (NI), în scris. – Am decis să ne abținem de la toate voturile referitoare la Palestina și Israel. Nu am putut vota pentru rezoluții care au intenția să ofere UE puterea de a conduce politica externă sau care au fost inconsecvente cu politica noastră de neutralitate privind conflictul. Nu adoptăm o poziție neutră între Israel, palestinieni și alte țări arabe și musulmane. Totuși, politica noastră nu este de neutralitate sau de indiferență. În special, recunoaștem că atacurile asupra civililor, fie de către state, fie de către organizații sunt complet inacceptabile. În plus, am fi mulțumiți să asistăm la încheierea conflictului printr-o reglementare onorabilă.

Nessa Childers (S&D), în scris. – Vizitând Gaza la începutul acestui an, am văzut cât de important este ca Parlamentul să acționeze în acest domeniu. Recomandările Goldstone trebuie implementate în întregime și voi urmări acest subiect în lunile viitoare.

Derek Roland Clark (EFD), în scris. – Deși recunosc că conflictul din Gaza și Cisiordania este o tragedie umanitară, voturile mele nu susțin existența influenței internaționale a instituțiilor europene, deoarece nu recunosc Uniunea Europeană. Voturile mele din Parlament din 10 martie 2010 reflectă conștiința mea privind acest subiect.

Proinsias De Rossa (S&D), în scris. – Am sponsorizat această rezoluție care evidențiază că respectul pentru drepturile internaționale ale omului și dreptul umanitar este o premisă esențială pentru o pace justă și durabilă în Orientul Mijlociu; ea exprimă preocuparea față de presiunile care sunt exercitate asupra ONG-urile de către autoritățile israeliene și din Gaza, din cauză că au cooperat cu ancheta Goldstone; ea solicită încetarea necondiționată a blocadei din Gaza și solicită Europei să solicite insistent, în mod public, Israelului și palestinienilor să implementeze recomandările Goldstone. Raportul Goldstone însuși ajunge la concluzia că mortalitatea extrem de ridicată printre civili, inclusiv peste 300 de copii, este urmarea unei politici israeliene de utilizare deliberată a forței disproporționate, care contravine legislației internaționale. Acesta a concluzionat, de asemenea, că asediul din Gaza este echivalent cu pedepsirea colectivă a unei populații de 1,5 milioane, care contravine legislației internaționale. El recomandă statelor care sunt părți la convențiile de la Geneva (inclusiv Irlanda) să-i urmărească penal pe cei responsabili pentru aceste politici și pentru implementarea lor. Pregătesc în prezent o plângere oficială la Poliția irlandeză, pe baza constatărilor raportului Goldstone, pentru a permite directorului responsabil cu urmărirea penale să ia în considerare cazul urmăririi penale a responsabililor din Irlanda.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog și Åsa Westlund (S&D), în scris. – (SV) Noi, social democrații suedezi, nu credem că Hamas trebuie inclusă pe lista UE a organizațiilor teroriste. Criticăm ferm Hamas și, nu mai puțin, atacurile sale asupra populației civile israeliene, dar, în același timp, suntem preocupați de faptul că condamnarea necondiționată de către UE poate agrava situația și poate determina Hamas să se izoleze și mai mult. Nu împărtășim opinia că decizia UE de a continua izolarea politică a organizației Hamas ca urmare a succesului acesteia într-o alegere liberă și democratică este cea corectă. Credem că UE trebuie să compare posibilitatea de a obține succesul prin intermediul izolării și sancțiunilor cu utilizarea dialogului critic și a cooperării.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Oricine a urmărit timp de mulți ani, așa cum am făcut eu, conflictul israelo-palestinian nu poate decât să ajungă, cu tristețe, la concluzia că multe dintre eforturile sincere pentru o pace durabilă continuă să fie insuficiente pentru a-i convinge și a-i motiva pe cei care au optat pentru violență să o abandoneze definitiv. Victoria electorală a Hamas și divizarea în două părți a teritoriului palestinian, fiecare cu propria autoritate, a exacerbă în mod semnificativ o situație deja sumbră.

Atât timp cât Hamas nu acceptă existența legitimă a statului Israel, dialogul nu va fi mai mult decât un simulacru. În ceea ce-l privește, Israelul va trebui să aibă grijă ca pozițiile pe care le adoptă să fie adecvate și proporționale, ca nu cumva să pună în pericol legitimitatea internațională pe care o are în prezent. Ca și Yitzhak Rabin, cred, de asemenea, că pacea diplomatică nu este o pace reală, dar aceasta este un pas esențial în acest scop. Este necesar să lucrăm în această direcție și să eliminăm obstacolele care blochează pașii către

pacea reală. Raportul judecătorul Goldstone notează unele obstacole puse în practică de ambele părți din acest proces, în special abuzurile și crimele grave care trebuie investigate, judecate și pedepsite.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Trebuie să acordăm atenție conflictului armat care a început în Gaza la 27 decembrie 2008 și s-a terminat la 18 ianuarie 2009, provocând decesul a peste 1 400 de palestinieni și al 13 israelieni. Pierderea de vieți omenești a fost cuplată cu distrugerea majorității infrastructurii civile.

Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și statele membre trebuie să încerce să ajungă la o poziție comună a UE privind modul de acțiune referitor la raportul misiunii de anchetă privind conflictul din Fâșia Gaza și din Israelul de Sud.

Doresc să subliniez faptul că respectul pentru legislația internațională din domeniul drepturilor omului și pentru dreptul umanitar internațional este esențial pentru obținerea unei păci echitabile și durabile în Orientul Mijlociu.

Sunt de acord cu apelul ca Înaltul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politică de securitate și statele membre să controleze aplicarea recomandărilor incluse în raportul Goldstone prin consultarea misiunilor externe ale UE și ale ONG-urilor care operează în acest domeniu.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Adoptarea acestei rezoluții privind conflictul din Gaza de către Parlament a fost un pas pozitiv, deoarece recunoaște încălcările dreptului internațional de către Israel. Ea dovedește impactul pe care raportul Goldstone l-a avut asupra procesului de pace din Orientul Mijlociu prin aducerea la cunoștința Parlamentului a încălcărilor constante ale legislației internaționale comise de Israel.

Adevărul este că raportul Goldstone conține dovada clară a încălcărilor dreptului umanitar internațional comise de forțele israeliene pe teritoriul palestinian în timpul operațiunilor sale militare din 2008.

Din acest motiv, dorim adoptarea imediată a concluziilor acestui raport și punerea în practică a recomandărilor sale. În același timp, solicităm insistent oficialilor UE să se asigure că nu va exista o consolidare a acordului de asociere UE-Israel, atâta timp cât nu încetează încălcările dreptului internațional și ale drepturilor fundamentale ale omului pe care Israelul le comite în continuare în teritoriile ocupate ale Palestinei.

Charles Goerens (ALDE), *în scris.* – (FR) Aceasta este încă o evaluare retrospectivă a greșelilor făcute de fiecare dintre părțile implicate în conflict. Dacă aceleași cauze produc aceleași efecte, avem un motiv să cercetăm cauzele, deoarece efectele sunt întotdeauna dezastruoase. Aceleași cauze lansează rachete deasupra orașelor israeliene. Aceleași cauze sunt contraatacul disproporționat al statului Israel. Aceleași cauze sunt situația regretabilă a locuitorilor din Gaza. Aceleași cauze sunt, de asemenea, exploatarea suferinței lor de către cele mai radicale facțiuni. Iată o idee: de ce să nu susținem doar acele forțe din cele două tabere care au ales pacea cu adevărat? Aceste forțe există de ambele părți și sunt mult prea des acuzate că își trădează propriii cetățeni, deoarece visează la un scenariu în care este posibil să depășească diferențele dintr-o regiune care a fost fundalul unuia dintre cele mai periculoase conflicte de pe planetă.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris.* – (FR) Am votat în favoarea rezoluției care solicită aplicarea recomandărilor Goldstone, deoarece este foarte important să obținem un angajament din partea autorităților israeliene și palestinienilor că vor desfășura investigații imparțiale și transparente în tragedia din Gaza din 2008-2009, nu într-un mod agresiv, ci într-un mod determinat. Statele membre, în ceea ce le privește, trebuie să lucreze și mai intens pentru a susține o poziție fermă și trebuie să se angajeze pentru menținerea acestor solicitări pentru partenerii lor israelieni și palestinieni. Dreptul umanitar internațional trebuie respectat de toate părțile implicate în conflict și obiectivul UE trebuie să fie asigurarea respectării acestor principii.

Joe Higgins (GUE/NGL), *în scris.* – Am votat în favoarea acestei rezoluții, deoarece subliniază condițiile oribile în care trăiește marea majoritate a populației palestinienilor din Gaza în prezent și, în special, solicită deschiderea „imediată” și „necondiționată” a tuturor granițelor din Gaza. Susțin în totalitate dreptul populației palestinienilor la autodeterminare și dreptul lor de a se apăra împotriva atacurilor repetate ale armatei israeliene și ale forțelor de stat. Totuși, nu sunt deloc de acord cu ideile Islamului politic de dreapta și ale Hamas. Mă opun, de asemenea, atacurilor individuale împotriva lucrătorilor evrei care divizează în continuare clasa muncitoare israeliană și cea palestiniană. Aceasta nu face decât să ofere guvernului israelian și altor grupări extremiste de dreapta din Israel un pretext pentru a lansa noi atacuri asupra populației palestinienilor. Guvernul israelian nu servește intereselor populației palestinienilor și nici clasei muncitoare israeliene. Atacurile asupra standardelor de viață și drepturilor democratice trebuie apărute în comun, de lucrătorii israelieni și palestinieni. Singura soluție care poate aduce pacea durabilă în regiune este un Israel socialist, alături de o Palestină

socialistă, în care granițele sunt convenite reciproc de ambele comunități și fac parte dintr-o confederație socialistă democratică a Orientului Mijlociu.

David Martin (S&D), *în scris*. – Susțin ferm constatările raportului Goldstone și sunt încântat că Parlamentul a aprobat recomandările acestuia. Sper că procesul păcii durabile printr-o soluție cu două state va fi susținut de constatările raportului Goldstone.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) UE ar trebui să fie foarte preocupată de soluționarea conflictului israelo-palestinian care, pe lângă victimele pe care le-a cauzat, creează, de decenii, multă instabilitate în regiune și în lume.

Chiar și așa, cred că există diferențe între ceea ce face Israelul, ca stat democratic și suveran care împărtășește și promovează valorile de bază ale societăților occidentale și mișcările radicale precum Hamas care, în majoritatea cazurilor, refuză să recunoască existența statului Israel. Aceasta reprezintă un obstacol în calea unei rezolvări complete a conflictului.

Aceasta nu ne împiedică să condamnăm, în toate situațiile, actele de violență care au avut loc de ambele părți ale conflictului, care au șocat lumea și care pot doar să ne motiveze și să ne angajeze și mai mult pentru a găsi moduri de promovare a înțelegerii.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. – (DE) Propunerea comună de rezoluție de astăzi referitoare la raportul Goldstone exprimă încă o dată eforturile UE pentru o evaluare echitabilă și o analiză a evenimentelor din timpul conflictului din Gaza. La 26 februarie 2010, Adunarea Generală a ONU a solicitat încă o dată ambelor părți să efectueze investigații credibile și să transmită noi rapoarte în termen de cinci luni. Autoritățile Palestiniene au instituit o comisie de anchetă independentă, ceea ce este o știre îmbucurătoare. Acțiunile UE pe scena internațională trebuie să se concentreze pe conformitatea strictă cu principiile și obiectivele Cartei ONU și ale dreptului internațional. În mod similar, respectarea dreptului umanitar internațional și a normelor drepturilor internaționale ale omului de către Israel și de către palestinieni este o premisă materială pentru procesul de pace, care va duce la crearea a două state, care coexistă în pace și securitate. Cu această rezoluție, UE încearcă să inspire obținerea unei poziții comune reglementate privind măsurile care rezultă din raportul misiunii de anchetă a ONU privind conflictul din Gaza și din sudul Israelului, condusă de judecătorul Goldstone. Acest raport pledează, de asemenea, în favoarea susținerii publice ca recomandările raportului să fie implementate și ca responsabilitatea să fie asumată pentru toate încălcările dreptului internațional, inclusiv acuzațiile de crime de război, și din acest motiv am votat în favoarea sa.

Franz Obermayr (NI), *în scris*. – (DE) Propunerea comună de rezoluție referitoare la raportul Goldstone expune dorința UE de efectuare a unei investigații asupra evenimentelor legate de conflictul din Gaza în mod echitabil și detaliat. La 26 februarie 2010, Adunarea Generală a ONU a solicitat, de asemenea, investigarea în termen de cinci luni asupra incidentelor și presupuselor încălcări grave ale drepturilor omului. Conform celor mai noi informații, până acum, doar partea palestiniană s-a conformat, ceea ce este foarte regretabil. În opinia mea, UE trebuie să susțină în mod activ în organizațiile și comisiile internaționale respectarea și implementarea dreptului internațional. Acest respect pentru conformitatea ambelor părți participante la conflict cu dreptul umanitar internațional și cu normele dreptului internațional pentru apărarea drepturilor omului este o premisă de bază în conflictul din Orientul Mijlociu pentru un progres semnificativ în ceea ce privește procesul de pace, care ar putea suferi acum un regres serios, încă o dată, ca urmare a construcției de așezări planificate de Israel. Rezoluția comună solicită aplicarea recomandărilor raportului misiunii de anchetă a ONU referitoare la conflictul din Gaza și din sudul Israelului, condusă de judecătorul Goldstone, prin urmare am votat în favoarea acesteia.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *în scris*. – (PL) Drepturile omului trebuie respectate de toate părțile din conflictul din Orientul Mijlociu. Fiecare suspiciune că drepturile omului au fost încălcate, de către oricare dintre părți, trebuie verificată. În acest caz totuși trebuie utilizată o abordare identică pentru toate părțile conflictului. Raportul Goldstone este un document care a creat multe emoții și controverse. El s-a confruntat cu numeroase acuzații de părtinire. Mulți au atras atenția asupra faptului că raportul nu tratează în mod egal toți factorii care au condus la conflict. Comunitatea internațională nu trebuie, totuși, să ignore conflictul. Recomandările raportului Goldstone includ o propunere de a desfășura investigații internaționale asupra crimelor care se presupune că au fost comise de ambele părți ale conflictului. Realitățile conflictului din Orientul Mijlociu pun un semn de întrebare asupra posibilității realizării acestui demers. Există un pericol serios că Parlamentul European nu va reuși să monitorizeze acțiunile efectuate de Hamas, ci doar pe cele efectuate de Israel. Ținând cont de aceste circumstanțe, am decis să votez împotriva adoptării rezoluției comune de la votul final.

Zuzana Roithová (PPE), *în scris*. – (CS) Nu am susținut rezoluția comună a socialiștilor, liberalilor, a blocului de stânga și a verșilor privind aplicarea recomandărilor raportului Goldstone privind Israelul. Acest raport a fost adoptat de Adunarea Generală a ONU în noiembrie anul trecut doar de către cinci din cele 27 de state membre. Aceasta din cauză că raportul nu a fost analizat responsabil la nivelul Consiliului pentru drepturile omului și, astfel, Adunarea Generală a votat un raport neechilibrat, care descrie Israelul ca o organizație teroristă. Sunt unul dintre acei politicieni care luptă pentru o investigație obiectivă și necompromițătoare în toate cazurile de încălcare a drepturilor omului în conflictul din Gaza. În joc, totuși, se află credibilitatea concluziilor investigației. Nu este acceptabil să se permită politizarea unei investigații în desfășurare, care încă nu s-a încheiat. Scopul, în cele din urmă, trebuie să fie obținerea unei soluții pașnice la conflictul israelo-palestinian și viitoarea prosperitate a două state independente, Israel și Palestina, și nu o luptă pentru putere între Europa și SUA pentru influență în această regiune.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – Am votat pentru propunerea de rezoluție RC7-0136/2010 referitoare la recomandările raportului Goldstone, în primul rând deoarece acesta insistă să solicite o poziție puternică a UE privind monitorizarea raportului Goldstone și ca aplicarea recomandărilor acestuia și responsabilitatea pentru toate încălcările dreptului internațional să fie solicitate public, solicită tuturor părților să conducă investigații care respectă standardele internaționale în termen de cinci luni și solicită monitorizarea activă a implementării raportului de către Înalțul Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și vicepreședinte al Comisiei, precum și de către statele membre ale UE. În plus, aceasta adaugă puncte noi la ceea ce a spus deja Parlamentul în trecut, solicitând, de exemplu, Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și vicepreședinte al Comisiei să evalueze rezultatele investigațiilor de către părțile și să raporteze Parlamentului, reamintește că responsabilitatea și credibilitatea UE și a statelor sale membre necesită monitorizarea completă a investigațiilor și își exprimă îngrijorarea cu privire la presiunea asupra ONG-urilor implicate în elaborarea raportului Goldstone și în investigațiile de monitorizare, incluzând referințe la măsurile restrictive impuse activităților acestora.

Olle Schmidt și Cecilia Wikström (ALDE), *în scris*. – (SV) Acesta nu este un moment potrivit pentru a adopta o rezoluție privind Israelul. Ne putem aștepta să primim curând o evaluare completă a raportului Goldstone și cred că nu ar trebui să o anticipăm. Situația este sensibilă și conflictul dintre părți a deveni polarizat. Nu trebuie să agravăm situația prin adoptarea unei rezoluții care va fi privită, cu siguranță, ca nesatisfăcătoare de către părțile implicate. De asemenea, mi se pare ciudat că UE poate adopta o rezoluție pe baza unui mandat care nu a fost susținut de niciunul dintre statele membre ale UE la Consiliul ONU privind drepturile omului.

Marek Siwiec (S&D), *în scris*. – (PL) Nu cred că rezoluția comună referitoare la aplicarea recomandărilor raportului Goldstone privind Israelul/Palestina reflectă în mod complet punctele de vedere exprimate de deputații în Parlamentul European în timpul dezbaterii care a avut loc la Bruxelles la 24 februarie. Rezoluția nu reprezintă în mod adecvat poziția majorității grupurilor politice care au contribuit la crearea documentului. Raportul la care se referă rezoluția – raportul Goldstone – este părtinitor și nu tratează toți factorii care au condus la conflict în mod egal. În plus, rezoluția comună nu menționează circumstanțele care au condus la conflict și nici nu conține vreo referință la cele 8 000 de atacuri asupra civililor israelieni, organizate de Hamas și de alte grupuri armate. Nu există nicio informație despre modul în care Hamas a ignorat încetarea focului.

Punctul 7 din documentul la care mă refer arată clar că Parlamentul Europeană nu va putea monitoriza acțiunile adoptate de Hamas, ci doar cele desfășurate de Israel. O astfel de poziție reduce credibilitatea sistemului juridic al Israelului și, de asemenea, a instituțiilor israeliene și subminează capacitatea lor de a desfășura investigații. Prin urmare, la votul final, am votat împotriva adoptării rezoluției comune.

Catherine Soullie (PPE), *în scris*. – (FR) Reducerea conflictului israelo-palestinian la o simplă comparație a numărului de decese în una sau alta din taberele beligerante nu poate decât să ne deformeze punctul nostru de vedere asupra acestui război, care durează de prea mult timp. Suntem cu toții de acord că este dificil să găsim o soluție la acest conflict, deoarece cauzele în sine sunt complexe și profunde. Astfel, a vedea lucrurile doar în alb și negru este imposibil în această zonă a lumii.

Misiunea condusă de judecătorul Goldstone a fost însărcinată doar cu enumerarea încălcărilor dreptului internațional. Deși nu toate concluziile din acest raport sunt nejustificate, votul împotriva acestor rezoluții, care au aprobat abordarea și concluziile unui text care cred că a fost gestionat într-un mod părtinitor dar, mai presus de toate, pe baza unor obiective incomplete, mi s-a părut că este cea mai corectă soluție intelectuală.

Da, trebuie să denunțăm și să oprim abuzurile care sunt comise de una sau de cealaltă parte beligerantă din regiunea respectivă, dar trebuie să fim foarte atenți cu privire la procedura utilizată dacă dorim ca justiția să fie instaurată în regiune, pentru a ne conduce în direcția unei păci durabile.

Bart Staes (Verts/ALE), în scris. – (NL) Am votat în favoarea rezoluției comune referitoare la raportul Goldstone, mai ales pentru că recunoaște că cetățenii din Gaza continuă să trăiască în condiții teribile ca o consecință a blocadei și deoarece solicită deschiderea imediată, permanentă și necondiționată a punctelor de trecere a frontierei. Textul aprobat solicită insistent aplicarea recomandărilor din raportul Goldstone și responsabilitate pentru toate încălcările dreptului internațional, inclusiv acuzațiile de crime de război. Raportul este rezultatul unei investigații echilibrate și minuțioase, care s-a bazat pe vizite în regiune și întrevederi cu martorii.

Conform raportului, părțile implicate au comis încălcări ale dreptului umanitar internațional. Raportul consideră că ofițerii superiori ai armatei israeliene sunt responsabili pentru următoarele: utilizarea fără discriminare a fosforului alb, lipsa distincției dintre civili și combatanți, consecințele umane ale blocadei, care este un instrument de pedeapsă colectivă, și încălcarea legii marțiale.

Raportul conține suficiente elemente pentru a solicita Secretarului General al ONU și Consiliului de Securitate să înceapă procedurile legale, care vor fi cel mai bun mod de a garanta că toate îndoilele și discuțiile legate de evenimentele din Gaza sunt eliminate. Mi se pare regretabil că Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) nu a acordat nicio importanță acestui text.

Charles Tannock (ECR), în scris. – Grupul ECR nu recunoaște o parte substanțială a raportului Goldstone și, prin urmare, nu am votat pentru propunerea de rezoluție a PPE și pentru propunerea comună de rezoluție. Grupul ECR are preocupări serioase cu privire la legitimitatea și natura părtinitoare a raportului realizat de judecătorul Goldstone și, în special, nu dorește să vadă membri IDF sau politicieni condamnați pentru crime de război. Susținem continuarea discuțiilor pentru pace și securitate în regiune, susținem o soluție cu două state și recunoaștem problemele umanitare cauzate de conflictul existent în regiune.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), în scris. – (PL) Ca actor internațional, UE ar trebui să aibă în vedere nu doar binele cetățenilor săi, ci, de asemenea, nu ar trebui să uite să mențină o perspectivă globală.. Din acest motive, deciziile luate de deputații PE ar trebui să fie bazate pe o realitate care este mai mult decât europeană. Votarea asupra rezoluției privind aplicarea recomandărilor raportului judecătorului Goldstone înainte ca raportul să fie adoptat de ONU este o greșală.

Lăsând la o parte faptul că nu am avut timp suficient să dezbaterăm raportul, nu ni s-a oferit o prezentare a raportului care să includă o acoperire cuprinzătoare a argumentelor în conflict. Într-o situație în care statele membre ale UE nu dovedesc dorința de a interveni în cazul Israelului și Palestinei, adoptarea de către Parlamentul European a oricărui tip de rezoluție nu este salutară pentru procesul de pace din Orientul Mijlociu.

Din aceste motive, m-am abținut de la votul asupra rezoluției Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat) și am votat împotriva rezoluției comune prezentate de către celelalte partide. Am îndoeli în special privind considerentul J și punctul 10 din rezoluția comună, care, deși subliniază situația tragică a rezidenților din Fâșia Gaza, nu explică faptul că aceasta este rezultatul direct al conducerii Hamas – un grup considerat de către comunitatea internațională a fi o organizație teroristă. În plus, nu pot să fiu de acord cu punctele 2 și 4 din rezoluția comună, care solicită aplicarea recomandărilor raportului Goldstone, deși nu toate sunt legitime.

Dominique Vlasto (PPE), în scris. – (FR) Datorită raportului Goldstone, a fost posibilă evidențierea necesității efectuării rapide de investigații independente pentru a stabili realitatea faptelor și responsabilitatea părților implicate și pentru a trage concluzii din orice încălcări ale dreptului internațional și ale dreptului umanitar comise în timpul conflictului din Gaza. Aceste investigații trebuie conduse într-un mod onest de către autoritățile palestiniene și israeliene. Sper că acestea vor putea, astfel, să faciliteze o reluare a negocierilor și, prin urmare, susțin fără rezerve principiul investigațiilor. Aș dori, de asemenea, să subliniez că acest conflict din Gaza a cauzat distrugerea multor proiecte finanțate de UE și destinate atenuării crizei umanitare de care suferă populația, care este victima unei lipse de bunuri de primă necesitate și a lipsei de acces la serviciile publice de bază. Populația din zonă are nevoie de încurajare și trebuie să creadă în continuare într-o rezolvare rapidă a problemei israelo-palestiniene. Doar în aceste circumstanțe vor fi stabilite condițiile pentru obținerea unei păci echitabile și durabile între statul palestinian și statul israelian, care sunt vecini viabili, siguri și pașnici.

Propunere de rezoluție RC-B7-0134/2010

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Nu demult, am reamintit Parlamentului că alegerile nu sunt libere în Belarus, că libertatea de exprimare, de asociere și de protest nu există și că a existat un număr tot mai mare de activități de represiune conduse de către autorități. În plus, prizonierii politici nu au fost încă eliberați, pedeapsa cu moartea nu a fost abolită și nu există nicio garanție de separare a puterilor, în special, independența justiției, nici de respect pentru drepturile omului.

Utilizarea recentă a poliției împotriva Uniunii polonezilor din Belarus și negarea drepturilor pe care le urmăresc aceștia sunt încă două episoade care duc la slăbirea încrederii Europei în dictatura din Belarus. Aceștia solicită tuturor democrațiilor europeni, în special instituțiilor europene și guvernelor statelor membre să acorde o atenție riguroasă și o reacție fermă și coordonată față de autoritățile de la Minsk, care continuă să fie loiale celor mai rele moșteniri ale comunismului. Uniunea Europeană nu poate fi partenera unui Belarus care nu respectă nici pe cetățenii săi și nici dreptul internațional. După cum spune un proverb din țara mea: „mai bine singur în casă decât în rețea adunare!”.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Uniunea Europeană nu ar trebui să recunoască legitimitatea parlamentului din Belarus până când nu vor avea loc alegeri libere în această țară. Prin urmare, solicit autorităților belaruse să realizeze o reformă completă a legislației electorale a țării, în conformitate cu recomandările Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa/Biroului pentru instituții democratice și drepturile omului.

Acțiunile autorităților din Belarus împotriva membrilor organizației care reprezintă minoritatea națională poloneză sunt absolut reprobabile, așa cum sunt procesele părtinitoare politic și faptul că autoritățile judiciare primesc, în mod evident, ordine de la executiv. UE nu poate fi de acord cu decizia autorităților din Belarus de a limita accesul la Internet sau cu lipsa de garanții privind libertatea presei, libertatea de adunare și asociere pașnică și libertatea cultelor religioase, altele decât Biserica Ortodoxă Belarusă, precum și alte drepturi și libertăți politice.

Susțin ca nivelul de cooperare a Comunității cu autoritățile belaruse să fie direct proporțional cu nivelul de respectare a drepturilor omului în țara respectivă. Împărtășesc în continuare îngrijorarea cu privire la declarația Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate/vicepreședinte al Comisei privind represaliile asupra minorității naționale poloneze, care a fost slabă și târzie.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) De la sfârșitul războiului rece, relațiile dintre Belarus și Occident au înregistrat progrese către dezvoltarea unei noi înțelegeri, iar UE a dezvoltat dialogul pozitiv, sub forma oferirii de stimulente Belarusului, pentru a înregistra progrese legate de democrație și de drepturile omului.

În ciuda celor de mai sus, UE nu poate accepta acțiuni care intră în conflict cu principiile internaționale și cu legislația privind drepturile minorităților naționale. UE nu poate susține opinii relative privind drepturile omului.

Kristiina Ojula (ALDE), *în scris.* – (ET) Domnule președinte, în calitate de coautoare a rezoluției PE referitoare la situația privind societatea civilă și minoritățile din Belarus, am votat în favoarea rezoluției. Deși, anul trecut, regimul Lukașenko a eliberat prizonierii politici și a devenit oarecum mai moderat, UE nu poate ignora încălcările recente ale drepturilor omului în ceea ce privește membrii Uniunii polonezilor din Belarus. Este posibil să extindem beneficiile Parteneriatului estic al UE asupra cetățenilor belaruși doar dacă administrația belarusă garantează drepturile omului și libertățile civile ale belarușilor și dacă începe reformele democratice. Concesiile făcute de regim până în acest punct au continuat să fie insuficiente și arestarea liderului Uniunii polonezilor din Belarus, Angelika Borys, precum și refuzul de a permite mișcării să fie înregistrată și sechestrul pe bunurile acesteia sunt încă o lovitură asupra relațiilor cu UE. În opinia mea, ca urmare a continuării încălcării principiilor drepturilor omului și statului de drept, UE nu are nicio opțiune decât să ia în considerare reimpunerea de sancțiuni asupra administrației belaruse.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *în scris.* – (PL) Am votat pentru adoptarea propunerii comune de rezoluție a Parlamentului European (RC-B7-0134/2010). Acum câteva luni, Parlamentul European a adoptat o rezoluție care solicita autorităților belaruse să pună capăt utilizării pedepsei capitale asupra cetățenilor săi. Astăzi, încă o dată, vorbim despre Belarus, încălcări ale drepturilor omului și ale principiilor societății civile. UE s-a deschis pentru Belarus. Am creat măsurile potrivite, precum includerea Belarusului în Parteneriatul estic. Încrederea pe care am acordat-o Belarusului trebuia să inițieze trecerea spre calea democratizării și a respectului pentru drepturile civile. Din nefericire, nu s-a întâmplat așa. Ținând cont de acestea, UE trebuie să fie fermă și să adopte o poziție mai puternică privind relațiile cu Belarusul; trebuie să acționeze efectiv

pentru a garanta că dreptul minorităților va fi respectat. Sper că rezoluția prezentă va iniția schimbările în direcția dorită. Dacă acest lucru nu se va întâmpla, mă aștept la o revizuire a abordării UE față de Belarus și impunerea de sancțiuni adecvate. Fiecare soluție inefficientă va fi dovada slăbiciunii noastre.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), în scris. – Am votat în favoarea acestei rezoluții care a fost, de fapt, un text convenit de toate grupurile majore, inclusiv de al nostru. Rezoluția a fost adoptată cu unanimitate.

Czesław Adam Siekierski (PPE), în scris. – (PL) Absența libertății de exprimare, problemele cu înregistrarea organizațiilor politice și chiar sociale și utilizarea presei de stat în scopuri de propagandă reprezintă simptomele funcționării autoritare excesive a statului. Uniunea a întins o mână de ajutor Belarusului sub forma includerii în Parteneriatul estic, un program care este destinat să întărească democrația și statul de drept. Activitățile autorităților belaruse nu îndeplinesc standardele internaționale pentru normele care reglementează conduita față de opoziție și de ONG-uri sau standardele privind protecția minorităților naționale. Este important să găsim o cale de ieșire competentă din situație, în care UE să-și arate dezaprobarea prin măsuri specifice, precum sancțiuni sau restricționarea vizelor, dar, în același timp, nu trebuie să izolăm Belarusul de restul Europei, deoarece va suferi toată societatea belarusă și nu autoritățile condamnate de UE. Ar trebui să-i arătăm Belarusului cât de mult poate profita de pe urma cooperării cu UE și să stipulăm că măsura în care Belarusul respectă cerințele UE se va reflecta în sprijinul pe care se poate baza Belarusul.

Artur Zasada (PPE), în scris. – (PL) Am fost încântat să aud rezultatele votului de astăzi. Am adoptat o rezoluție în care condamnăm represiunile recente împotriva minorității poloneze din Belarus. Adoptarea documentului prin aclamare are o implicație specială. Acesta este un vot al întregului Parlament, al tuturor grupurilor politice și al reprezentanților celor 27 de state membre ale UE. Nu-mi imaginez că Belarusul va beneficia de oferta Parteneriatului estic fără ca, mai întâi, să readucă în legalitate Uniunea polonezilor din Belarus și să le restituire bunurile și, în plus, fără să elibereze prizonieri politici precum Andrei Bandarenko, Ivan Mikhailau și Arysdom Dubski. Astăzi, am trimis Belarusului un semnal clar. Acum așteptăm un răspuns.

Propunere de rezoluție B7-0133/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), în scris. – (LT) Consiliul European a subliniat că este important să revizuim contractul economic și social între instituțiile financiare și societatea pe care o servesc și să se asigure că, la timpul potrivit, societatea se poate bucura de beneficiile furnizate și este protejată de risc. În această privință, Consiliul European a solicitat FMI să analizeze toate posibilitățile atunci când efectuează o evaluare, inclusiv taxele pentru tranzacțiile financiare la nivel global. Susțin această rezoluție și cred că UE trebuie să ajungă la un acord asupra unei poziții comune în această privință.

Comisia Europeană trebuie să pregătească o evaluare de impact a unei taxe generale asupra tranzacțiilor financiare și să examineze avantajele și dezavantajele acesteia. De asemenea, sunt de acord cu prevederea rezoluției conform căreia trebuie să analizăm la nivelul Comunității modul în care sectorul financiar poate ajuta în mod just la acoperirea daunelor provocate economiei din cauza sa sau daunelor legate de intervențiile guvernului menite să stabilizeze sistemul bancar.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), în scris. – Actuala propunere de rezoluție, care vine în urma discuțiilor G20 purtate în cadrul Summitului de la Pittsburgh, precum și în urma solicitării unor organisme internaționale precum FMI, poate reprezenta o soluție, atât pentru evitarea unor noi catastrofe financiare, precum și pentru recuperarea sumelor pe care trezoreriile le-au pus la dispoziția băncilor spre a le salva de la colaps. Este salutară oricum adoptarea, în condiții de pionierat, a unei astfel de legislații în Franța și Belgia (Regatul Unit analizând și el posibilitatea introducerii unei legislații similare), și așteptăm să vedem efectele ei.

Conform estimărilor franceze, taxa de 0,005 % va scoate din buzunarul băncilor franceze peste 20 mld. euro. Cu toate acestea, oare cum va reacționa mediul bancar, în sensul că va limita numărul de tranzacții speculative - considerate ca nocive - sau va profita de mobilitatea capitalului și va continua să efectueze astfel de tranzacții prin sucursale bancare aflate în state unde acest tip de impozit nu există?

Așadar, cred că un succes al unei astfel de impozitări necesită o abordare globală, inclusiv aducerea ei în fața unor organisme internaționale precum ONU. Chiar și așa, e greu de crezut că se poate ajunge la o acțiune comună la nivel mondial (vezi legislațiile off-shore).

Marielle De Sarnez (ALDE), în scris. – (FR) Susținând rezoluția adoptată astăzi cu o vastă majoritate (536 de voturi pentru, 80 împotriva și 33 de abțineri), delegația franceză a Mișcării democratice și-a reiterat dorința de a efectua o nouă evaluare de impact și de a avea propuneri practice din partea Comisiei Europene privind crearea de taxe asupra tranzacțiilor financiare. Solicităm Comisiei să elaboreze o propunere pentru a defini

o poziție europeană comună care să fie prezentată la G20 din luna iunie. De asemenea, ar fi o idee bună să evaluăm măsura în care o astfel de taxă ar putea contribui la stabilizarea piețelor financiare. Întrebarea la care Comisia ar trebui să ofere răspunsuri privește utilizarea acestei taxe pentru a susține adaptarea țărilor în curs de dezvoltare la schimbările climatice și la finanțarea cooperării pentru dezvoltare, dar și pârgurile pe care le poate utiliza Comisia pentru a-și convinge partenerii să participe la implementarea acestei taxe, pentru a preveni migrația capitalului. Mai presus de toate, totuși, trebuie efectuată o evaluare detaliată a impactului pentru a ne asigura că această taxă nu va reduce competitivitatea Uniunii sau investiția durabilă și nici nu va avea repercusiuni negative asupra IMM-urilor și investitorilor individuali.

Harlem Désir (S&D), *în scris*. – (FR) În 2000, am propus împreună cu Intergrupul de globalizare prima rezoluție care solicita Comisiei să examineze fezabilitatea unei taxe asupra fluxurilor de capital speculative. Rezoluția nu a fost adoptată, deoarece lipsea cu puțin numărul de voturi necesare. Au trecut zece ani, G20, ca multe alte state membre, nu mai exclude ideea unei astfel de taxe și, mai presus de toate, criza financiară ne-a adus aminte de daunele pe care piețele financiare volatile le pot provoca.

De aceea salut adoptarea cu o diferență considerabilă a rezoluției referitoare la impozitarea tranzacțiilor financiare. Acesta este doar un pas mic, dar mesajul este clar. Parlamentul solicită Comisiei să trateze, în cele din urmă, problema și să elaboreze un proiect de implementare. Această impozitare ar avea dublul avantaj de a contribui la stabilizarea piețelor și de a genera venituri uriașe pentru a ajuta țările în curs de dezvoltare să finanțeze adaptarea la schimbările climatice și la lupta împotriva sărăciei.

Oponenții ne spun că aceasta va fi eficientă doar dacă este globală, dar trebuie să facem primul pas, așa cum au făcut unele state cu taxa pe biletele de avion. O politică de expectativă nu ne va duce nicăieri. Trebuie să deschidem calea.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris*. – (PT) Sectorul financiar trebuie să-și accepte responsabilitățile pentru criza economică ale cărei efecte se simt în continuare. Până acum, economia reală, contribuabilii, consumatorii, serviciile publice și societatea în general au fost cei care au plătit o parte substanțială a costurilor și consecințelor crizei financiare. Sunt mai multe state membre care au solicitat o taxă pe tranzacțiile financiare.

Contextul politic și de reglementare în acest domeniu este diferit în prezent. Există inițiative de reglementare noi, precum lupta împotriva paradisurilor fiscale, închiderea porților de scăpare juridice din conturile de gestiune, cerințele aplicabile tranzacțiilor de pe bursele de valori și utilizarea serviciilor de stocare a tranzacțiilor pentru înregistrarea instrumentelor derivate.

UE trebuie să adopte o poziție comună în cadrul internațional al reuniunilor G20. Pentru aceasta, Comisia trebuie să evalueze impactul unei taxe globale asupra tranzacțiilor financiare înainte de următorul summit G20.

Această evaluare trebuie să se axeze pe efectele introducerii taxei pe tranzacțiile financiare în UE, spre deosebire de introducerea acesteia la nivel global. Trebuie determinate costurile, precum și dacă această taxă va contribui la stabilizarea piețelor financiare.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *în scris*. – (PT) Diferitele declarații de la începutul rezoluției, aprobată acum de majoritatea Parlamentului, sunt pozitive. Acest lucru este adevărat în special în ceea ce privește declarația că sectorul financiar trebuie să preia o parte echitabilă din sarcina redresării și dezvoltării economice, ținând cont că până acum economia reală a contribuabililor, a consumatorilor, a serviciilor publice și a societății în general a fost cea nevoită să plătească o parte substanțială a costurilor și consecințelor crizei financiare. Totuși, dincolo de acestea, aproape că a existat un regret față de orice acțiune care ar putea conduce la o taxă posibilă pe tranzacțiile financiare, prin atașarea unui număr mare de restricții la aplicarea rezoluției. Din acest motiv ne-am abținut.

Din păcate, a existat o întârziere în aplicarea noilor inițiative de reglementare și în progresul luptei promise împotriva paradisurilor fiscale, în eliminarea omisiunilor juridice privind conturile de gestiune, în cerințele aplicabile tranzacțiilor de pe bursele de valori și în utilizarea sistemelor de înregistrare a tranzacțiilor pentru înregistrarea instrumentelor derivate. Este necesar să facem progrese decisive și să nu continuăm în aceste ape tulburi, care favorizează doar speculanții financiari și interesele capitaliste mari.

David Martin (S&D), *în scris*. – Susțin o taxă pe tranzacțiile financiare și sunt foarte încântat că această inițiativă câștigă un sprijin atât de important. Pentru a fi eficientă, aceasta ar trebui să fie o taxă globală și susțin măsurile de introducere a unei astfel de taxe pe tranzacțiile financiare.

Arlene McCarthy (S&D), *în scris*. – Am votat în mod decisiv astăzi pentru menținerea motivației politice din spatele unei taxe globale pe tranzacțiile financiare (TTF). Este clar că este timpul să acționăm ferm pentru a ne asigura că sectorul financiar se achită de obligațiile rezultate în urma crizei și o TTF ar putea fi un instrument important. Aceasta are o susținere puternică din partea publicului și din partea ONG-urilor și sindicatelor din toată Europa. O TTF ar putea contribui la reducerea tranzacțiilor financiare volatile și riscante, odată cu încasări de miliarde pentru a contracara efectele schimbărilor climatice și ajuta țările în curs de dezvoltare care au fost afectate cel mai puternic de criza financiară. Această rezoluție solicită Comisiei să analizeze opțiunile pentru o astfel de taxă și transmite un semnal clar: Europa va solicita cu insistență un acord global pentru a răspunde la solicitarea de acțiune a publicului. Este dezamăgitor că Grupul ECR și deputații săi conservatori, care sunt în mod clar împotriva oricărei taxe pe tranzacții financiare, au ales să denatureze, în mod deliberat, în declarațiile lor votul de astăzi ca un apel pentru o TTF exclusiv în UE. Dacă Europa nu adoptă nicio măsură și nu ajunge la nicio concluzie, atunci vom rămâne în afara dezbaterii internaționale – în schimb, votul nostru de astăzi este un mandat pentru ca Europa să conducă această dezbatere.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Partidul de Centru Democrat și Social Portughez este, de regulă, împotriva creării de taxe europene. Este adevărat, de asemenea, că taxele sunt instrumente importante la dispoziția statelor membre și, mai mult ca oricând, în momente dificile precum criza prezentă. În final, opțiunile diferite de impozitare, fie prin taxe sau contribuții, care sunt exercitate în diferite state membre, ar oferi neapărat taxei în cauză un caracter mai mult sau mai puțin de sancțiune, care ar permite inechități la nivel european, ceea ce ar fi inutil.

Andreas Mølzer (NI), *în scris*. – (DE) Pentru mine, este un adevăr inevitabil că sectorul financiar trebuie să contribuie în mod echitabil la redresarea și dezvoltarea economiei, în special ținând cont că costurile și consecințele considerabile ale crizei financiare au fost suportate de economia reală, contribuabili, consumatori, sectorul public și de societate în general. O taxă potențială asupra tranzacțiilor financiare ar putea reduce volumul imens al capitalului speculativ care a avut, din nou, un impact negativ asupra economiei reale în ultima perioadă și astfel reprezintă, de asemenea, un pas către creștere durabilă. Totuși, înainte să luăm în considerare introducerea unei astfel de taxe, trebuie să evaluăm cu atenție beneficiile și neajunsurile. Acest proces este exact ceea ce solicită rezoluția propusă de Comisia pentru afaceri economice și monetare și din acest motiv am votat în favoarea rezoluției. Un punct esențial care este menționat în trecere în text, dar care trebuie definit clar înainte să fie adoptată o decizie este utilizarea potențială a capitalului care poate fi generat dintr-o astfel de taxă. Cred că taxa trebuie percepută acolo unde a avut loc tranzacția și trebuie, de asemenea, cu alte cuvinte, să fie în beneficiul statelor pe teritoriul cărora se află bursele de valori relevante. Metoda exactă de calcul nu a fost specificată încă. Dacă UE insistă să perceapă ea însăși taxa, aceasta trebuie, în orice caz, să fie echilibrată în raport cu contribuția brută a statelor membre în cauză. Aceasta nu poate duce sub nicio formă la o competență fiscală din partea UE.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – Astăzi, am votat în favoarea propunerii de rezoluție B7-0133/2010 referitoare la impozitarea tranzacțiilor financiare și sunt încântat că, pentru prima dată, Parlamentul a solicitat o evaluare a fezabilității și impactului introducerii unei taxe pe tranzacțiile financiare la nivelul UE. Acesta este un progres considerabil. Acum trebuie exercitată o presiune asupra Comisiei pentru a propune măsuri concrete. Cetățenii europeni așteaptă ca costurile crizei financiare să fie suportate de cei de pe piețele financiare care le-au cauzat. Prin urmare, nu putem fi mulțumiți cu o soluție minimalistă în conformitate cu propunerea SUA, care ar genera câteva miliarde de euro – un venit relativ mic, ținând cont de costurile uriașe. Reducerea sărăciei, lupta împotriva schimbărilor climatice și contracararea crizei financiare necesită venituri suplimentare de câteva sute de miliarde de euro. O taxă pe tranzacții financiare creată inteligent ar furniza un astfel de venit, reducând în același timp speculațiile de pe piețele financiare.

Propunere de rezoluție B7-0132/2010

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat în favoarea rezoluției referitoare la spațiul unic de plăți în euro (SEPA) care urmărește să promoveze crearea unei piețe integrate pentru servicii de plată în euro, în condiții de concurență eficientă, în care să nu existe distincții între plățile transfrontaliere și plățile naționale în euro.

SEPA funcționează în continuare într-un mod imperfect și nu satisface nevoile reale ale utilizatorilor săi. Comunitatea Europeană trebuie să stabilească un termen-limită adecvat și obligatoriu privind utilizarea instrumentelor SEPA, după care toate plățile în euro trebuie efectuate utilizând normele acestui sistem. Este la fel de important să ne asigurăm că adoptarea acestui sistem nu va conduce la costuri suplimentare pentru publicul european.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Crearea spațiului unic de plăți în euro (SEPA) este fundamentală pentru o mai bună integrare a pieței pentru serviciile de plăți. Aceasta va crește concurența prin tratarea plăților transfrontaliere și naționale în euro în același mod și poate avea un impact pozitiv direct asupra vieților publicului european.

Astfel, pare o prioritate pentru guvernele naționale implementarea serviciilor SEPA și crearea de reguli care să reglementeze adecvat această inițiativă încât să aibă loc cu adevărat o simplificare a poziției curente privind serviciile de plăți și o reducere a costurilor în beneficiul consumatorilor.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Spațiul unic de plăți în euro (SEPA) va fi o piață integrată pentru serviciile de plăți, supus unei concurențe reale și în care nu există diferențe între plățile naționale și transfrontaliere în euro. Ar fi trebuit să stabilim un termen-limită obligatoriu din punct de vedere juridic pentru migrarea către instrumentele SEPA. Migrarea administrațiilor publice către SEPA este sub așteptările noastre.

Prin urmare, este important ca toate părțile interesate – legislatori, sectorul bancar și utilizatorii serviciilor de plăți – să fie implicați în realizarea SEPA. Continuarea valabilității legale a autorizațiilor de debit direct existente trebuie asigurată în toate statele membre, deoarece obligația de a semna autorizații noi în timpul tranziției de la sistemele de debit direct naționale la sistemul SEPA ar fi costisitoare.

Astfel, Comisia trebuie să stabilească o limită de timp adecvată și obligatorie din punct de vedere juridic pentru migrarea la instrumentele SEPA, nu mai târziu de 31 decembrie 2012, după care toate plățile în euro vor trebui efectuate în conformitate cu normele SEPA. Comisia trebuie să ajute autoritățile publice în procesul de migrare prin dezvoltarea planurilor de migrație națională integrate și sincronizate.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Zona unică de plăți în euro (SEPA) trebuie să se transforme rapid într-o piață integrată pentru serviciile de plăți. Totuși, sunt multe de făcut înainte de atingerea acestui obiectiv și, în ciuda existenței directivelor care stipulează cadrul pentru cardurile SEPA și sistemul de debitare directă SEPA, adevărul este că aceste sisteme nu sunt încă operaționale. Prin urmare, este necesar să depășim toate obstacolele din calea implementării sistemului SEPA, astfel încât acesta să poată fi complet operațional cât mai curând posibil. Este important ca perioada de tranziție să nu depășească data de 21 octombrie 2012.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *în scris.* – (PL) Spațiul unic de plăți în euro (SEPA) este un concept a cărui introducere va ușura viața a milioane de europeni. Indiferent de statul ai cărui cetățeni sunt, aceștia vor reuși, cu ușurință, să facă plăți rapide și ieftine către persoane sau forme dintr-un alt stat membru la același cost cu plățile efectuate la nivel național. Într-o epocă a operațiilor bancare prin internet, aceasta va determina creșterea concurenței între bănci, care va fi în beneficiul clienților. Introducerea SEPA este următorul pas către realizarea uneia dintre cele patru libertăți fundamentale ale pieței comune – libera circulație a capitalului. Ceea ce este extrem de important este că SEPA va determina o apropiere economică între țările din zona euro și țările care, deși sunt state membre ale UE, nu fac parte din zona euro, precum și alte state ale zonei europene a liberului schimb.

Prin urmare, susțin în totalitate rezoluția Parlamentului European referitoare la implementarea zonei unice de plăți în euro (SEPA). În același timp, fac apel la Comisia Europeană să acorde prioritate intereselor clienților serviciilor bancare cu amănuntul și aspectelor referitoare la securitatea sistemului în timp ce monitorizează activitatea de introducere a sistemului SEPA.

Propunere de rezoluție RC-B7-0154/2010

Kader Arif (S&D), *în scris.* – (FR) Rezoluția referitoare la ACTA, care a fost adoptată astăzi și printre ai cărei inițiatori mă număr, este extrem de simbolică, deoarece este unanimă. Acesta este un semnal clar transmis de Comisie, care negociază de doi ani acest acord în cea mai mare taină. Parlamentul solicită transparență totală cu privire la negocierile în curs, precum și respectarea tratatelor, conform cărora are dreptul să primească aceleași informații ca și Consiliul. Fie că este vorba despre metodă, fie că este vorba despre ceea ce știm cu privire la conținut, sunt împotriva modului în care sunt conduse negocierile ACTA. Suntem foarte îngrijorați în ceea ce privește punerea în discuție a *acquis-ului comunitar*. Pe lângă riscul de reintroducere a ripostei „graduale”, ar putea fi puse în discuție respectul pentru drepturile fundamentale ale cetățenilor din punctul de vedere al libertății de exprimare și al protecției confidențialității și a datelor și principiul neresponsabilității furnizorilor de acces la internet și a gazdelor. Parlamentul a demonstrat deja angajamentul său față de aceste principii și dacă Comisia nu-și modifică strategia, voi conduce campania împotriva ratificării ACTA de către Parlament, la fel cum am reușit să facem deja în cazul Acordului SWIFT.

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris*. – Am votat în favoarea acestei rezoluții. Fără îndoială, îmbunătățirea protecției drepturilor de proprietate intelectuală și combaterea contrafacerii și pirateriei sunt probleme foarte importante în UE și în întreaga lume și salut deschiderea negocierilor la nivel internațional pentru consolidarea IPR și pentru combaterea contrafacerii și pirateriei într-un mod mai eficient. Totuși, sunt foarte dezamăgit cu privire la modul în care se desfășoară aceste negocieri.

Conform Tratatului de la Lisabona, Parlamentul European trebuie informat imediat și complet de către Comisie, în toate etapele acordurilor internaționale, ceea ce nu este cazul cu Acordul ACTA. În plus, Parlamentul European va trebui să-și dea acordul cu privire la Tratatul ACTA înainte de intrarea sa în vigoare în UE. Cum vom putea face acest lucru dacă nu suntem informați? Sper că Comisia Europeană își va îndeplini obligația și va furniza toate informațiile necesare privind starea negocierilor.

Jan Březina (PPE), *în scris*. – (CS) Domnule președinte, am votat pentru rezoluția Parlamentului European referitoare la transparență și starea curentă a negocierilor asupra Acordului ACTA, deoarece împărtășesc îndoielile autorilor privind progresul negocierilor de până în prezent. Acestea au loc în condiții „limitate”, ceea ce înseamnă că doar Comisia Europeană și statele membre UE au acces la documentele de negociere. Parlamentul European este omis complet și totuși acest acord este o premisă esențială pentru ca acordul să intre în vigoare. Cred că conținutul digital și manipularea acestuia nu trebuie incluse în textul acordului, iar dacă sunt incluse, prevederile în cauză nu trebuie să aibă o natură represivă. Cred cu siguranță că Acordul ACTA nu trebuie să depășească cadrul legilor referitoare la proprietatea intelectuală în vigoare și că orice sancțiuni pentru copierea conținutului digital trebuie să rămână la latitudinea statelor individuale. Protecția confidențialității și protecția datelor persoanele trebuie să rămână un pilon al legislației europene, care nu va fi subminat de acordurile juridice internaționale. Sunt în favoarea unui acord ACTA care va combate contrafacerea, care reprezintă un pericol real pentru economie și consumator și care, fără îndoială, încalcă drepturile de proprietate intelectuală. Pe de altă parte, copierea care este efectuată exclusiv pentru uz personal ar trebui exclusă. Includerea acesteia, în opinia mea, ar intra în conflict cu dreptul la libertate personală și la informație. Pe scurt, contrafacerea și copierea nu pot fi tratate în același mod.

Derek Roland Clark (EFD), *în scris*. – Noi, ca grup, am votat împotriva rezoluției ACTA de miercuri, 10 martie 2010, și am procedat astfel pe principiul că Tratatul ACTA însuși nu ar trebui să existe sub nicio formă. Este o încălcare catastrofală a proprietății private individuale. Dacă am fi votat în favoarea rezoluției, am fi recunoscut existența unei astfel de legislații, dar am decis, pe această bază, să nu recunoaștem tratatul.

Marielle De Sarnez (ALDE), *în scris*. – (FR) În ciuda Tratatului de la Lisabona și a deciziei în materie de comerț internațional, Comisia și statele membre împiedică desfășurarea unei dezbateri publice privind Acordul comercial împotriva contrafacerii (ACTA). Această lipsă de transparență creează o suspiciune reală, care poate fi diminuată doar prin consultarea publicului și a Parlamentului European. Deși lupta împotriva contrafacerii este, într-adevăr, legitimă și necesară, Tratatul ACTA consolidează drepturile autorilor și drepturile de proprietate intelectuală. Trebuie ca furnizorilor de acces la internet să li se permită să controleze schimburile de fișiere digitale și să impună penalități utilizatorilor, inclusiv întreruperea conexiunii acestora la internet? Costul unei astfel de monitorizări ar fi exorbitant pentru furnizorii de acces și verificările ar fi complicate. În plus, pirateria pe internet nu este considerată încă o infracțiune în legislația europeană sau internațională. Prin urmare, ideea impunerii sistematice de penalități pe o scară atât de largă este nejustificată, cu atât mai mult cu cât accesul la internet, în numele dreptului la informare, este totuși un drept fundamental. Comisia va trebui să furnizeze Parlamentului un document care descrie negocierile și toate pozițiile puse în discuție. Dacă nu face acest lucru, Parlamentul poate respinge acest text negociat în secret, la fel cum a respins și Acordul SWIFT.

Edite Estrela (S&D), *în scris*. – (PT) Am votat în favoarea rezoluției privind transparența și poziția curentă a negocierilor asupra Acordului comercial împotriva contrafacerii (ACTA), deoarece susțin un proces transparent în desfășurarea negocierilor.

După intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Parlamentul va trebui să-și dea acordul pentru textul Acordului ACTA înainte ca acesta să intre în vigoare în Uniunea Europeană. Contribuția Parlamentului este esențială pentru a garanta că modalitățile de aplicare a drepturilor de proprietate intelectuală nu vor împiedica inovarea, concurența, protecția datelor personale și libera circulație a informațiilor.

Diogo Feio (PPE), *în scris*. – (PT) Contrafacerea constituie una dintre principalele calamități ale economiei globale și, cu toate eforturile de a o combate, este evident că statele individuale sunt incapabile să pună capăt cu succes acestei lupte. Riscurile pentru sănătatea și siguranța consumatorilor implicate de achiziția anumitor produse sunt clare în prezent.

Din punct de vedere comercial și industrial, această industrie paralelă, care trăiește de pe urma creativității și faimei altora, slăbește valoarea mărcilor și diminuează rolul lor special. În acest mod, deși este importantă crearea unei piețe deschise, libere și echitabile, aceasta se poate realiza doar dacă contrafacerea este respinsă și combătută în general de către principalii producători. Acordul comercial împotriva contrafacerii poate fi o cale care merită să fie străbătută, dar mai întâi aceasta trebuie înțeleasă și dezbătută, spre deosebire de ceea ce s-a întâmplat până acum.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris. – (PT)* În 2008, UE și alte state ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică au început negocierile pentru un acord multilateral nou cu scopul de a întări aplicarea drepturilor de proprietate intelectuală (IPR) și de a adopta măsuri împotriva contrafacerii și pirateriei (Acordul comercial împotriva contrafacerii – ACTA). Împreună, aceștia au decis să aprobe o clauză de confidențialitate. Orice acord legat de ACTA încheiat de UE trebuie să respecte obligațiile legale impuse asupra UE privind aspecte ale legislației referitoare la confidențialitate și la protecția datelor, așa cum sunt definite în Directiva 95/46/CE, în Directiva 2002/58/CE și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Europene de Justiție. După intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Parlamentul va trebui să aprobe textul Acordului ACTA înainte de intrarea acestuia în vigoare în UE. În plus, Comisia s-a angajat să furnizeze imediat Parlamentului informații complete pe parcursul procesului de negociere a acordurilor internaționale. Prin urmare, ar fi trebuit creat un temei juridic înainte de începerea negocierilor ACTA și Parlamentul ar fi trebuit să aprobe un mandat de negociere. Comisia ar trebui să transmită propunerile înaintea următoarei runde de negocieri.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris. – (PT)* Condamnarea generală a Parlamentului privind suprimarea de către Comisie a informațiilor referitoare la negocierile în curs privind Acordul comercial împotriva contrafacerii (ACTA) și limitările care, procedând în acest mod, Comisia a încercat să le impună asupra scrutinului și controlului democratic au fost foarte clare. Din acest motiv, credem că este important ca rezoluția să sublinieze faptul că Comisia „are obligația legală de a informa Parlamentul European de îndată și pe deplin în toate etapele negocierilor internaționale”.

Procedurile democratice și transparente în desfășurarea negocierilor sunt necesare, precum și dezbaterile publice privind conținutul lor, ceea ce considerăm că este pozitiv. În plus, subliniem argumentul în favoarea necesității respectării „drepturilor fundamentale, cum ar fi dreptul la libera exprimare și dreptul la viață privată, respectând totodată pe deplin principiul subsidiarității”, precum și protecția datelor personale. De aceea am votat pentru.

Bruno Gollnisch (NI), *în scris. – (FR)* Acest proiect de acord comercial împotriva contrafacerii, cunoscut ca ACTA, poate părea o idee bună, atât de mare este suferința economiei europene și a locurilor de muncă din Europa ca rezultat al acestor practici inechitabile din lumea liberului schimb excesiv pe care ne-o impuneti. Dar, ca de fiecare dată când există ceva în mod fundamental nefast într-un acord negociat de către Comisie, totul se face în secret.

Mă gândesc la acordul Blair House, care a sacrificat agricultura europeană pentru a satisface apetitul multinaționalelor agroalimentare americane. Mă gândesc, de asemenea, la scandalosul AMI, Acordul multilateral privind investițiile, care avea ca scop să scutească multinaționalele de legile în vigoare din statele în care își desfășurau activitatea. Din fericire, acel acord nu a văzut lumina zilei. În acest caz, este în cauză secțiunea „Internet” a ACTA: aceasta se rezumă, fără exagerare, la introducerea unei legi „Hadopi” internaționale monstruoase.

Autoritățile vamale ar putea verifica playerele MP3, telefoanele mobile și laptopurile oricărui cetățean suspectat că a descărcat ilegal un fișier. Furnizorii de acces pot fi forțați să întrerupă conexiunea clienților sau să furnizeze informații despre aceștia. Acest lucru este inacceptabil și din acest motiv am votat în favoarea acestei rezoluții, care solicită transparență completă în negocieri și care amenință să urmărească Comisia în justiție, în cazul unui refuz.

Sylvie Guillaume (S&D), *în scris. – (FR)* Am susținut rezoluția al cărei obiectiv era să obțină transparență completă din partea Comisiei Europene privind subiectul negocierilor asupra Acordului comercial împotriva contrafacerii (ACTA), care se desfășoară deocamdată în secret. În afară de riscul reintroducerii „ripotei graduale”, respectul pentru drepturile fundamentale ale cetățenilor, din punctul de vedere al libertății de exprimare și al protecției confidențialității și a datelor, precum și principiul neresponsabilității furnizorilor de acces la internet și a gazdelor ar putea fi puse în discuție. Prin urmare, Parlamentul European, ca voce a cetățenilor europeni, nu poate fi exclus de la aceste negocieri și trebuie să primească aceleași informații ca și cele transmise Consiliului; aceasta este o cerință democratică. În cele din urmă, ACTA nu trebuie să

compromită accesul la medicamente generice. În acest context, analizând, în această etapă, metoda și zvonurile îngrijorătoare care circulă cu privire la conținutul său, nu pot decât să votez în favoarea unei rezoluții care este esențială pentru un astfel de acord.

Małgorzata Handzlik (PPE), în scris. – (PL) În rezoluția care a fost adoptată, Parlamentul European și-a declarat în mod clar sprijinul pentru creșterea transparenței în negocierile Comisiei Europene asupra Acordului comercial împotriva contrafacerii. Pirateria și contrafacerea sunt o problemă în creștere pentru economia europeană și pentru alte economii din toată lumea.

Economiile țărilor în curs de dezvoltare devin tot mai mult economii bazate pe cunoaștere. Prin urmare, avem nevoie, de asemenea, de principii eficiente pentru protecția drepturilor de proprietate intelectuală care nu vor interfera cu inovarea și competiția, nu vor pune o sarcină nejustificată asupra comerțului desfășurat în mod legal și vor proteja viața privată și drepturile noastre fundamentale, precum libertatea de exprimare. De aceea, rezoluția adoptată astăzi nu pune în discuție ideea încheierii acordului. Totuși, negocierile desfășurate de Comisia Europeană nu sunt deschise.

Parlamentul European și cetățenii europeni nu sunt informați cu privire la progresul negocierilor. Această absență a informațiilor este un motiv de îngrijorare. Dorim mai multă transparență din partea Comisiei Europene. Dorim să aflăm, acum, ce obligații acceptă negociatorii Comisiei Europene în numele a 500 de milioane de cetățeni ai UE.

Elisabeth Köstinger (PPE), în scris. – (DE) Negocierile asupra Acordului comercial împotriva contrafacerii (ACTA) privind dispozițiile legislației drepturilor de autor și combaterea contrafacerii și pirateriei de produse și pe internet reprezintă, fără îndoială, un pas important către protejarea proprietății intelectuale. Din păcate, politica de informare a Comisiei în legătură cu negocierile lasă mult de dorit.

Lipsa de transparență privind starea negocierilor îngreunează rolul constructiv al Parlamentului European în elaborarea prevederilor și asigurarea, astfel, în avans, că nu există nicio reducere a drepturilor civile europene și nicio încălcare a directivelor privind protecția datelor. Susțin propunerea de rezoluție (RC7-0154/2010) și, astfel, solicitarea Parlamentului European către Comisie de a-și încadra politica de informare în legătură cu negocierile ACTA într-un mod mai transparent, complet și, totodată, global.

David Martin (S&D), în scris. – Transparența negocierilor ACTA este de o importanță vitală și sunt încântat că Parlamentul a solicitat dezvăluiri complete într-un număr atât de mare. Deși sunt încântat să aud asigurări că cetățenii nu vor fi considerați infractori pentru utilizare personală și că Acordul ACTA nu va fi utilizat pentru a împiedica medicamentele generice să ajungă în țările în curs de dezvoltare, sper că Parlamentul va putea accesa toate documentele și va monitoriza negocierile pentru a se asigura că aceste promisiuni sunt respectate.

Nuno Melo (PPE), în scris. – (PT) Lipsa de transparență în negocierile Acordului comercial împotriva contrafacerii (ACTA) sunt contrare spiritului Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene. Este esențial ca atât Consiliul, cât și Comisia să pună imediat la dispoziție toată documentația care stă la baza negocierilor. Nerespectarea acestei obligații de bază de către Comisie și de către Consiliu ar putea determina Parlamentul să utilizeze procedurile judiciare pentru a obține accesul la aceste documente, ceea ce ar aduce prejudicii prestigiului instituțiilor europene implicate.

Zuzana Roithová (PPE), în scris. – (CS) Aș dori să mulțumesc raportorilor și tuturor deputaților care sunt responsabili pentru faptul că Parlamentul European și-a exprimat clar poziția sa intransigentă cu o majoritate atât de vastă împotriva negocierilor lipsite de transparență privind un acord internațional atât de important. Ne așteptăm ca acordul să deschidă o dimensiune internațională nouă în lupta împotriva contrafacerii, dar fără să reducă dreptul cetățenilor europeni la viață privată.

De asemenea, cred că neinvitarea Chinei la negocieri este o problemă. În dezbaterile de ieri, Comisia a declarat că aceasta este, de asemenea, o eroare strategică. Ideea că China, care este cea mai mare sursă de contrafacere din lume, va semna ulterior un acord negociat este nerealistă. Cred că raportul nostru critic de astăzi va convinge Comisia să-și reevalueze abordarea față de Parlament, care are puteri decizionale comune în domenii noi, inclusiv în politica externă, datorită Tratatului de la Lisabona.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), în scris. – Am susținut rezoluția RC7-0154/2010 privind Acordul comercial împotriva contrafacerii și sunt încântat că o vastă majoritate a Parlamentului a făcut la fel. ACTA riscă să devină cunoscut ca „Acordul lipsei de transparență a Comisiei”. În aceste negocieri privind ACTA, Comisia ar trebui să susțină principiile de transparență, drepturile omului și dreptul legal al Parlamentului

UE la informare. În schimb, Comisia nu trece acest test decisiv al conformității privind informarea Parlamentului conform termenilor Tratatului de la Lisabona. UE nu poate continua să negocieze asupra ACTA dacă cetățenii nu au dreptul să participe la proces.

De asemenea, este o situație complet absurdă și inacceptabilă dacă deputații europeni, în spatele ușilor închise, trebuie să întrebe Comisia despre conținutul acordurilor pe care trebuie să le votăm. În plus, Parlamentul European a demonstrat că nu acceptă secretele și că apreciază un internet deschis pentru toți. Deputații europeni au demonstrat, de asemenea, că Parlamentul nu va accepta să fie tratat ca o instituție lipsită de caracter. Comisiei i s-a cerut insistent să ne informeze complet și imediat cu privire la negocierile asupra ACTA.

Propunere de rezoluție RC-B7-0181/2010

Harlem Désir (S&D), în scris. – (FR) Sistemul de preferințe generalizate curent (SPG) va ajunge în curând la sfârșit. Am votat în favoarea rezoluției, al cărei scop specific este să implice Parlamentul complet în revizuirea acestuia până în 2012. Acest regim comercial permite unui număr de 176 de țări și regiuni în curs de dezvoltare să beneficieze de acces preferențial la piața europeană în schimbul ratificării convențiilor OIM și ale ONU privind drepturile omului.

Implementarea sa este totuși nesatisfăcătoare. De aceea solicit, înainte de revizuire, un raport privind situația actuală a ratificării, implementarea convențiilor, o evaluare impactului efectelor SPG în perioada 2006-2009, includerea unei condiții care să precizeze că trebuie implementate 27 de convenții ONU fundamentale, precum și procese de investigație mai transparente – implicând, în special, consultarea periodică a Parlamentului.

Este regretabil faptul că, în timpul acestui vot, un amendament care solicita desfășurarea unei anchete în Columbia privind numeroasele crime împotriva sindicaliștilor și gropile comune în care se află sute de corpuri ale persoanelor ucise în regiunea La Macarena nu a fost adoptat, din cauza opoziției drepte.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) Uniunea Europeană este cel mai mare furnizor din lume de ajutor umanitar și pentru dezvoltare. Știm că, în fiecare an, UE și statele membre acordă milioane de euro în programe de cooperare și dezvoltare, că această asistență este necesară și că, în multe cazuri, aceasta face diferența.

Sunt convins totuși, ca susținător al economiei de piață, că asistența pentru dezvoltare poate (și trebuie) să fie furnizată prin politici comerciale de care să beneficieze țările în curs de dezvoltare. Cred că, în acest context, există un rol pentru sistemul de preferințe generalizate, care permite țărilor dezvoltate să ofere un regim preferențial și nereciprocal produselor provenite din țările în curs de dezvoltare.

João Ferreira (GUE/NGL), în scris. – (PT) Nu este deloc sigur să spunem, așa cum o face rezoluția, că sistemul de preferințe generalizate (SPG) curent este un mecanism pentru a ajuta țările în curs de dezvoltare. Acest mecanism are efecte care vor accentua dependența economică a acestor țări, deoarece are ca urmare producția pentru export, în detrimentul pieței lor interne. Într-o măsură mai mare, marile companii transnaționale, unele dintre ele din țările UE, sunt cele care beneficiază de acest sistem și nu cetățenii din țările în curs de dezvoltare.

Astfel, unele dintre intențiile care ar trebui să stea la baza SPG, creează o contradicție cu rezultatele lor actuale.

Pe de altă parte, pe fundalul unei presiuni în creștere pentru liberalizarea comerțului internațional, este evident că UE utilizează scopul acestui regulament ca o formă de șantaj, pentru a obține acceptarea acordurilor de liber schimb menționate mai sus, printr-un nivel inacceptabil de presiune diplomatică și economică asupra acestor țări.

Pentru ca SPG să devină un mecanism al ajutorului pentru dezvoltare, va trebui, după cum propunem, să fie abrogată și apoi renegociată atât această politică, cât și celelalte politici pentru asistență de dezvoltare, formând o solidaritate eficientă și combătând dependența economică și exploatarea cetățenilor și a resurselor naturale de către grupurile economice din UE.

Nuno Melo (PPE), în scris. – (PT) Măsurile pe care Comunitatea Europeană le-a întreprins din 1971 în legătură cu țările în curs de dezvoltare prin preferințe comerciale, în cadrul sistemului de preferințe generalizate, sunt un mod de a face comerțul mondial mai just și, în același timp, ajutând țările respective în privința creșterii și dezvoltării lor economice.

Regulamentele curente expiră în 2011, ceea ce înseamnă că este necesar să depunem eforturi imediate pentru a elabora un instrument nou care ar putea să mențină și, dacă este posibil, să crească și mai mult beneficiile pe care acest sistem le-a oferit statelor în curs de dezvoltare, ceea ce este și mai important în contextul ieșirii noastre din criza internațională. Dacă dorim să evităm inechitatea, este, totuși, esențial ca țările din lista nouă, care vor beneficia de acest sistem, să fie realiste cu privire la situația lor economică.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – În cele din urmă, am votat în favoarea rezoluției comune privind sistemul de preferințe generalizate (SPG) (RC7-0181/2010), deși regret foarte mult și sunt afectat de faptul că Ambasada Columbiei a reușit să convingă unii dintre colegii noștri să elimine aproape toate referințele la necesitatea investigării încălcării drepturilor omului în Columbia și de a decide pe baza constatărilor dacă trebuie retrase preferințele tarifare pentru bunurile columbiene.

Raport: Gabriele Albertini (A7-0023/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *în scris*. – (EL) Raportul Parlamentului European privind politica externă și de securitate comună a UE, în legătură cu raportul corespunzător privind politica de securitate și apărare comună, elaborat de alianța antisocială a conservatorilor, social democraților și liberalilor din Parlamentul European, prevede susținerea constantă a purtătorilor de cuvânt politici ai capitalului pentru promovarea unei militarizări și mai mari a UE, în special după intrarea în vigoare a Tratatului reacționar de la Lisabona și a rolului lor activ în promovarea politicii imperialiste a UE și a intervențiilor și războaielor pe care aceasta le-a dezlanțuit asupra țărilor terțe și cetățenilor din toate colțurile planetei, pentru a satisface interesele și suveranitatea capitalului monopolist, în condițiile agravării conflictelor interne imperialiste.

Raportul solicită:

- a) organizarea eficientă a Serviciului european pentru acțiune externă (fondat în baza Tratatului de la Lisabona), noul braț politic/militar pentru organizarea, susținerea și implementarea intervențiilor imperialiste ale UE;
- b) o creștere a cheltuielilor din bugetul UE pentru intervențiile sale militare și politice;
- c) o fuziune îmbunătățită a capacităților politice și militare ale UE, cu o legătură UE/NATO mai puternică, esențială în exercitarea mai eficientă a intervențiilor sale imperialiste utilizând mijloace militare.

Partidul comunist grec a votat împotriva și condamnă acest raport inacceptabil, care este pur și simplu un manual pentru atacuri imperialiste împotriva cetățenilor.

Elena Oana Antonescu (PPE), *în scris*. – Uniunea Europeană trebuie să își dezvolte autonomia strategică printr-o politică externă, de securitate și de apărare puternică și eficientă, pentru a-și apăra interesele la nivel mondial, pentru a asigura securitatea cetățenilor și a promova respectarea drepturilor omului și a valorilor democratice în întreaga lume. Prin intermediul unor acorduri europene mai eficiente în materie de securitate, statele membre trebuie să își manifeste deschiderea pentru a transforma Uniunea Europeană într-un actor mai important pe plan internațional.

Consider că este necesar ca viitorul raport anual al Consiliului privind Politica externă și de securitate comună (PESC) să facă referire directă la implementarea strategiei de politică externă a Uniunii Europene, evaluând eficiența sa, și să ofere premisele stabilirii unui dialog concret și direct cu Parlamentul European, centrat pe elaborarea unei abordări strategice a Politicii externe și de securitate comună.

John Attard-Montalto (S&D), *în scris*. – Am votat împotriva amendamentului 18 deoarece acest amendament, în opinia mea, conține un paradox. Acesta condamnă logica militarizării în introducere și ajunge la concluzia că „PESC ar trebui să se bazeze pe principii pașnice și pe demilitarizarea securității”. Poziția mea personală este în acord cu statutul internațional de neutralitate al țării mele și, prin urmare, deoarece amendamentul nu este deloc limpede, am decis că nu pot vota pentru sau să mă abțin.

Zigmantas Balčytis (S&D), *în scris*. – (LT) Susțin acest raport, deoarece cred că o politică externă și de securitate comună clară și coordonată poate contribui semnificativ la consolidarea puterilor UE la nivel internațional. Fără îndoială, una dintre cele mai importante probleme ale PESC este dependența energetică în creștere a UE de sursele de furnizare și de canalele de tranzit și necesitatea de a reduce dependența energetică de țări terțe. Aș dori să solicit vicepreședintelui Comisiei și Înaltului Reprezentant, Catherine Ashton, să implementeze fără ezitare recomandările Parlamentului privind crearea unei politici consistente și coordonate, prin promovarea, mai întâi, a coeziunii UE în menținerea unui dialog constructiv cu furnizorii de energie, în special cu Rusia și cu țările de tranzit, prin stabilirea măsurilor mai eficiente de rezolvare a crizei și prin promovarea diversificării surselor de energie, utilizarea de energie durabilă și dezvoltarea de energie

regenerabilă. Sunt convins că doar acționând concertat va reuși UE, pe viitor, să asigure alimentarea neîntreruptă și sigură cu gaze și petrol a statelor membre și să crească independența energetică a întregii UE.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog și Åsa Westlund (S&D), *în scris.* – (SV) Noi, social democrații suedezi, credem că parteneriatul între UE și NATO nu ar trebui dezvoltat doar pe baza Cartei ONU. Prin urmare, credem că este important ca formularea să includă perspectiva statelor membre privind această problemă și să țină cont de tradițiile și pozițiile diferite ale statelor membre cu privire la politica externă, de securitate și de apărare.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) La fel ca multe dintre statele membre (dacă nu toate), UE se confruntă cu un buget care este mult mai mic decât ambițiile sale și care nu este suficient pentru tot ceea ce și-ar dori să întreprindă. Lista valorilor și speranțelor europene multiple în această privință scoate în evidență această asimetrie.

Faptul că, pentru a obține excelența, politica este o activitate în care este necesară prevenirea și adoptarea de măsuri presupune o relevanță particulară când problemele în cauză sunt atât de esențiale vieților noastre comune, precum politica externă și de securitate.

Tratatul de la Lisabona și crearea în consecință a postului de Înalt Reprezentant indică convingerea statelor membre că există o necesitate reală pentru promptitudine, coordonare și convergență în acțiunea europeană privind aspecte de politică externă și de securitate. Doar după punerea în practică vom putea vedea dacă prevederile tratatului sunt suficiente și dacă ceea ce s-a stabilit în textul acestuia își va juca rolul cu succes.

Sper că Uniunea va fi capabilă să răspundă eficient la această provocare importantă.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Raportul referitor la aplicarea strategiei europene de securitate este un document anual al Parlamentului care evaluează politica europeană de securitate și apărare și prezintă propuneri pentru a îmbunătăți eficiența și vizibilitatea acestei politici. Odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, acțiunea externă a UE câștigă o dimensiune și o importanță nouă. Parlamentul joacă un rol fundamental aici ca protector al legitimității democratice a acțiunii externe. Crearea unui Serviciu european pentru acțiune externă va avea rolul de corp diplomatic și de instrument pentru Uniune care, până în prezent, se putea baza doar pe reprezentare națională. Totuși, este esențial ca UE să aibă resursele bugetare necesare la dispoziție, pentru a-și atinge scopurile de reprezentare externă.

Petru Constantin Luhan (PPE), *în scris.* – Aș vrea să fac câteva referiri la subcapitolul „Balcanii de Vest” din raportul privind aspectele principale și opțiunile de bază ale politicii externe și de securitate comune în 2008.

Trebuie avut în vedere că, la Reuniunea Consiliului pentru Afaceri Generale și Relații Externe din februarie 2008, s-a hotărât că fiecare stat membru UE va decide, în conformitate cu practica națională și dreptul internațional, relațiile sale cu Kosovo.

Totodată, în primul semestru al acestui an este așteptat avizul consultativ al Curții Internaționale de Justiție în cazul referitor la conformitatea cu dreptul internațional a declarației unilaterale de independență a Instituțiilor Provizorii de Autogovernare din Kosovo.

Trebuie menținută o abordare echilibrată în evaluarea evoluțiilor în procesul de stabilizare din Kosovo, având în vedere înregistrarea unor situații tensionate în cursul anului 2009, inclusiv pe perioada alegerilor din noiembrie. În acest sens, consider că rămân de soluționat numeroase provocări, în special pe linia aplicării legii, luptei împotriva corupției și crimei organizate, protecției sârbilor și a altor minorități și reconcilierii între comunități, precum și realizării reformei economico-sociale.

Nuno Melo (PPE), *în scris.* – (PT) Tratatul de la Lisabona a adus Parlamentului responsabilități noi cu privire la politica externă și de securitate comună și suntem pregătiți să acceptăm aceste responsabilități și să contribuim la alegerea politicilor, cât și a persoanelor care vor reprezenta aceste politici în toată lumea, prin examinarea celor nominalizate pentru Serviciul european pentru acțiune externă, incluzând aici și reprezentanții speciali ai UE. UE trebuie să demonstreze în fața comunității internaționale că are o politică externă care devine tot mai reprezentativă, coerentă, sistematică și eficientă. UE trebuie să fie recunoscută tot mai mult ca principalul lider în crearea păcii mondiale.

Willy Meyer (GUE/NGL), *în scris.* – (ES) Am votat împotriva raportului anual al Consiliului în Parlament privind aspectele principale și opțiunile de bază ale politicii externe și de securitate comune (PESC) în 2008, deoarece cred că obiectivul PESC trebuie să fie de a defini politica externă a UE și nu de apărare a teritoriului acesteia. Nu sunt de acord cu legătura dintre UE și NATO stabilită de Tratatul de la Lisabona. În schimb,

susțin demilitarizarea și dezarmarea. Condamn logica militarizării UE, care s-a intensificat odată cu adoptarea Tratatului de la Lisabona și schimbările pe care le-a introdus acesta, precum Serviciul european pentru acțiune externă și rolul Înaltului Reprezentant. Suntem martorii celui mai înalt grad de militarizare din istorie. Cheltuielile cu armamentul sunt mai ridicate decât au fost în timpul războiului rece. Grupul Confederal al Stângii Unite Europene – Stânga Verde Nordică solicită retragerea tuturor bazelor militare care aparțin Statelor Unite și altor țări, care se află pe teritoriul statelor membre ale UE și solicităm utilizarea cheltuielilor militare în scopuri civile, pentru a atinge Obiectivele de dezvoltare ale mileniului.

Andreas Mölzer (NI), *în scris.* – (DE) Acest raport încearcă să asigure UE poziția unui actor global mai puternic. În acest demers totuși, UE nu oferă nicio specificație clară despre obiectivele sau direcția politicii externe și de securitate comune (PESC). Prin urmare, solicitarea unui sprijin financiar mai puternic trebuie respinsă, dat fiind acest context. Pe viitor, angajamentele internaționale ar trebui, de fapt, să fie evaluate din punct de vedere al sensibilității și al beneficiului acestora pentru UE. În cele din urmă, în cadrul PESC trebuie dezvoltată o abordare bazată pe strategie. Cred că trebuie să mă opun categoric obiectivului de abolire a principiului unanimității. Acesta este cazul în special dacă, așa cum s-a declarat de mai multe ori, scopul este consolidarea parteneriatului cu NATO. UE trebuie să reușească să-și creeze propriile structuri și trebuie, bineînțeles, să aibă resursele necesare disponibile pentru astfel de structuri. În ceea ce privește numeroasele operațiuni și misiuni, multe dintre cele 23 de acțiuni diferite curente în care UE este implicată ar trebuie reevaluate. În Afganistan, în particular, strategia urmată sub conducerea Statelor Unite trebuie privită ca un eșec.

Prin urmare, implicarea UE trebuie reevaluată fără întârziere. În contextul Parteneriatului estic, trebuie menționat, încă o dată, că trebuie să ținem cont de interesele Rusiei din motive istorice, culturale și geografice și că acțiunea unilaterală a UE trebuie evitată. Deoarece raportul nu ține cont de aceste aspect și deoarece are deficiențe și în alte domenii, am votat împotriva lui.

María Muñoz De Urquiza (S&D), *în scris.* – (ES) Cu privire la rapoartele Albertini și Danjean privind politica externă, de securitate și de apărare a UE, aș dori să precizez clar că voturile delegației spaniole a Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European confirmă nerecunoașterea Kosovo ca stat independent. Kosovo nu a fost recunoscut de Spania, de alte patru state membre ale UE sau de alte 100 de state membre ale ONU.

Prin urmare, atât în cadrul Comisiei pentru afaceri externe, cât și astăzi, în această Cameră, am susținut amendamentele ce corespundeau punctului nostru de vedere. Poziția delegației socialiste spaniole este totuși pozitivă cu privire la procesul de stabilizare și de extindere în care sunt implicate acum țări din regiunea Balcanilor de Vest, Turcia și Islanda.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris.* – Am votat, în cele din urmă, în favoarea raportului A7-0023/2010, cunoscut, de asemenea, ca raportul anual privind PESC, în principal deoarece două dintre cele cinci amendamentele noastre au fost adoptate (cel referitor la dialogul transatlantic al legislatorilor și cel referitor la perspectivele dezvoltării unui parteneriat strategic între UE și China). În cele din urmă, nu au existat schimbări majore față de proiectul original și nici surprize privind amendamentele adoptate. Raportul a obținut, în cele din urmă, 592 de voturi pentru (printre care și al nostru) și 66 împotriva.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *în scris.* – (SV) Am votat împotriva raportului, care declară că valorile și interesele UE trebuie promovate în toată lumea prin intensificarea gândirii strategice colective a Uniunii. Aceasta pare a fi o abordare neocolonială. Conform dlui Albertini, competența UE ar trebui să acopere toate domeniile politicii externe și toate chestiunile legate de securitate, inclusiv o politică de apărare comună, care poate avea ca rezultat o apărare comună. Europa este divizată în privința acestui aspect. Parlamentul solicită, de asemenea, alocări bugetare crescute din partea statelor membre, în special cu privire la necesitatea ca UE să instituie rapid o prezență largă la ONU, care să adopte o poziție unanimă. Statele membre ale UE își vor păstra, bineînțeles, propriile locuri la ONU, dar UE, cu o singură voce, va avea o influență majoră asupra lor. Parlamentul European crede, de asemenea, că UE și NATO trebuie să dezvolte un parteneriat intens și eficient. Acest demers este în conflict cu politica de nealiniere a țării mele. Cetățenii europeni nu au avut niciodată oportunitatea să-și exprime opinia privind acest aspect, din cauză că unele state membre au refuzat să organizeze referendumuri privind Tratatul de la Lisabona.

Raport: Arnaud Danjean (A7-0026/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), în scris. – (EL) Raportul UE privind PESC a UE este un apel pentru un război generalizat al centrului imperialist al UE împotriva cetățenilor. Acesta marchează o nouă escaladare a concurenței cu alte centre imperialiste.

Raportul:

salută cei 70 000 de membri ai celor 23 de misiuni militare și „politice” ale UE din toată lumea, în majoritatea cazurilor, în cooperare cu SUA și NATO.

salută supravegherea maritimă imperialistă a Somaliei de către forțele navale ale UE și solicită UE să instituie un „mecanism de armată regulată și de menținere a ordinii de stat” sudanez în străinătate, care nu trebuie să răstoarne guvernul țării.

Acesta susține crearea unei direcții de gestionare a crizelor și planificare civilă și militară și crearea unui centru permanent de operațiuni al UE.

Solicită intensificarea terorismului de stat și restrângerea drepturilor democratice în numele „combaterii terorismului” și a „radicalizării”.

Promovează organizarea rapidă a Serviciului european pentru acțiune externă, cu competențe politice și militare.

Solicită organizarea intervențiilor politice și militare, chiar și în statele membre ale UE, în cadrul presupusului sprijin reciproc furnizat prevăzut în clauza de „solidaritate” a Tratatului de la Lisabona.

Singurul interes pe care îl au oamenii este să răstoarne întreaga politică imperialistă și antisocială și însăși construcția UE.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), în scris. – Parlamentul European a primit, prin votul cetățenilor Uniunii, mai multe puteri în domeniul bugetar și al controlului asupra politicii externe, de securitate și apărare. În aceste condiții, deputații în Parlamentul European trebuie să fie implicați de către celelalte instituții ale UE în procesul de luare a deciziilor și în privința desemnării persoanelor care reprezintă UE pe plan internațional. Puterile pe care le-a primit PE prin Tratatul de la Lisabona sunt menite să mărească legitimitatea deciziilor de politică externă și de securitate și apărare comună.

Acest lucru face ca solicitarea înființării unui Consiliu de apărare în cadrul Consiliului Afaceri Externe să fie legitimă, precum și crearea unui centru permanent de operațiuni al Uniunii, care să se ocupe cu planificările operaționale și desfășurarea de operațiuni militare. Discuțiile despre scutul antirachetă, în actuala formă propusă de către Administrația Americană, trebuie să aibă loc la nivelul întregii Uniuni, cu implicarea activă a PE.

Trebuie însă să fie clar faptul că UE are drepturi exclusive în a își determina politica de apărare și securitate, iar intervențiile unor state terțe nu sunt justificate. Uniunea decide cum asigură cel mai bine securitatea cetățenilor săi, iar acest lucru trebuie să se facă prin consensul statelor membre, nicidecum prin implicarea unor state ne-membre.

Diogo Feio (PPE), în scris. – (PT) UE a fost definită în fel și chip, ca un gigant economic și un pitic politic, și aceasta înseamnă că nu a fost prevăzută cu mijloacele necesare pentru a-și urmări unele dintre scopuri, în special, în ceea ce privește politica sa externă. Au existat multe cazuri care au demonstrat lipsa de unanimitate a voinței și a acțiunii printre statele membre.

Mă îndoiesc că această situație poate fi schimbată pe termen scurt. În schimb, cred că această situație este în întregime conform așteptărilor, ținând cont de numărul de state care alcătuiesc Uniunea, precum și de istoria și de interesele lor. Problema politicii de apărare comune, care abordează esența puterilor suverane, a fost întotdeauna, din punct de vedere istoric, o chestiune de neîncredere pentru țările europene și necesită o atenție particulară chiar și în prezent, pe bună dreptate.

Aceasta nu trebuie să ne împiedice să urmărim intensificarea cooperării și coordonării cu scopul de a îmbunătăți securitatea și apărarea noastră comună. În ciuda naturii sale de putere de influență, UE trebuie să analizeze posibilitatea de a deveni un adevărat pilon secundar într-o alianță atlantică, care nu mai poate continua să ceară SUA să facă toate sacrificiile.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), în scris. – (PT) Acest raport, care reunește dreapta conservatoare și social democrații, este un simptom periculos al aspectelor pe care le-am denunțat de multe ori privind Tratatul de la Lisabona: contribuția sa la adâncirea neoliberalismului, pe baza federalismului și militarizării UE ca pilon european al NATO.

Sub comanda marilor puteri, UE urmărește să-și rezolve propriile contradicții și să se re poziționeze într-un proces de organizare a forțelor la nivel internațional, pe baza unei viziuni care implică competiția între puteri asupra resurselor naturale și a piețelor și a afirmării mai puternice a UE ca bloc economic, politic și militar cu ambiții pentru intervenționismul global.

Aici, majoritatea acestei Camere a oferit recomandarea pe care o susține de mulți ani:

- militarizarea relațiilor internaționale și a securității interne pe baza luptei menționate anterior împotriva terorismului;

- creșterea bugetelor în aceste domenii și crearea de capacități militare noi care vor contribui la o nouă cursă a înarmării;

- adaptarea la conceptul SUA și NATO de războaie preventive și o creștere a intervenției sale la nivel mondial.

Rezultatul acestor evoluții ar fi mai mult conflict, mai multă exploatare și sărăcie ca răspuns la criza în care capitalismul a aruncat lumea.

Calea păcii necesită o separare de aceste politici.

Charles Goerens (ALDE), în scris. – (FR) Sub rezerva următoarelor observații, am votat în favoarea raportului Danjean. 1) Raportul solicită suprimarea Adunării Parlamentare a Uniunii Europei Occidentale (UEO). Prin urmare, degeaba căutăm cea mai mică referință din raport cu privire la activitatea desfășurată de Adunare pentru a continua integrarea europeană. Este păcat de munca Comisiei pentru afaceri externe a Parlamentului European, deși mereu sunt apreciate elemente care de multe ori sunt mai puțin laudabile decât ideile pe care le-a propus până acum Adunarea din Paris. 2) Controlul parlamentar al problemelor de apărare europeană va trebui să țină cont de contribuția parlamentelor naționale. Într-adevăr, aceștia sunt cei de a căror decizie va depinde punerea la dispoziția UE a trupelor și a capacităților naționale pentru operațiile militare ale UE și aceasta pentru încă mult timp de acum încolo. Același lucru se aplică în cazul finanțării operațiunilor militare, care sunt plătite din bugetele naționale. Doriința de a preveni orice deficiență democratică din aspectele de apărare europeană trebuie să ne călăuzească în căutarea unei soluții instituționale care este cu adevărat acceptabilă la nivel parlamentar.

Richard Howitt (S&D), în scris. – Deputații europeni laburiști salută această evaluare anuală a strategiei europene de securitate și a politicii de securitate și de apărare comune, în special ținând cont de modificările adoptate prin ratificarea Tratatului de la Lisabona și, în această privință, salută în mod special rolul înaltului Reprezentant, baroana Cathy Ashton, în dezbaterile asociată din Parlament.

Deși am votat în favoarea raportului în general, am decis să votăm împotriva punctului 20, care propune înființarea unui centru de operațiuni al UE permanent. Noi, dar și guvernul britanic, susținem în mod tradițional că nu este necesar un astfel de centru, care ar dubla inutil structurile existente. Am ales să ne abținem asupra amendamentului 20 pentru că, deși salutăm sincer acțiunile către o lume fără arme nucleare, remarcăm eroarea din acest amendament, că armele „SUA” în acest context reprezintă NATO, în loc de capacitatea SUA și, prin urmare, credem că subiectul retragerii focoarelor nucleare din Germania sau din orice alt loc este o dezbatere care trebuie să aibă loc între aliații NATO, inclusiv SUA. Aceasta nu este o dezbatere pentru UE ca entitate multilaterală separată.

Nuno Melo (PPE), în scris. – (PT) Politica externă și de securitate comună și politica europeană de securitate și apărare sunt doi piloni fundamentali care permit UE să devină actorul principal al comunității internaționale în lupta împotriva provocărilor și amenințărilor care au fost identificate în strategia europeană de securitate.

În ciuda faptului că UE consideră Consiliul de Securitate al ONU ca fiind principalul responsabil cu menținerea păcii și securității mondiale, UE trebuie să aibă politici care să fie eficiente și împărtășite de toate statele membre, astfel încât să poată răspunde într-un mod eficient la acele provocări și amenințări care au un caracter global.

Willy Meyer (GUE/NGL), în scris. – (ES) Am votat împotriva raportului Danjean deoarece acesta propune o politică externă și de securitate comună viitoare care este concentrată pe promovarea militarizării UE și

pe intervenționismul său. Nu propune niciun obiectiv sau nicio soluție civilă și pașnică la conflicte, concentrându-se, în schimb, pe apărarea și pe militarizarea UE. Mă opun, de asemenea, acestui text deoarece se referă la Tratatul de la Lisabona și la aplicarea lui. El promovează o mișcare către centralizarea puterilor, fără niciun mecanism de control parlamentar, care va transforma UE într-un actor militar pe scena internațională. În locul unei cooperări permanente, structurate între UE și NATO, susținută de raport, sunt în favoarea desfășurării tuturor activităților strict în cadrul Cartei Națiunilor Unite și a dreptului internațional, cu separare strictă între cele două instituții.

Andreas Mölzer (NI), *în scris*. – (DE) Raportul dlui Danjean referitor la punerea în aplicare a Strategiei europene de securitate și a politicii de securitate și apărare comune este foarte cuprinzător și tratează numeroase subiecte care sunt importante pentru Europa. Totuși, lipsește o atenție clară asupra modelării fundamentale a politicii externe a UE în următorii câțiva ani și, de asemenea, o linie politică strictă. Pe de o parte, raportul urmărește să consolideze autonomia UE în ceea ce privește alți actori globali, în special, în privința Statelor Unite, printr-o politică externă de securitate și de apărare puternică și salut acest demers. Și totuși, raportul se dovedește a fi din nou în favoarea unei cooperări puternice dintre UE și NATO și dorește, de exemplu, să creeze structuri instituționale comune. Solicitarea elaborării unei carte albe privind politica de securitate și apărare comună (PSAC) care definește clar obiectivele politicii este, astfel, mai mult decât recomandabilă. Cu toate că sunt împotriva creșterii centralismului Uniunii Europene, susțin crearea unui centru de operațiuni al UE permanent.

Un astfel de centru ne-ar permite atât să planificăm, cât și să executăm diverse operațiuni mai eficiente. În plus, evitarea redundanței ar determina, de asemenea, realizarea de economii. Clauza de solidaritate în legătură cu dezastrele naturale la care se face trimitere, precum instituirea unei forțe europene civile de protecție, este fără îndoială demnă de considerație și un scop pentru care trebuie să luptăm. Cu toate acestea, ținând cont de poziția vagă în diferite domenii, am fost forțat să mă abțin de la vot.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – În cele din urmă, m-am abținut de la votul final privind raportul anual privind punerea în aplicare a Strategiei europene de securitate (A7-0026/2010). Acesta a fost cel mai complex și mai delicat raport pentru noi, dar l-am adoptat cu succes. Două și jumătate dintre cele 11 amendamente ale noastre (dintre care unul foarte important, solicitând Înaltului Reprezentant/vicepreședinte al Comisiei să elimine dezechilibrul dintre capacitățile de planificare civilă și militară). Nu au fost votate alte schimbări majore. Raportul a fost, în cele din urmă, aprobat cu 480 de voturi pentru și 111 împotriva. Eu, după cum am precizat, m-am abținut, împreună cu restul grupului meu.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), *în scris*. – (SV) Am votat împotriva raportului. Acest document este unul dintre cele mai militariste pe care le-am citit de când mă aflu în Parlament. Parlamentul European solicită înființarea unui centru de operațiuni permanent care va fi responsabil pentru planificarea operațiilor și conducerea operațiilor militare, precum și întărirea cooperării cu NATO. Agenția Europeană de Apărare va dezvolta o capacitate de supraveghere militară din spațiu. În plus, se va înființa capacitatea de supraveghere maritimă care, printre altele, va limita imigrația „ilegală”. Raportul solicită, de asemenea, ca mai multe state membre decât a fost cazul până acum să ia parte la operațiunile militare ale UE. UE și Parlamentul se vor implica în discuțiile privind un concept strategic pentru NATO. Ca cetățean al unei țări nealinate, nu pot susține acest raport cu repercusiuni extinse.

Traian Ungureanu (PPE), *în scris*. – Doresc să mulțumesc tuturor colegilor din Parlamentul European care mi-au acordat sprijinul în plen, votând în favoarea amendamentului 34 la Raportul Danjean referitor la Strategia europeană de securitate.

Am inițiat amendamentul 34 cu scopul de a modifica textul paragrafului 87 din acest raport, care se referea la dezvoltarea scutului antirachetă în Europa în urma unui acord bilateral între Statele Unite și state membre, precum România. Amendamentul propune eliminarea recomandării de a dezvolta acest sistem „în dialog cu Rusia”, înlocuind această expresie cu o formulare mai echilibrată, de „dialog la nivel continental”. Noul proiect american de dezvoltare a sistemului de apărare antirachetă are un caracter strict defensiv și garantează securitatea întregii Europe de Est și a Balcanilor de Vest. Proiectul nu e îndreptat împotriva Rusiei și, în consecință, nu cred că există motive pentru a transforma Rusia într-un participant și, eventual, un decident în dezvoltarea proiectului.

Aceste considerente au stat la baza propunerii amendamentului 34. Îmi exprim satisfacția că acest amendament a fost aprobat cu 358 de voturi „pentru”. Numărul voturilor „pentru” dovedește că susținerea a trecut de granițele de grup politic și de afiliere națională, demonstrând importanța propunerii de modificare și existența unei majorități europene care împărtășește același punct de vedere.

Propunere de rezoluție RC-B7-0137/2010

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *în scris.* – (EL) Consider că intensificarea eforturilor de prevenire a proliferării armelor nucleare și de atingere a obiectivului unei lumi fără arme nucleare este o prioritate absolută și importantă. Consolidarea Tratatului de neproliferare a armelor nucleare (TNP) prin semnarea și aplicarea acestuia de către toate statele membre se înscrie în acest cadru. Am optat să mă abțin de la această propunere pentru rezoluție particulară deoarece include un punct de bază la care mă opun, pe care Grupul Confederal al Stângii Unite Europene – Stânga Verde Nordică a încercat, fără succes, să-l modifice. Mă refer la fraza și semnificația punctului de vedere conform căruia UE poate „utiliza toate instrumentele pe care le are la dispoziție pentru a împiedica, descuraja, opri și, dacă este posibil, elimina programele de proliferare, care provoacă îngrijorare”. Mai exact, utilizarea sau amenințarea cu utilizarea de mijloace militare, în special cu privire la Iran, este extrem de periculoasă, nu va avea rezultate pozitive pentru pace și contravine percepției stângii privind acțiunea militară a UE.

Diogo Feio (PPE), *în scris.* – (PT) Principiile care stau la baza semnării Tratatului de neproliferare a armelor nucleare și care datează din perioada războiului rece sunt relevante și astăzi și au chiar o prioritate mai mare. Căderea blocului sovietic a condus la răspândirea materialului nuclear în diverse state și sfârșitul controlului unitar asupra utilizării și depozitării sale creează temeri privind utilizarea sa iresponsabilă sau chiar deteriorarea sa, cu consecințe inimaginabile pentru sănătatea și siguranța regiunii.

Creșterea numărului de membri ai „clubului nuclear”, amenințarea teroristă și ușurința relativă cu care armele de distrugere în masă pot fi construite în prezent se combină pentru a adânci climatul de neliniște în care trăim. UE trebuie să fie capabilă să-și asume o poziție comună și coerentă privind aceste aspecte, cu scopul de a crea o lume care este mai sigură și în care există din ce în ce mai puține arme.

José Manuel Fernandes (PPE), *în scris.* – (PT) Schimbările internaționale oferă oportunități noi privind chestiunea neproliferării armelor nucleare. La începutul mandatului său, președintele Obama și-a declarat ambiția pentru o lume fără arme nucleare și s-a angajat să urmărească în mod activ ratificarea unei interdicții complete a testelor nucleare efectuate de către Statele Unite. Uniunea trebuie să se ridice la înălțimea provocărilor neproliferării armelor nucleare, în special a celor create de Iran și Coreea de Nord, care continuă să fie cele mai mari amenințări la adresa securității naționale. În ceea ce privește reducerea arsenalelor nucleare, prioritatea este continuarea reducerii celor două arsenale principale, adică cel al Rusiei și cel al Statelor Unite, care dețin 95 % din armele nucleare existente în lume. Parlamentul așteaptă o poziție comună și ambițioasă din partea UE în timpul următoarei Conferințe a părților de revizuire a Tratatului de neproliferare a armelor nucleare.

João Ferreira (GUE/NGL), *în scris.* – (PT) Dezarmarea nucleară la nivel internațional este de o importanță vitală. Aceasta justifică necesitatea de a promova și consolida Tratatul de neproliferare a armelor nucleare (TNP) și de a asigura ratificarea acestuia de către toate statele. În climatul internațional curent, pericolul unei noi curse a înarmării nucleare este o chestiune de îngrijorare reală.

Impunerea dezarmării și a terminării dezvoltării, producerii și stocării armelor nucleare noi stau la baza spiritului și literiei TNP. Disputa prezentă asupra programelor nucleare ale Iranului necesită o soluție pașnică, bazată pe negocieri a căror reluare va fi importantă. Orice acțiune militară sau amenințare cu utilizarea forței va fi contraproductivă și va avea consecințe care sunt potențial periculoase pentru regiune. În această privință, trebuie să ne manifestăm opoziția clară față de planuri care ar putea, sub orice formă, să deschidă calea pentru justificarea intervenției militare, așa cum a fost cazul considerentului G din preambulul rezoluției comune adoptate.

Charles Goerens (ALDE), *în scris.* – (FR) Problema iraniană este în centrul dezbaterii ocazionate de pregătirile pentru Conferința părților de revizuire a Tratatului de neproliferare a armelor nucleare (TNP). Pentru a recapitula: Iranul, acceptând TNP, a abandonat cu timpul opțiunea de a avea în dotare arme nucleare. Dacă Republica Iran nu și-ar mai onora obligațiile, am avea două probleme. Pe termen scurt, aceasta ar constitui o amenințare la adresa stabilității, într-o regiune în care majoritatea participanților sunt tentați să adopte poziții radicale. Pe termen mediu și lung, refuzul Iranului de a respecta prevederile TNP ar stabili un precedent grav în ceea ce privește securitatea regională și, desigur, globală. Ar părea clar că agitația membrilor Consiliului de Securitate al ONU, care au drept de veto, plus Germania, nu mai este suficientă pentru a pune lucrurile în mișcare. Un semnal puternic din partea Statelor Unite și a Rusiei, pentru a arăta că ambele sunt dispuse unilateral să-și reducă arsenalul nuclear, ar putea contribui la crearea unui sentiment de responsabilitate în rândul puterilor nucleare obișnuite care sunt, de asemenea, pregătite de dezarmare. În cele din urmă, un

semnal puternic din partea marilor puteri ar putea convinge, probabil, țările care achiziționează în prezent cunoștințe nucleare să abandoneze aceste proiecte.

Richard Howitt (S&D), *în scris*. – Deputații laburiști europeni doresc să-și exprime angajamentul ferm pentru atingerea obiectivului unei lumi fără arme nucleare. Suntem mândri că Regatul Unit, ca putere nucleară, conduce eforturile către un acord de neproliferare a armelor nucleare în luna mai, la New York, care implică consensul global. Am susținut această rezoluție cu scopul clar de a trimite mesajul că deputații europeni laburiști și Parlamentul European vor sprijini toate eforturile pentru a ne asigura că lăsăm în urmă vremurile de tristă amintire ale impasurilor nucleare și ale distrugerii mutuale asigurate.

Am decis să ne abținem în privința amendamentului 2, deoarece credem că doctrina militară este un subiect care trebuie hotărât de guvernele naționale și nu este de competența Parlamentului European. De asemenea, ne-am alăturat grupului nostru politic pentru susținerea amendamentului 3, deoarece credem că toate statele au dreptul să dezvolte putere nucleară civilă, dar aceste state sunt responsabile pentru respingerea dezvoltării de arme nucleare. Deputații europeni laburiști vor continua să susțină dezarmarea statelor deținătoare, să prevină proliferarea la noi state și, în cele din urmă, să atingă obiectivul unei lumi fără arme nucleare.

Sabine Lösing (GUE/NGL), *în scris*. – Sunt pe deplin conștientă că dezarmarea nucleară internațională și, prin urmare, consolidarea TNP și ratificarea acestuia de către toate statele, sunt de o importanță vitală și că trebuie depuse toate eforturile pentru implementarea tratatului sub toate aspectele sale. Pentru a asigura eforturi multilaterale eficiente, acestea trebuie încadrate într-o viziune bine dezvoltată a atingerii obiectivului unei lumi fără arme nucleare în cel mai scurt timp posibil. Trebuie să insistăm asupra angajamentului statelor care dețin arme nucleare, conform articolului VI din TNP de a se dezarma complet, deoarece aceasta a fost o promisiune principală și atât de multe state au semnat TNP și, astfel, renunță permanent la armele nucleare. Ne opunem frazei din această rezoluție comună (considerentul G): „... de a utiliza toate instrumentele pe care le are la dispoziție pentru a împiedica...”.

Avertizez, în special cu privire la Iran, că orice activitate militară de prevenire a proliferării este complet contraproductivă și foarte periculoasă. Sunt convinsă că cel mai bun mod de a rezolva problema proliferării ar fi abandonarea energiei atomice odată pentru totdeauna, deoarece utilizarea acesteia în scopuri civile implică pericole mari de sine stătătoare și, în plus, nu se poate exclude cu suficientă siguranță faptul că tehnologia nucleară civilă nu va fi utilizată în scopuri militare.

Nuno Melo (PPE), *în scris*. – (PT) Proliferarea armelor de distrugere în masă reprezintă, într-adevăr, o amenințare gravă la adresa umanității, a păcii și a securității internaționale. Terorismul extrem, nestăpânit și adesea fundamentalist, face ca lumea să se teamă și să încerce să împiedice grupurile și guvernele cu lideri fără scrupule să obțină această tehnologie.

Prin urmare, este important ca guvernele care posedă acest tip de armă să demonstreze, în mod progresiv, că intenționează să-și reducă arsenalele, oferind un exemplu pozitiv. Următorul summit, programat pentru luna aprilie a anului curent, ar putea avea o contribuție foarte importantă la acest subiect și există așteptări mari privind o rigurozitate și un control sporite asupra comercializării neautorizate a materialelor nucleare.

Să sperăm că SUA și China joacă un rol important în dezarmarea nucleară a peninsulei coreene. Este, totuși, important ca statele să nu se distanțeze de Tratatul de neproliferare a armelor nucleare, deoarece acesta ne privește pe toți, nu doar pe unii.

Zuzana Roithová (PPE), *în scris*. – (CS) Sunt încântată că Parlamentul European a adoptat în mod clar raportul privind neproliferarea armelor nucleare. În calitate de creștin, salut faptul că reprezentanții civilizației occidentale, după mai mult de 60 de ani de la terminarea războiului, au înțeles că existența armelor nucleare prezenta un risc global imens și, prin urmare, au depus eforturi pentru a reduce numărul acestora. Faptul că Iranul și Republica Populară Democrată Coreeană nu intenționează să semneze Tratatul de neproliferare a armelor nucleare constituie un risc major. Aceste țări nu respectă nici obligațiile internaționale în domeniul siguranței nucleare. Faptul că Iranul interzice accesul la facilitățile sale nucleare al inspectorilor Agenției Internaționale pentru Energie Atomică constituie un risc real la adresa siguranței, nu doar pentru statele din imediata sa vecinătate, ci și pentru UE. În concluzie, aș dori să mulțumesc deputaților pentru efortul lor de a face textul rezoluției cât mai echilibrat posibil.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *în scris*. – În cele din urmă, am votat în favoarea acestei rezoluții complexe (RC70137/2010) privind Tratatul de neproliferare a armelor nucleare. În principiu, sunt încântat că textul original prezentat de PPE, socialiști, ALDE și de Verts/ALE a fost confirmat și că unul dintre cele patru amendamente ale noastre a fost adoptat (331 pentru, 311 împotriva), în special, în mod surprinzător,

deoarece acesta a fost cel care solicita tuturor părților să-și revizuiască doctrina militară în scopul renunțării la opțiunea de a ataca primii. Eforturile PPE de a elimina punctul referitor la zonele libere nucleare, inclusiv în Orientul Mijlociu, au fost respinse.

Geoffrey Van Orden (ECR), în scris. – Există multe elemente ale rezoluției cu care putem fi de acord. Susținem ferm un Tratat de neproliferare a armelor nucleare robust și eficient. Totuși, rezoluția, așa cum se prezintă, include unele elemente inutile și, prin urmare, Grupul ECR s-a abținut. Considerentul L pune în discuție prezența armelor nucleare tactice în cinci state nenucleare europene. Suntem în favoarea prezenței în continuare a unor astfel de arme, deoarece acestea contribuie la partajarea sarcinii și la garantarea angajamentului militar al SUA pentru securitatea europeană. În mai multe locuri, există critici implicite ale aliaților apropiați, în timp ce criticile noastre ar trebui să se îndrepte spre cei care sunt o amenințare la securitatea internațională. Nici Regatul Unit, nici Franța și nici SUA nu produc acum material fisibil pentru arme. Este altceva să spui că facilitățile lor de producție pentru materiale fisibile ar trebui abandonate în acest moment. Apelul la crearea unei zone libere de arme nucleare în Orientul Mijlociu este dedicat, evident, Israelului. Israelul se confruntă cu o amenințare existențială din partea vecinilor, dintre care mai mulți au antecedente de dezvoltare a armelor nucleare și altor arme de distrugere în masă și, într-adevăr, cel puțin unul, Iranul, continuă în această direcție.

9. Corectările voturilor și intențiile de vot: a se vedea procesul-verbal

(Ședința a fost suspendată la ora 13.55 și reluată la ora 15.00)

PREZIDEAZĂ: DL SCHMITT

Vicepreședinte

10. Aprobarea procesului-verbal al ședinței anterioare: consultați procesul-verbal

(Procesul-verbal al ședinței precedente a fost aprobat)

11. Politica UE privind aspectele legate de regiunea arctică (dezbateri)

Președintele. Următorul punct este declarația Înalțului Reprezentant al Uniunii Europene pentru afaceri externe și politica de securitate cu privire la politica UE în zona arctică.

Catherine Ashton, vicepreședintă a Comisiei/Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate. – Domnule președinte, salut această ocazie de a discuta cu dvs. despre ceea ce consider că este o evoluție a politicii privind zona arctică în Uniunea Europeană. Este o chestiune gravă de importanță politică tot mai mare și consider că trebuie să o abordăm ca atare.

În urma negocierilor de la Copenhaga, este corect să acordăm atenție mai mare acestei părți a lumii care a fost martora celor mai tangibile efecte ale schimbărilor climatice. Dovezile științifice demonstrează că în zona calotelor glaciare s-a pierdut mai mult de jumătate din grosimea lor în ultimul deceniu.

Alte schimbări de mediu au, de asemenea, un impact tot mai mare asupra oamenilor, a biodiversității și peisajului, atât terestru, cât și marin din zona arctică. La fel ca alți actori internaționali, suntem din ce în ce mai activi în problemele care privesc zona arctică. După cum știți, Comisia a publicat comunicarea sa privind regiunea arctică la sfârșitul anului 2008, care a fost apreciată de către Consiliu și a fost urmată în decembrie 2009 de concluziile extinse referitoare la problemele din regiunea arctică.

Consider că acesta reprezintă un alt pas în procesul de construire treptată a unei politici coerente, cuprinzătoare, privind zona arctică. După cum știți, Comisiei i s-a solicitat să pregătească un raport de monitorizare în iunie 2010 și aceasta va fi o altă ocazie de a dezvolta ulterior împreună modul nostru de gândire. Această activitate este în desfășurare și acesta este motivul pentru care sunt foarte dornici astăzi să ascultăm părerile deputaților din acest Parlament.

În acest context, Comisia a apreciat rezoluția dvs. privind guvernarea regiunii arctice din octombrie 2008, care a oferit un bun impuls în ultimele etape ale elaborării comunicării de către Comisie. Căutăm sprijin din partea Parlamentului pentru eforturile noastre de a ne asigura că Uniunea Europeană este recunoscută ca jucător responsabil și respectat în regiunea arctică. Poziția noastră geografică și programele noastre în curs

de desfășurare referitoare la regiunea arctică sunt punctul nostru de plecare, dar dorim să dezvoltăm în continuare acest punct.

Sunt trei domenii importante de activitate pe care aș dori să le menționez foarte scurt. În primul rând dorim să contribuim la protejarea regiunii arctice, inclusiv a populației sale. Ecosistemul din regiunea arctică este foarte fragil și, prin urmare, are nevoie de protecție maximă și garanții. În același timp, din cauza schimbărilor climatice, resursele regiunii arctice devin din ce în ce mai puțin accesibile. Acest lucru oferă oportunități, dar trebuie să fie tratat cu mare grijă.

Dorim să garantăm faptul că societățile noastre comerciale și cetățenii noștri sunt tratați corect, inclusiv în domeniile transportului și resurselor naturale, și acest lucru trebuie realizat într-un mod foarte deliberat și atent cu măsuri corespunzătoare de protecție a mediului. Ambele obiective pot și trebuie să fie dezvoltate în comun de instituțiile UE și statele membre, în special de cele trei state membre din regiunea arctică. Toate trebuie să continue strânsa colaborare cu alte părți interesate în Arctica.

Al treilea obiectiv al nostru este să contribuim la acorduri de guvernare puternice și îmbunătățite pentru a aborda provocările multiple care afectează regiunea arctică. Aceasta include punerea în aplicare a contractelor, acordurilor și aranjamentelor existente, incluzând Consiliul Arctic și respectarea deplină a Convenției Națiunilor Unite privind dreptul mării. Cu toate acestea, dacă este cazul, trebuie să acordăm o atenție deosebită aspectelor legate de posibilitatea și felul în care aceste aranjamente ar putea fi puse în aplicare și dezvoltate ulterior.

Pentru a fi credibili, trebuie să recunoaștem că regiunea arctică este radical diferită de Antarctica și această recunoaștere trebuie să orienteze răspunsul nostru politic. Spre deosebire de Antarctica, care este un continent vast și nelocuit, înconjurat de un ocean, regiunea arctică este un spațiu maritim, înconjurat de pământ care a fost locuit de oameni de mii de ani și care aparține unor țări suverane. Prin urmare, propunerile de reproducere a Tratatului Antarcticii în regiunea arctică ar fi nerealiste și ar fi probabil în detrimentul rolului proactiv pe care dorim să îl dezvoltăm.

După cum știți, acesta este și punctul de vedere al Consiliului. Dorim foarte mult să menținem o strânsă cooperare cu Parlamentul European pe măsură ce urmărim scopurile noastre comune de construire treptată a unei politici arctice a UE și trebuie să lucrăm împreună cu statele zonei arctice și cu comunitatea internațională pentru a găsi cea mai eficientă cale de a conserva și proteja zona arctică pentru generațiile viitoare.

Michael Gahler, în numele Grupului PPE. - (DE) Domnule președinte, doamnă vicepreședintă, multe mulțumiri pentru deschiderea dezbaterii pe această temă, pe care o consider una importantă. Cei care participă la această dezbatere aici, astăzi, vor împărtăși acest punct de vedere și consider că vom putea, de asemenea, să realizăm un consens foarte larg în timpul dezbaterii. Sunt raportor pentru acest raport pe această temă, care este în curs de elaborare, și aș dori foarte mult să cooperez strâns cu toți cei implicați.

Ați menționat un număr de cuvinte cheie. Protecția mediului este foarte importantă. Ați menționat populațiile rezidente, resursele de sub nivelul mării și, de asemenea, pescuitul. Un alt cuvânt cheie este transportul maritim, rutele navale deschise de schimbările climatice: Pasajul de nord-vest și Pasajul de nord-est.

În vecinătatea acestor pasaje, alături de cele trei state membre din regiunea arctică sunt, cu siguranță, cel puțin doi jucători globali - Statele Unite și Rusia - precum și un partener important de tipul Canadei. Aceste state sunt teritorii imediat adiacente cu care trebuie, în orice caz, să construim și să ne îmbunătățim contactul nostru în contextul acestei politici, pe care acum avem scopul de a o dezvolta.

În ceea ce privește materialele brute, în mod specific, avem potențialul de cooperare - dar există, de asemenea, potențial pentru conflict dacă nu abordăm acest lucru în mod corect. Cu siguranță, UE nu va ancora drapelul său pe fundul mării, așa cum au făcut rușii. Cu toate acestea, trebuie să căutăm dialogul cu aceste părți afectate pentru ca, în acest fel, să putem realiza, într-un mod consensual, aceste lucruri care sunt importante pentru regiuni în ceea ce privește protecția mediului, extracția resurselor și drepturile rezidenților locali.

Liisa Jaakonsaari, în numele Grupului S&D. - (FI) Domnule președinte, cu ceva timp în urmă, secretarul de stat al Statelor Unite, Hillary Clinton, a declarat într-un interviu cât de dificilă este activitatea sa și a spus că era vorba despre trecerea de la o criză la alta. Din păcate, a mai rămas puțin timp pentru abordarea unor provocări viitoare de bază precum dezvoltarea regiunii arctice.

Doamnă baroană Ashton, presupun că trebuie să fi simțit același tip de angoasă până acum și, din acest motiv, apreciem foarte mult faptul că ați inițiat o dezbatere despre politica privind zona arctică atât de

devreme și că la sfârșitul săptămânii veți merge în Laponia, care este parte a regiunii arctice. Acolo, veți obține cu siguranță informații importante.

Lada de comori din regiunea arctică ce se deschide este plină de oportunități economice, dar prezintă riscuri legate de mediu și de securitate, cât și riscuri legate de soarta populațiilor indigene. Încălzirea globală deschide noi rute maritime și permite exploatarea resurselor de petrol și gaze într-un mod care distruge mediul. Institutul internațional de cercetări în domeniul păcii din Suedia (SIPRI), printre altele, a publicat deja un document, intitulat amenințător „Arctica fără gheață” privind politica Chinei în regiunea arctică. Acesta este motivul pentru care Uniunea Europeană trebuie să ia măsuri urgente și să elaboreze propria sa politică privind regiunea arctică.

Concluziile Comisiei pe care ni le-ați prezentat sunt apreciate, în măsura în care regiunea, cu petrolul său, gazele și mineralele sale, nu este văzută doar ca un nou Eldorado: atenția principală este îndreptată spre oamenii care locuiesc acolo și este un aspect foarte important al situației. UE, de asemenea, trebuie să dorească să poarte discuții constructive cu populațiile indigene și acesta este un mod prin care Uniunea poate juca un rol decisiv în politica privind Arctica. De exemplu, restricțiile recente ale Parlamentului asupra vânătorii de foci a înfuriat populația indigenă.

Este foarte important să consolidăm situația Consiliul Arcticii, și din acest motiv, trebuie să avem, în prezent, o influență mai mare asupra Canadei și Rusiei, în special, astfel încât Uniunea Europeană să poată să aibă un rol mai puternic. Cercetarea Arcticii este un domeniu important de cooperare; de exemplu, Universitatea din Laponia, unde mergeți, este locul în care își pune bazele Universitatea Arcticii, și sunt sigură că la înființarea Centrului de informații privind Arctica, așa cum a indicat Comisia, Rovaniemi ar fi o locație potrivită.

În plus, propriile structuri ale Uniunii Europene trebuie să fie consolidate. Din păcate, se pare că, în Consiliu, Oceanul Arctic a fost călcat în picioare de dimensiunea sudică și estică, drept care această fereastră spre dimensiunea nordică a Arcticii trebuie acum deschisă. Doamnă baroană Ashton, Comisia trebuie să clarifice rolul fiecărei Direcții Generale și să indice persoana responsabilă cu problemele Arcticii.

Diana Wallis, în numele Grupului ALDE. – Domnule președinte, aș dori să spun Înalțului Reprezentant: vă mulțumesc foarte mult pentru declarația dumneavoastră. Consider că mulți dintre noi în acest Parlament sunt foarte mulțumiți că dvs. continuați ceea ce a fost început de Comisie și, de asemenea, a fost urmat de declarațiile Președinției în toamna trecută.

Ați subliniat natura fragilă și mediul în Arctica. Această natură fragilă este, după cum ați recunoscut, o problemă globală, nu doar una care se referă la Europa sau se referă, firește, la acele națiuni din Arctica.

Arctica, de asemenea, se prezintă pe sine ca o oportunitate unică pentru cooperarea multinațională. Pentru noi este unic, de asemenea, ca UE să aibă o relație pozitivă cu Rusia acolo, prin dimensiunea nordică. Este ceva ce trebuie să construim categoric cu alți parteneri.

Dar trebuie să fie o cooperare semnificativă peste tot în Arctica și este îngrijorător - și nu ați atins acest aspect în declarația dvs. - că vedem dezvoltarea unei baze interne a celor cinci state de coastă din Arctica care se întâlnesc în afara arhitecturii Consiliului Arcticii. Acest lucru ar submina grav o cooperare foarte prețioasă și trebuie să fie tratat cu seriozitate.

De asemenea, nouă - UE - ni s-a respins statutul de observatori. Avem câteva bariere de reparat și trebuie să încercăm să restabilim încrederea în ceea ce ne dorim să stabilim în Arctica.

Consider despre comunicare originală a Comisiei că a fost un document uimitor pentru că a reunit multe chestiuni transversale în cadrul unor Direcții generale ale Comisiei. Este o bază bună pe care putem construi. Cu toții așteptăm cu interes cum veți coordona această politică, mergând înainte în noua Comisie și cu rolul dvs. unic de a deține două funcții. Cu toate acestea vă mulțumesc pentru început.

Satu Hassi, în numele Grupului Verts/ALE. – (FI) Domnule președinte, în atitudinea noastră față de regiunea arctică se manifestă un fel de schizofrenia culturală. Pe de o parte, suntem îngrijorați. Este evident că schimbările climatice au loc mai repede decât oriunde în regiunea arctică. Regiunea a fost comparată cu un canar într-o mină.

Din 1979, stratul mediu anual de gheață din Oceanul Arctic s-a diminuat cu aproximativ 1,5 milioane de kilometri pătrați, adică suprafața Franței, Italiei, Spaniei și Regatului Unit împreună. Acest proces de topire accelerează schimbarea climatică, deoarece reduce reflexia pământului sau coeficientul de reflexie. Eliberează metanul din tundră și ar putea, de asemenea, să îl elibereze de pe fundul mării. Metanul grăbește schimbările

climatice și mai mult. De asemenea, procesul de topire permite toxinelor care au fost acumulate de-a lungul multor ani să fie eliberate în mediu.

Deși suntem îngrijorați de situație, în același timp, goana după petrol și gaze a început în Arctica. Țările sunt în conflict și negociază despre cum ar putea fi împărțit fundul mării. În plus, populațiile indigene sunt în mare măsură ignorate în această chestiune.

UE trebuie acum să promoveze o abordare consecventă a dezvoltării durabile. Trebuie să controleze imaginile strălucitoare ale monedelor euro și dolar și să sprijine protecția regiunii arctice prin același tip de acord care se aplică Antarcticii. În plus, populațiile indigene trebuie incluse în toate procesele de luare a deciziilor care se referă la regiune. În orice caz, trebuie să existe un moratoriu de 50 de ani asupra exploatării resurselor fosile în zonă.

Trebuie să se înțeleagă că natura și fauna sălbatică din regiune sunt delicate și vulnerabile. De exemplu, problemele și riscurile asociate cu forajul pentru petrol sunt mult mai mari acolo decât în altă parte. Societățile navale trebuie, de asemenea, să accepte dificultățile și riscurile enorme care există în regiune. Nu este de niciun folos dacă spunem doar câteva cuvinte frumoase despre mediu și populațiile indigene cu privire la deciziile pe care le luăm, dar faptele noastre reale înseamnă că riscăm grav contaminarea mediului în mod ireversibil și că încălcăm drepturile populației indigene.

Charles Tannock, în numele Grupului ECR. – Domnule președinte, când Danemarca a aderat la UE în 1973, UE și-a asumat o dimensiune arctică prin dependența daneză a Groenlandei. În 1985, Groenlanda a ales să părăsească UE dar, când Suedia și Finlanda au aderat cu 10 ani mai târziu, au extins substanțial interesul UE în regiunea arctică.

De atunci, UE a devenit unul dintre numeroșii actori cu un interes strategic vital în mediul și resursele naturale din regiunea arctică. Ca țări cu teritorii în Arctica, Statele Unite, Canada, Rusia, Norvegia și Islanda toate își apără interesele lor în mod puternic și viguros. Uniunea Europeană nu trebuie să ezite acum să procedeze și ea astfel, iar Consiliul Arctic, după părerea mea, este cea mai bună arenă în această privință. Statutul de observator ad-hoc al Uniunii în Consiliul Arctic este inadecvat pentru acest scop. Sper că Înalțul Reprezentant va insista asupra statului de observator permanent pentru UE la următoarea reuniune ministerială din aprilie anul viitor din Groenlanda.

Este regretabilă blocarea UE de către Canada ca răzbunare pentru interzicerea din partea Uniunii a produselor derivate din foci și sper că, în cele din urmă, bunul simț va prevala. Această abordare nu are niciun sens, dat fiind faptul că cele șase state membre ale UE, inclusiv Regatul Unit - țara mea - sunt observatori permanenți. Cu toate acestea, coordonarea dintre Danemarca, Suedia și Finlanda în cadrul Consiliului Arctic a fost exemplară și a servit drept platformă pentru ca interesul mai larg al UE să fie auzit în regiune.

Contribuțiile aliatului nostru, Norvegia, și a Islandei, acum un stat membru aspirant la UE, au dinamizat ulterior participarea europeană la Forumul Arctic. Acest lucru este vital, deoarece Rusia ne-a arătat care sunt proiectele sale în regiunea arctică, ancorând cu mare răsunet drapelul rus pe fundul mării de la Polul Nord în 2007. Știm pe costurile noastre că Rusia uneori își respectă propriul cadru de reglementare în problemele internaționale. Doar un front unit al altor membri și observatori privind Consiliul Arctic, care cooperează prin politica dimensiunii nordice a UE, va ține Kremlinul sub supraveghere. Nu putem permite Arcticii să devină o nouă arenă pentru tendințele expansioniste ale Rusiei.

Søren Bo Søndergaard, în numele Grupului GUE/NGL. – (DA) Domnule președinte, sunt multe motive în favoarea dezbaterii despre regiunea arctică. Unele dintre ele au fost menționate. Avem problema schimbărilor climatice, prin faptul că regiunea arctică a fost puternic afectată de încălzirea globală. Avem problema resurselor naturale, prin faptul că regiunea arctică oferă bogății enorme. Apoi avem problema deschiderii rutei navale de nord, care implică modele de transport complet noi. Cu toate acestea, problema crucială pentru grupul meu este din ce unghi trebuie să abordăm Arctica. Ar trebui ca punctul nostru de plecare să fie toate avantajele, într-un sens restrâns, pe care UE le poate obține din regiunea arctică? Sau să fie punctul nostru de plecare cum poate beneficia comunitatea globală din dezvoltarea regiunii arctice - și, în același timp, să nu uităm, să respectăm pe deplin dreptul de autodeterminare a populației arctice?

Un test cheie legat de această problemă se află în poziția pe care o adoptăm: să facem eforturi ca Arctica să devină o zonă unde se poate permite dezvoltarea unei noi curse a înarmării - Rusia a jucat un rol activ aici și au urmat alții - sau să fie Arctica, la fel ca Antarctica, o zonă demilitarizată? Categorie, există o diferență între Polul Nord și Polul Sud, între Arctica și Antarctica. Cu toate acestea, este interesant că am reușit să dezvoltăm un tratat asupra Antarcticii, în care am exclus prezența militară și am stipulat că această regiunea

poate fi folosită doar în scopuri pașnice. Problema majoră cu care se confruntă Comisia este dacă trebuie să lucreze pentru a face din Arctica o zonă demilitarizată, și, în acest caz, ce inițiative specifice trebuie luate în această direcție.

Timo Soini, în numele Grupului EFD. – (FI) Domnule președinte, problema arctică este importantă și ne-a fost, de asemenea, prezentată acum aici. Noi, în Finlanda, suntem obișnuiți cu condițiile din Arctica. Trăim acolo. Când baroana Ashton va merge la Laponia, va descoperi mulți oameni care trăiesc și muncesc la nord de Cercul arctic. Când voi merge personal acolo duminică, voi descoperi mulți oameni care sunt deosebit de îngrijorați în ceea ce privește munca și traiul lor, deoarece, într-o democrație reală, oamenii pot alege în mod liber unde doresc să trăiască. Pot, de asemenea, să trăiască în regiunea arctică, dacă doresc.

Universitatea Laponia din Rovaniemi este cel mai bun loc de realizare a acestui studiu din punct de vedere al finanțelor și al cercetării. Diana Wallis a evaluat pozitiv acest lucru în ziarul finlandez „Kaleva” și, pentru prima dată, aș fi destul de fericit să-mi exprim acordul față de o opinie liberală, prin urmare voi face acest lucru.

Din punct de vedere al viitorului, trebuie să ținem cont de trei probleme: natura, animalele și oamenii. Dacă acestea trei se pot adapta în fiecare parte a Arcticii și pot trăi acolo în armonie, noi vom realiza o politică durabilă referitoare la Arctica și, de asemenea, vom putea exploata logistica și economia sa, dar numai prin respectarea naturii, a oamenilor și a animalelor.

Diana Dodds (NI). - Domnule președinte, salut oportunitatea de a lua parte la această dezbatere astăzi și doresc să abordez o problemă foarte specifică ce a fost deja ridicată de unii dintre colegii pe care i-am ascultat.

Fără îndoială condițiile de viață din frumoasa zonă arctică sunt dure, dar, de asemenea, nu există nicio îndoială că, având în vedere noile tehnologii și dezvoltări, zona va fi inevitabil deschisă pentru exploatarea mai largă a resurselor sale naturale, domeniul pescuitului fiind un prim exemplu.

În comunicarea Comisiei din 2009, extinderea actuală a pescuitului este examinată, deoarece există posibilitatea ca noi zone să poată să fie deschise. Este într-adevăr corect că trebuie să existe o abordare sistematică a acestui lucru. Pescuitul într-un mod durabil protejează stocurile și oferă un viitor comunităților de pescari. De asemenea, același document face, pe bună dreptate, mențiunea necesității protejării populațiilor indigene și locale, folosind statistica conform căreia o treime din patru milioane de oameni care trăiesc în zonă sunt originari din zonă - din nou, un obiectiv foarte lăudabil. Cu toate acestea - și despre acest lucru avertizez Comisia - încă mai văd dovada, în ambele documente, a faptului că această Comisie nu a învățat lecția din dezastrul politicii comune în domeniul pescuitului care, în Irlanda de Nord, a fost responsabilă pentru distrugerea industriei pescuitului.

Abordarea de sus în jos a controlării și stabilirii permanente a obiectivelor politice și a metodelor de la Bruxelles a fost un eșec abject, cu toate acestea concluzia documentului 2008 și a Consiliului Afaceri Externe din decembrie 2009 este că UE va folosi aceeași abordare în regiunea arctică. Îndemn Înaltul Reprezentant ca, în timp ce continuă să exploreze cum să coordoneze politica în această zonă, să fie atent la această problemă specială.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Domnule președinte, având în vedere dezvoltarea lumii moderne, politica referitoare la problemele Arcticii, care a fost asociată cu condițiile climatice extreme, urșii polari și întinderile nesfârșite de gheață, începe să capete o nouă semnificație. Dezvoltarea comerțului internațional și cererea tot mai mare de resurse naturale au cauzat o creștere a interesului în regiune. În urma scăderii rapide a calotei glaciare arctice, au apărut noi posibilități de exploatare a regiunii. Arctica se transformă dintr-un avanpost într-un centru de interes al țărilor care caută noi rute navale, surse nelimitate de bogăție naturală și stocuri de pești. Dar, deja știm cu toții acest lucru.

Întrebarea este: cum trebuie să reacționeze Uniunea la pregătirile nervoase pentru un fel de invazie a Arcticii care se desfășoară de ceva timp în Rusia, SUA, Canada și Norvegia? Mai presus de toate, este necesară abordarea statutului juridic nereglementat al regiunii arctice. Politica bazată pe mijloace diplomatice folosită până acum trebuie să producă o înțelegere internațională care să garanteze o împărțire corectă a posibilelor achiziții teritoriale. Lipsa reglementărilor juridice poate face din regiune o sursă de conflict care este de natură globală. Ce este necesar, prin urmare, este acțiunea sistematică și coordonată care va răspunde provocărilor care apar în mare viteză. Infrastructura din cercetare, dezvoltarea conducerii pluripartite a Arcticii bazată pe convenția Națiunilor Unite și implicarea populației locale arctice sunt doar câteva elemente care trebuie să fie conținute în strategia europeană asupra Arcticii, al cărei scop va fi menținerea unui echilibru între protejarea mediului natural și utilizarea durabilă a resurselor sale.

Kriton Arsenis (S&D). - (EL) Doresc să adresez un salut călduros Înaltului Reprezentant pentru afaceri externe.

Arctica este locul de pe planetă unde schimbările climatice sunt cele mai evidente. Încălzirea globală a cauzat topirea gheții în mod semnificativ. Anul reper a fost 2007, când gheața s-a redus cu 34 % față de perioada 1970-2000.

Cu toate acestea, topirea calotei glaciare arctice are numeroase consecințe drastice. Aceasta grăbește schimbările climatice. Până în prezent, suprafața albă a gheții arctice a reflectat 80 % din lumina solară din zonă, afectând astfel temperaturile globale și locale. Această reflexie se reduce constant, provocând o creștere a temperaturii planetei și a zonei polare în întregul ei de-a lungul unei zone de 1 500 de metri în Canada, Rusia și Alaska. În 2007, temperatura a crescut cu 2° între luna august și luna octombrie.

În același timp, topirea gheții a determinat schimbări neprevăzute ale curenților maritimi. Acest lucru are un efect advers asupra ecosistemelor marine și asupra pescuitului și reduce capacitatea mării de a absorbi dioxidul de carbon, deoarece afectează planctonul și alte organisme și ridică nivelurile mărilor.

Acesta este motivul pentru care cetățenii europeni asistă cu tristețe la discuțiile frecvente despre participarea Uniunii Europene la competiția tot mai mare de a trage foloase geopolitice din catastrofa acestui mediu în regiunea arctică.

Rolul Uniunii Europene nu trebuie să fie câștigarea unei competiții internaționale geopolitice pentru petrolul și rutele navale din Arctica. Rolul nostru trebuie să fie protejarea respectării principiilor noastre, respectarea integrității mediului din regiune, prevalența principiilor precum competiția internațională și respectul pentru instituțiile Națiunilor Unite sub orice regim nou care apare în Arctica din catastrofa imensă asupra mediului care are loc acum.

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS

Vicepreședintă

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Doamnă președintă, permiteți-mi să profit de această ocazie ca să îi urez baroanei Ashton numai bine pe durata mandatului său și doresc să salut angajamentul său de a menține o cooperare strânsă cu Parlamentul în vederea dezvoltării a ceea ce dumneaei descrie ca fiind o politică mai coerentă a UE privind regiunea arctică.

Bineînțeles că Uniunea Europeană trebuie să joace un rol central în politica privind regiunea arctică. Două state arctice, Islanda și Norvegia, sunt membre ale Spațiului Economic European. Politicile UE în domenii precum mediul, schimbările climatice, energia, cercetarea, transportul și pescuitul au un impact direct asupra regiunii arctice.

În calitatea mea de președinte al delegației Parlamentului în Elveția, Islanda, Norvegia și SEE sunt, prin urmare, reprezentantul Parlamentului în comisia permanentă a parlamentarilor din regiunea arctică.

În această calitate, aș dori să informez Parlamentul că în luna septembrie a acestui an, Parlamentul de la Bruxelles va găzdui reuniunea bianuală a parlamentarilor din regiunea arctică.

(GA) O reuniune pregătitoare va avea loc la Washington săptămâna viitoare, iar la Oslo mai aproape de data reuniunii. Consider că găzduirea acestor reuniuni va fi extrem de importantă pentru Parlamentul European, și, firește, și pentru Uniunea Europeană.

Președinta. – Îmi pare rău, însă ultima parte a discursului dvs. nu a beneficiat de interpretare.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – Doamnă președintă, nu am nicio îndoială că toți cei din Parlament au înțeles ce am spus!

În concluzie, am spus că am găzdui conferința și aș spera, doamnă baroană Ashton, bineînțeles, în funcție de disponibilitatea dvs., să luați în considerare invitația mea de a participa la această reuniune. Consider că este o bază ideală pentru a dezvolta o mai bună înțelegere a problemelor implicate, iar acest lucru le permite parlamentarilor din toată această regiune vastă să continue și să își consolideze legăturile.

Reinhard Bütikofer (Verts/ALE). – (DE) Doamnă președintă, salut această dezbatere și sunt încântat că baroana Ashton se află aici și participă la dezbatere. Ați vorbit despre faptul că aceasta este despre protejarea regiunii și a populației rezidente. Ceea ce este, desigur, adevărat. Este vorba despre populația indigenă din

această regiune, cu toate că, în special, ceea ce oferim din exterior este mai mult decât protecție; este vorba despre respect pentru dreptul lor la autodeterminare. Acesta trebuie să fie un principiu foarte important în politica din regiunea arctică.

În ceea ce privește protejarea naturii din această regiune, ar trebui să subliniem că, desigur, există un număr deosebit de mare de zone sensibile. Sunt conștient că mulți dintre cei care participați la această dezbatere respingeți ideea unui moratoriu. Poate că, doamnă baroană Ashton, la acest lucru vă gândeați când ați spus că „regiunea arctică este complet diferită de cea antarctică”, însă chiar dacă respingem un moratoriu, trebuie să răspundem la această întrebare, în termeni practici, nu lirici, și anume cum pot fi efectiv protejate zonele de o sensibilitate specială din această regiune sub principiul precauției. Nu putem permite ca această situație să meargă până acolo încât, în interesul unei economii mărginite, lozinca „avem nevoie de gaze, avem nevoie de pește” să depășească în cele din urmă orice principiu de precauție.

Aș dori să mai comentez ceea ce a avut de spus domnul Gahler. Domnule Gahler, ați vorbit de potențialul unui conflict. Este fără îndoială adevărat. Putem deja să vedem și faptul că, pe plan internațional, aceste discuții nu sunt caracterizate exclusiv de dorința de a găsi o bază comună, căci altfel Canada și Rusia, de exemplu, nu ar fi încercat să blocheze statutul de observator al UE în Consiliul Arctic. Consiliul Arctic, bineînțeles, este el însuși o organizație juridică cu caracter neobligatoriu, fără niciun buget sau personal fix. El nu va putea juca rolul unei structuri de guvernare. Totuși, trebuie să avem grijă, atunci când avem în vedere noi structuri de guvernare, și înțeleg că aceasta este poziția dvs., doamnă Înalt Reprezentant, să continuăm într-o manieră incluzivă și să recunoaștem că și alte organizații doresc să se implice.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Doamnă președintă, observ că atât Comisia, cât și Înaltul Reprezentant au considerat că UE ar trebui să stabilească o politică pentru regiunea arctică. Desigur, simpatizez cu ideea de a proteja mediul de aici și, fiind danez, sunt profund conștient de situația geopolitică. De asemenea, sunt foarte conștient de problemele cu care se confruntă populația locală și ar trebui, desigur, să îi respectăm modul de viață. Acestea fiind spuse, nu consider că UE ar trebui să aibă o politică pentru această zonă, și nici nu cred că UE ar trebui să adopte un rol administrativ în această regiune. Lucrul acesta nu ar fi în avantajul Uniunii sau al regiunii arctice.

După părerea mea, ar trebui să lăsăm această regiune în grija țărilor care sunt direct implicate aici. Nu poate și nici nu ar trebui să fie sarcina UE să elaboreze o politică pentru toate zonele, ca să nu mai vorbim de cea arctică, cu care în mod tradițional am colaborat foarte bine și de unde numai două (și nu trei, cum s-a spus aici) dintre țările implicate sunt membre ale UE. Nici SUA, nici Canada, nici Groenlanda și nici Rusia nu și-au exprimat dorința de a deveni membre ale UE. Probabil bănuieți că interesul subit pentru această zonă a fost declanșat doar de anumite țări care doresc să pună mâna pe materiile prime, mai mult decât orice altceva. Cu alte cuvinte: cea mai bună politică pentru regiunea arctică ar fi ca UE să se implice numai de pe margine.

Nick Griffin (NI). – Doamnă președintă, există o poveste populară englezească despre regele Canute care, dând ordinul ca marea să nu înainteze și să îi ude picioarele, le-a arătat curtenilor că nici măcar regii nu sunt scutiți de realitate. Procedând astfel, a devenit personificarea aroganței nebune.

Regele Canute continuă să trăiască în Consiliul Uniunii Europene, care își începe și își încheie concluzia asupra chestiunilor arctice cu presupusa importanță a încălzirii globale. Aceasta presupune refuzul de a accepta realitatea științifică. Conform Centrului național american pentru zăpadă și gheață, începând cu 2007, gheața verii arctice a crescut cu aproximativ 658 221 kilometri pătrați, adică 26 %. Acest lucru a fost prezis întocmai de oamenii de știință conștienți de faptul că reducerea anterioară a gheții pe perioada verii, folosită în mod greșit ca dovadă pentru încălzirea globală, de fapt nu a fost mai mult decât un instantaneu al pulsului ciclic vechi de secole de avans, retragere și avans.

Prin urmare gheața verii arctice nu va dispărea până în 2013, iar urșii polari nu s-au înecat și nu se vor îneca din cauza încălzirii globale. Însă milioane de alegători care muncesc din greu se înecă într-o mare de datorii și de date și devin foarte neliniștiți față de folosirea de către clasa politică a fraudei cu încălzirea globală pentru a impune o guvernare internațională nedemocratică și taxe verzi fictive.

ONU a anunțat revizuirea dosarelor precare ale IPCC și a statisticilor bilanțului. În numele contribuabililor britanici, solicit Parlamentului să facă același lucru și să nu mai irosească niciun ban pe cea mai scumpă minciună din istoria umanității.

Anna Ibrisagic (PPE). – (SV) Doamnă președintă, regiunea arctică este una unică, despre care se discută tot mai des, de multe ori ca urmare a topirii calotei glaciare și a noilor oportunități pe care aceasta le aduce. Este un lucru bun deoarece trebuie să avem mai multe dezbateri, nu doar referitoare la impactul pe care îl va avea

topirea gheții asupra oportunităților noastre de a valorifica resursele care deodată au devenit accesibile, dar și referitoare la responsabilitățile pe care acest lucru le presupune și cum putem să conservăm cât mai bine regiunea arctică și să evaluăm consecințele ulterioare ale prezenței și activității noastre în acest mediu natural sensibil.

Totuși, înainte să hotărâm cu privire la politica comunitară comună legată de regiunea arctică, ar trebui să petrecem mai mult timp evaluând situația actuală a ecosistemului arctic, deoarece altfel ne va fi dificil să adoptăm măsurile adecvate. În opinia mea, este în același timp naiv și nerealist să credem că pur și simplu putem să nu ne atingem de aceste resurse. În schimb, ar trebui să ne concentrăm asupra faptului că extracția resurselor, transportul, turismul și alte industrii sunt toate gestionate în cel mai bun mod posibil cu scopul de a proteja și conserva mediul natural. Desigur, aceasta trebuie să se întâmple în cadrul consultării și colaborării cu populația locală în baza situației reale și a condițiilor actuale.

Raportul Comisiei privind regiunea arctică este un prim pas pozitiv spre o politică coerentă privind această zonă. Pe durata Președinției suedeze, Suedia a susținut decizia Comisiei de a solicita statutul de observator permanent în cadrul Consiliului Arctic. Cu toate acestea, consider că atât raportul Comisiei, cât și dezbaterile de până acum s-au concentrat prea mult asupra apei și prea puțin asupra uscatului. Unele țări, precum Suedia și Finlanda, au turme extinse de reni, industrie minieră, agricultură și activități de exploatare a pădurilor în regiunea arctică și este foarte important ca acestea să fie luate în considerare.

O altă dimensiune a dezbaterii care este rar menționată, însă care trebuie subliniată, privește obiectivele strategice și interesele geostrategice din regiunea arctică și consecințele schimbării condițiilor de aici în vederea stabilității internaționale.

Unele state membre se situează în regiunea arctică. Alte părți ale regiunii sunt vecinii din imediata apropiere ai UE la nord. Prin urmare, nu ar trebui să fie greu să se traseze obiective strategice comune și să se obțină susținerea acestora printre statele membre ale UE. Dată fiind concurența sporită dintre diferitele țări și seria de conflicte nerezolvate, trebuie să fie în interesul UE faptul de a se asigura că tensiunile nu primează în fața siguranței în regiunea arctică.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Azi dezbatem o chestiune foarte importantă. Efectul schimbărilor climatice schimbă radical situația din regiunea arctică. Datorită impactului încălzirii globale, noi rute maritime au fost deschise în regiunea arctică, oferind oportunități de transportare a petrolului, gazului și a altor resurse naturale, însă în același timp ea devine foarte vulnerabilă din cauza problemelor de mediu și a împărțirii resurselor sale între state, iar acest lucru poate avea consecințe negative asupra stabilității internaționale și asupra intereselor securității europene. Fiind vorba despre impactul schimbării mediului și a climei din această regiune, unul dintre obiectivele principale ale politicii arctice trebuie să fie diminuarea impactului negativ al schimbărilor climatice și ajutorul oferit regiunii să se adapteze la această schimbare inevitabilă. Până acum, în regiunea arctică nu s-a aplicat niciun acord. Parlamentul European a subliniat în repetate rânduri importanța guvernantei regiunii arctice. Consider că acum, că situația s-a schimbat, trebuie, treptat, să începem să formăm o politică comunitară autonomă, iar Comisia Europeană ar trebui, în schimb, să joace un rol activ în această privință. Pentru o lungă perioadă de timp, situația din această regiune a cauzat tensiune între țările de pe teritoriul arctic, iar această tensiune va crește și mai mult pe măsură ce regiunea devine tot mai accesibilă. Cred că Uniunea Europeană trebuie să inițieze un dialog cuprinzător cu celelalte țări, iar acest lucru va deschide calea pentru noi oportunități de cooperare. Consider că, de asemenea, a sosit timpul să începem să ne gândim la o convenție internațională privind guvernanta acestei regiuni.

Kristiina Ojuland (ALDE). – (ET) Doamnă președintă, doamnă baroană Ashton, pe lângă schimbările însemnate din mediul natural, trebuie să ținem cont și de faptul că dezghețarea Oceanului Arctic, care s-a accelerat, a deschis posibilitatea cursei pentru noi resurse naturale. Totuși, aceasta ar putea genera o posibilă amenințare la adresa relațiilor dintre Uniunea Europeană și alte țări. Din acest motiv, aș dori să vă atrag atenția cu privire la comportamentul Rusiei, care nu are legătură cu pescuitul, turismul sau minereurile, ci cu ultimele zăcămintele neatinse de gaze și petrol ale lumii.

În ciuda ideii care reiese din strategia Comisiei Europene pentru regiunea arctică de a iniția o cooperare cu țările vecine în chestiuni referitoare la teritoriile adiacente, de la trecerea în noul mileniu, Rusia nu și-a arătat voința de a lua în considerare dorințele noastre. Strategia de securitate națională a Rusiei de anul trecut a transmis un semnal de amenințare în vest conform căruia, dacă e necesar, Rusia e pregătită să facă uz de forța militară pentru a obține noi resurse din regiunea arctică. Cred că ar trebui să punem în aplicare politici îndreptate spre Rusia cu scopul de a evita o cursă concurențială.

Indrek Tarand (Verts/ALE). – (ET) Doamnă președintă, doamnă baroană Ashton, vă mulțumesc pentru că v-ați ocupat imediat de acest subiect extrem de important la începutul solicitant al mandatului dvs. Chestiunea cea mai urgentă este, după părerea mea, regiunea arctică. Ați spus foarte direct că aceasta nu este Antarctica, și că ar fi nerealist să copiem acordul privind Antarctica pentru Marea Arctică.

Consider că, dacă există ceva undeva în lume care să susțină idealismul, atunci acel ceva ar trebui să fie în mod clar Comisia Europeană. Și de ce să nu prezinte Comisia Europeană o propunere idealistică partenerilor săi ca, înainte să începem o nouă goană după aur în Marea Arctică, ar trebui să punem în aplicare un moratoriu pentru mai multe decenii, conform căruia nu vom începe un proces care va crea posibilitatea unei curse a înarmării și a altor amenințări?

Doresc să spun câteva cuvinte despre drepturile populației indigene din regiunea arctică. Cred că, în dialogul dintre Uniunea Europeană și Rusia privind drepturile omului, ar trebui să se pună întrebarea dacă populația indigenă din regiunea arctică și care trăiește în Federația Rusă este suficient de implicată în activitatea Consiliului Arctic. Da, Antarctica nu este regiunea arctică, însă măsurile care au dus la un acord în sud în timpul Războiului Rece nu ar trebuie repetate pentru simplul motiv că în cadrul Comisiei nu există idealism.

Sunt originar dintr-o țară din care a pornit exploratorul antarctic Bellingshausen. El a plecat și a descoperit lucruri, deoarece era un idealist. Vă doresc puțin idealism în activitatea dumneavoastră.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – Doamnă președintă, Uniunea Europeană dorește o politică cuprinzătoare pentru regiunea arctică. Această afirmație este complet bizară. Cipru și Grecia, de exemplu, au culturi istorice, însă priviți-le geografia. Este într-adevăr destul de greu să înțelegem de ce o țară din Marea Egee dorește să existe o politică UE privind regiunea arctică.

Însă probabil că o politică pentru regiunea arctică a UE nu este atât de bizară precum numirea baroanei Ashton, această Sarah Palin fostă elevă a Stângii, care este extrem de necalificată, în calitate de Înalt Reprezentant. În timpul reuniunilor, a fost clar că Înaltul Reprezentant nu a uitat nimic și nu a învățat nimic. Și apropo...

(Președinta l-a întrerupt pe vorbitor)

Președinta. – Îmi pare rău, însă nu consider că ar trebui să ascultăm asemenea comentarii personale în acest Parlament.

(Interjecție din sală)

Timpul alocat discursului dumneavoastră a expirat. Nu vom permite comentarii personale de asemenea natură.

(Interjecție din sală)

Vom trece acum la următorul orator.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Doamnă președintă, să ne întoarcem la subiect. După cum au spus mulți dintre colegii noștri, a început goana după resursele naturale și administrarea regiunii arctice.

Totuși, această regiune are nevoie de o abordare cuprinzătoare, așa cum a afirmat aici Înaltul Reprezentant. Aceasta va trebui să țină seama de natura extrem de fragilă a faunei sălbatice arctice, de efectele pe termen lung ale topirii gheții și, mai mult decât orice altceva, de drepturile populațiilor indigene din zonă și ale celorlalte populații care trăiesc acolo.

Până acum, Convenția Națiunilor Unite privind dreptul mării și acordul său privind stocurile de pești au fost de ajuns pentru a reglementa extracția resurselor naturale din zona Mării Arctice și de pe fundul mării. Consiliul Arctic s-a concentrat asupra cooperării și cercetării mediului, însă acordurile care se concentrează pe folosirea resurselor naturale au adus cu ele o creștere a nevoii de dezvoltare a strategiilor internaționale de administrare, în care și UE ar putea avea un rol. Mai mult, politica UE privind regiunea arctică are nevoie de propria strategie și ar trebui coordonată în comun.

Un mijloc adecvat pentru ca UE să se implice în regiunea arctică ar fi stabilirea unui Centru Arctic. Prima dată când s-a menționat nevoia unui Centru UE de informare arctică a fost în Comunicarea Comisiei privind Uniunea Europeană și regiunea arctică în toamna anului 2008. La ordinul Consiliului, Comisia a început să exploreze posibilitatea înființării unui asemenea centru în cadrul Uniunii Europene.

Centrul Arctic al Universității din Laponia, Rovaniemi, pe cercul arctic, și-a arătat dorința de a funcționa ca centru UE de informare arctică. Finlanda nu are nicio pretenție teritorială referitoare la resursele naturale, astfel încât această țară, în calitate de actor neutru, ar fi o alegere potrivită pentru conducerea centrului, după cum a declarat încurajator și dna Wallis.

Prin urmare, îndemn Înalțul Reprezentant Ashton să ia o decizie asupra formei pe care ar trebui să o aibă un centru UE arctic, locația și sarcinile sale, crescând astfel profilul UE în politica privind regiunea arctică. Vă doresc o călătorie plăcută în Laponia.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Doamnă președintă, în contextul dezbaterii privind schimbările climatice, există în prezent o dezbatere și mai intensă legată de regiunea arctică văzută ca o cale navigabilă pentru nave cu eventuala oportunitate de a scurta rutele comerciale și de a consuma astfel mai puțin combustibil (nu uitați că și aceasta este doar o parte a imaginii), care include chestiunea dacă și sub ce formă există resurse, de la petrol la gaze, și cum pot fi acestea exploatare. S-a menționat și pescuitul. Bineînțeles, a existat și continuă să existe o valoare foarte simbolică a acestei dezbateri, care a fost subliniată atunci când Rusia și-a pus (și-a înălțat nu este termenul cel mai potrivit în acest caz) steagul pe fundul mării. Și celelalte state încep să își articuleze mai puternic pretențiile. Având în vedere acest lucru, sunt foarte recunoscător Înalțului Reprezentant pentru faptul că abordează și acordă prioritate acestei chestiuni.

După părerea mea, ceea ce s-a discutat până acum în cadrul Parlamentului European, dar și în cadrul Comisiei, precum în propunerea sa din 2008, lucru la care, de asemenea, s-a făcut referire, este mult prea defensiv. Consider că această chestiune trebuie abordată în mod ofensiv și din ambele perspective. Adică atât în ceea ce privește chestiunea pe care multe state membre au ridicat-o aici, și anume protecția mediului și a rezidenților locali, cât și în ceea ce privește faptul că trebuie să facem față cu precauție chestiunii dacă acest lucru nu aduce probabil și oportunități, și să avem o discuție onestă referitoare la acest aspect. În contextul unui raport privind petrolul pe 2008, am avut într-adevăr discuții inițiale foarte precaute referitoare la această chestiune și am stabilit un prim plan. Când vorbim mereu despre faptul că avem nevoie de diversificare și de noi resurse, inclusiv pentru rezervele de resurse și de energie, trebuie să discutăm și dacă există posibilitatea ca acestea să fie exploatare fără a pune în pericol natura și mediul. Această dezbatere trebuie cel puțin să aibă loc; trebuie să ne folosim de această șansă. Ne aflăm azi într-o poziție tehnologică diferită și, întâmplător, realizările tehnologice din acest domeniu sunt în prezent realizări europene. Dacă vorbim despre dezvoltarea ulterioară a tehnologiei, atunci aceasta trebuie să fie în toate domeniile. Sunt recunoscător că această dezbatere are loc. Sper că se va desfășura într-un mod obiectiv și deschis.

Andrzej Grzyb (PPE). – (PL) Doamnă președintă, cine va prelua controlul asupra regiunii arctice? Acesta este titlul unui articol de presă pe care l-am găsit când m-am documentat despre acest subiect. El descria pe scurt, însă am putea spune în mod explicit, situația actuală a cursei pentru regiunea arctică. În această privință, întrebarea pusă de doamna Ashton ar putea părea foarte adecvată; cum poate Uniunea Europeană să fie un actor responsabil în domeniul problemelor referitoare la regiunea arctică? Responsabilă, subliniez acest lucru. Acesta este motivul pentru care această dezbatere din Parlamentul European mi se pare că este folositoare și bună din orice privință, deoarece pentru a doua oară are loc aici, ca urmare a primei și a actualei comunicări a Consiliului către Parlament, și a Comisiei către Consiliu și Parlamentul European.

Regiunea arctică nu este guvernată în baza dreptului internațional, și interesul uriaș asupra sa este, pe de o parte, după cum s-a subliniat deja, rezultatul schimbărilor climatice, însă, pe de altă parte, este din ce în ce mai recunoscută și mai des folosită ca resursă potențială, în special pentru resursele de energie și gaz, dar și pentru resursele naturale, de exemplu pentru pește. Bineînțeles că există pericole asociate cu aceasta, pericole la adresa mediului legate de folosirea materiilor prime și a pescuitului, însă și la adresa populației indigene din regiune, și de acest lucru trebuie să fim deosebit de conștienți.

În plus, deschiderea unui drum, calea maritimă, legată de schimbările din regiune, are o influență enormă asupra modului în care oamenii privesc regiunea arctică. O influență similară există și la nivelul așteptărilor de a împărți efectiv teritoriul în baza unei serii de *faits accomplis*, precum o plasare simbolică de steaguri. Aș dori să spun că ar trebui să se observe că cele cinci țări arctice nu sunt în mod special interesate de reglementările juridice, însă, în ciuda acestui fapt, Uniunea ar trebui să joace un rol important în această parte a lumii, nu doar prin prezența sa, ci în principal prin implicarea și cunoștințele sale. Este esențial să construim o încredere reciprocă, și putem face acest lucru printr-o inițiativă în domeniul reglementării, ca de exemplu, Carta arctică.

Cristian Dan Preda (PPE). - Doresc să iau cuvântul din poziția mea de raportor al acestui Parlament pentru Islanda.

În momentul de față, așa cum cunoașteți, Islanda așteaptă confirmarea Consiliului pentru a începe negocierile de aderare. Dacă, așa cum e de dorit, Islanda va deveni un stat membru al Uniunii, ea va fi singurul stat membru situat exclusiv în zona arctică. Împreună cu Finlanda, Danemarca și Suedia, Islanda ar mări la patru numărul statelor din Uniunea Europeană prezente în Consiliul Arctic alături de Statele Unite, Rusia, Canada și Norvegia.

Acest fapt este, cred eu, cu atât mai important, cu cât Uniunea Europeană nu a primit, din nefericire, statutul de observator în acest forum.

Mai mult decât atât, consider că aderarea Islandei la Uniune poate contribui, în primul, rând la diversificarea resurselor energetice ale Europei, în al doilea rând, la instaurarea unei guvernări multilaterale în această zonă, care atrage din ce în ce mai multe interese și care poate da naștere, așa cum s-a arătat și în intervențiile anterioare, unor conflicte. Nu în ultimul rând, aderarea Islandei poate conduce la o politică europeană coerentă și eficientă în această zonă.

Pentru a conchide, cred că în momentul în care Islanda va adera la Uniunea Europeană, Uniunea va avea un rol mai important în această zonă strategică.

Vă mulțumesc.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) A sosit momentul să creăm o politică europeană și arctică coerentă care va rezolva, de asemenea, dispute îndelungate asupra noilor teritorii. În urma topirii gheții, potențialul de extracție din noile teritorii va crește cu până la 200 de metri sub suprafață, presupunând milioane de kilometri pătrați. Disputele dintre Rusia, Norvegia, SUA și Canada au în mod evident și o semnificație geopolitică. Învelișul de gheață a fost deja redus la jumătate. Lucrul cel mai important totuși este să protejăm apa de poluare, în vreme ce deșeurile nucleare din regiunea arctică a Rusiei sunt, de asemenea, o problemă centrală.

Doamnă Înalt Reprezentant, vin dintr-o țară care în mod evident nu are nimic a face cu regiunea arctică, însă vă pot asigura că până și în Cehia sunt mulți cetățeni interesați de poziția pe care o va adopta Uniunea în ceea ce privește politica externă, inclusiv influențarea viitorului regiunii arctice. Aceasta presupune extracția durabilă a materiilor prime, a transportului durabil, condiții pentru cercetarea științifică, protejarea naturii și, ultimul, dar nu cel mai puțin important, drepturile locuitorilor indigeni.

Urmăresc cu nemulțumire disputele pentru noile posesiuni și pentru cele istorice, de asemenea. Mă tem că aceasta chiar ar putea fi o nouă sursă de conflicte grave. O alta este disputa pentru pasajul nordic strategic dintre Asia și America. Doamnă comisar, trebuie să vă asigurați că acest culoar va trece întotdeauna prin apele internaționale și că regiunea arctică va rămâne în permanență o zonă demilitarizată. Adoptați un rol activ de coordonare în încheierea unor acorduri internaționale privind toate aceste probleme legate de regiunea arctică. Uniunea nu ar trebui să fie un spectator pasiv, ci ar trebui să negocieze în mod activ și, prin urmare, să prevină extinderea conflictelor și deteriorarea naturii.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Doamnă președintă, este important că UE este implicată în dezbaterile privind regiunea arctică și, de asemenea, este bine că UE s-a angajat față de regiune, unde sunt în joc multe interese și preocupări. După părerea mea, lucrul cel mai important este că acțiunile UE iau în considerare și respectă dorințele și nevoile populației indigene. UE ar trebui să își asume responsabilitatea în ceea ce privește încălzirea globală, care se manifestă foarte tare sub forma creșterii temperaturii. În acest context, trebuie să luăm în considerare ce presupune acest lucru pentru condițiile de viață ale oamenilor. În plus, știm că schimbările climatice ne vor facilita accesul la resurse precum petrolul și gazele și la noi rute de transport din Europa în Asia. Pe de o parte, acest lucru ar putea fi unul pozitiv, însă, pe de altă parte, ar trebui să ne asigurăm că luăm măsuri de siguranță care vor lua complet în considerare climatul unic și mediul fragil din regiunea arctică.

Având în vedere interesele economice tot mai mari din regiunea arctică, este, de asemenea, important ca UE să adopte o poziție privind acțiunile mai multor țări în această zonă. Nu ar trebui să treacă neobservat când țările nu joacă după regulile internaționale aplicabile acestei regiuni. Un exemplu elocvent în prezent este Canada, care încearcă să realizeze un registru obligatoriu pentru toate vasele mari care trec prin Pasajul de Nord-Vest începând cu iulie 2010. Aș dori să subliniez faptul că vorbim despre apele internaționale și că Lene Espersen, ministrul danez al afacerilor externe, a subliniat că acest lucru este inacceptabil. Este o poziție pe care aș dori să văd că o adoptă acum și UE, și Înaltul Reprezentant.

Thomas Ulmer (PPE). – (DE) Doamnă președintă, este o chestiune care ne privește, în calitate de Uniune Europeană, urmând o strategie clară și împiedicând apariția goanei după aur sau după pietre prețioase. Europa trebuie să se implice în mod activ în aceasta. Europa, ca partener, poate da aici dovadă de putere adresându-se

într-un singur glas. Aceasta se referă la navigarea pe și sub apă, la pescuit, la resurse sub formă de transportare a energiei primare și a materialelor prime.

În acest sens, avem nevoie de tratate stabile și demne de încredere cu ceilalți parteneri din regiunea arctică. Avem nevoie de cooperare, nu de confruntare. Avem nevoie de dialog în domeniul protecției mediului cu scopul de a conserva resursele naturale și natura. Avem nevoie de dialog în domeniul protecției animalelor pentru a conserva biodiversitatea și avem nevoie de protejarea și de respectarea localnicilor și a drepturilor omului pe care aceștia le au.

Dacă putem pune în aplicare o gestionare pozitivă a resurselor împreună cu partenerii noștri din regiunea arctică, vom avea șansa de a urma noi căi politice în acest sens, iar acesta va fi și un prim test real pentru politica noastră externă comună, o șansă să dovedim că noi, ca europeni, putem într-adevăr să urmărim obiective împreună.

Președinta. – Trecem acum la partea „catch-the-eye” a dezbaterii. Înainte de aceasta, doresc numai să clarific faptul că, în calitate de președintă a dezbaterii, dacă simt că discursul este folosit cu tendința de a perturba activitatea Parlamentului, am tot dreptul de a opri intervenția acelei persoane.

Riikka Manner (ALDE). – (FI) Doamnă președintă, în primul rând, aș dori să exprim cele mai sincere mulțumiri Înalțului Reprezentant pentru că a inclus această chestiune importantă pe ordinea de zi atât de devreme. Am într-adevăr speranța că Comisia și întreaga Uniune Europeană vor juca un rol puternic în politica privind regiunea arctică și că UE își va formula propria strategie în această privință.

O politică comună privind această regiune va crea oportunități nemărginite pentru întreaga Uniune Europeană, în termeni de securitate, mediu, energie, transport și pentru popoarele indigene de aici. Dacă noi, Uniunea Europeană, suntem excluși de la dezbateră, excluși din această politică, vom pierde o afacere excelentă.

Doresc să mai subliniez încă două aspecte. În primul rând, sper că Consiliul Arctic, în calitate de corp administrativ, va continua să devină mai puternic și că Uniunea Europeană va juca un rol important în acest sens. În al doilea rând, sper ca planurile privind un centru de informare arctică să devină realitate: consider că acest lucru va promova dialogul dintre teritoriile din regiunea arctică. Mai mult, și după cum s-a mai spus, o locație excelentă și potrivită pentru acesta ar fi cu siguranță Laponia în Finlanda, și mai precis Rovaniemi, care vreme îndelungată a fost asociat cu chestiunile arctice.

Gerard Batten (EFD). – Doamnă președintă, dezbateră privind regiunea arctică cu siguranță că a încins puțin spiritele în această după-amiază! Ce fel de Parlament este acesta care încearcă să își împiedice deputații să nu vorbească atunci când dezaproabă ceea ce spun aceștia? Totuși, nu ar trebui să ne surprindă acest lucru dat fiind că noul nostru Înalț Reprezentant pentru afaceri externe era descris odată de MI5 ca un simpatizant comunist și, când a fost trezorier al Campaniei pentru dezarmare nucleară, a luat bani de la blocul sovietic pentru a submina politica de apărare a propriei țări.

Acest loc seamănă tot mai mult, pe zi ce trece, cu Uniunea Sovietică.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Doamnă președintă, dacă, în viitor, metanul, cu potențialul său de încălzire considerabil mai ridicat decât cel al CO₂, este emis din Oceanul Arctic în cantități mai mari ca urmare a dezghețării fundului mării, vom avea o nouă variabilă cu mult mai periculoasă la adresa sistemului climatic, o variabilă care necesită urgent o cercetare mai atentă.

Regiunea arctică nu reprezintă o preocupare numai legată de climat, ci reprezintă și sursa unui potențial conflict. Faptul că până și China se presupune că a început să construiască spărgătoare de gheață, subliniază importanța unei rute comerciale prin Pasajul de Nord-Vest pe măsură ce învelișul de gheață se topește. Totuși, această posibilă folosire pașnică este mult mai puțin problematică decât, spre exemplu, dorința crescândă a Statelor Unite de a staționa sisteme militare de avertizare timpurie în regiunea arctică.

Condițiile pentru orice exploatare economică imaginabilă a resurselor miniere legată de topirea gheții ar trebui, de asemenea, să fie clarificate în avans. În cele din urmă, presupusele rezerve de petrol și gaze care pot fi găsite aici ar garanta independența energetică a Europei.

Birgit Schnieper-Jastram (PPE). – (DE) Doamnă președintă, doamnă Înalț Reprezentant, aș dori să subliniez încă o dată foarte clar faptul că, la fel ca domeniile evident importante precum cele legate de mediu și energie, chestiunea rutelor navigabile joacă un rol foarte special. Având în vedere că navele care navighează pe rutele tradiționale de transport maritim sunt confiscate și dat fiind că, prin aceasta, viețile căpitanilor și echipajelor sunt puse în pericol, pentru că aceste rute sunt foarte nesigure, proprietarii de nave caută noi căi. În orașul

meu natal, Hamburg, această discuție este de o importanță majoră. Aș dori foarte mult să vă încurajez să continuați pe această rută în această dezbatere a UE privind regiunea arctică.

Marian-Jean Marinescu (PPE). - Regiunea arctică, întocmai ca și cea antarctică, este deosebit de vulnerabilă la schimbările climatice. În plus, de stabilitatea acesteia depinde sistemul climatic global. În calitate de promotor al luptei împotriva schimbărilor climatice, Uniunea Europeană trebuie să aibă o poziție fermă față de regiunea arctică.

Uniunea Europeană trebuie să manifeste moderație atât în ceea ce privește exploatarea resurselor off-shore, cât și în ceea ce privește transportul de tranzit prin arealul arctic. Pe termen lung, aceste activități nu vor face altceva decât să fragmenteze și mai mult zonele de aisberguri și puținul rămas din calota polară, punând în pericol iremediabil ecosistemele din zonă și populațiile care trăiesc în arealul arctic.

Protejarea aisbergurilor și a calotei polare de intervenția umană necontrolată este o necesitate imperioasă. Uniunea Europeană trebuie să colaboreze strâns cu Statele Unite, Canada, Norvegia și Rusia și să facă un continuu schimb de informații prin intermediul SEIS, Eionet și SAON.

John Bufton (EFD). – Doamnă președintă, aș dori să mă adresez doamnei Ashton: este prima ocazie pe care am avut-o de a comenta noul dvs. rol. Eu, la fel ca dvs., sunt din Regatul Unit. Singura diferență este că eu am fost aleasă, iar dvs. nu.

Referitor la cheștiunea regiunii arctice, va deveni aceasta o cursă a resurselor cu Rusia, America și Canada pentru stocurile de pești și un sfert din petrolul și gazele lumii? Ați experimentat direct cursa înarmării în timpul Războiului Rece. Ne veți conduce acum într-un război înghețat? Acțiunile din regiunea arctică au toate șansele să irite relațiile externe, iar Europa nici măcar nu ar trebui să aibă o politică externă în această zonă, și cu siguranță nu având pe cineva ca dvs. la cârma sa.

Ați dovedit deja că nu puteți îndeplini această sarcină. Nu am niciun dubiu că sub conducerea dvs. vom patina cu toții pe o gheață foarte subțire. Dacă ați fi avut un raport școlar pentru primele 100 de zile, acesta ar fi zis „trebuie să faceți mai bine”, însă realitatea este că dacă ați fi fost în funcție de 100 de ani, tot ați reprezenta un eșec. Vă rog să faceți un gest onorabil și să vă prezentați demisia.

Catherine Ashton, vicepreședintă a Comisiei/Înalt Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate. – Doamnă președintă, consider că a fost o dezbatere foarte interesantă și mă bucur mult că ne-am îndreptat atenția asupra unei regiuni importante a lumii. Entuziasmul cu care oamenii au vorbit despre importanța a ceea ce facem în termeni politici pentru regiunea arctică este extrem de important pentru mine pe măsură ce merg mai departe cu ceea ce consider că ar trebui să facem în viitor.

Doresc să asigur deputații din acest Parlament că păstrarea mediului și a dialogului cu populațiile relevante, indigeni și nonindigeni, sunt primordiale pentru abordarea pe care dorim să o adoptăm. Dorim să se audă clar în toate discuțiile internaționale faptul că resursele regiunii arctice ar trebui accesate și exploatate doar atunci când vom beneficia de standardele cele mai înalte de mediu și de siguranță și când acestea vor fi complet respectate.

Trebuie să continuăm să subliniem faptul că Uniunea Europeană dorește să lucreze împreună cu toate părțile interesate în regiunea arctică, pentru a se asigura că înfruntăm provocările în mod corespunzător. Aceasta include extracția hidrocarburilor în acest context.

În ceea ce mă privește, consider că putem avea un mare aport, de la diplomația noastră privind mediul, la politicile noastre privind schimbările climatice; de la programele extinse de cercetare privind regiunea arctică, la politica de susținere a politicilor privind populațiile indigene din întreaga lume. Consider că și Consiliul Arctic poate avea o mare contribuție. Pentru activitatea pe care o desfășoară, nu în ultimul rând pentru că se asigură că există o participare deplină a populațiilor indigene (de fapt, este singura organizație care le permite să stea alături de statele suverane), dorim să devenim observatori permanenți, lucru pe care o serie de onorabili eurodeputați l-au indicat ca fiind foarte folositor.

Cred că este posibil să găsim un echilibru corespunzător între protejarea și conservarea regiunii arctice, pe de o parte, și folosirea durabilă a resurselor sale, pe de altă parte, și trebuie să ne asigurăm că facem acest lucru cum se cuvine.

Reunirea a șapte reprezentanți din diferite părți ale Comisiei, cred că mi-ați spus ieri, doamnă președintă, pentru a elabora raportul este un bun exemplu pentru viitorul pe care dorim să îl avem în termeni de colaborare și de activitate efectivă manifestată prin munca pe care o desfășurăm pe teren în întreaga lume.

În sfârșit, abia aștept să merg în Laponia în acest sfârșit de săptămână. Va fi cea de-a treia călătorie a mea acolo. Va avea loc o reuniune mare pentru a discuta unele chestiuni cu câțiva miniștri de externe. În ceea ce privește Rovaniemi și posibilitatea unui centru, există două posibilități: una este un centru individual sau există posibilitatea de a conecta diferite centre, și trebuie cu siguranță să o analizăm și pe aceasta.

Președinta. – Dezbaterile au fost închise.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Elena Oana Antonescu (PPE), în scris. – Aspectele legate de zona arctică, de la efectele încălzirii globale, până la exploatarea resurselor și navigația în această zonă, au atras tot mai mult atenția în ultimul timp. Trebuie să fim conștienți că viitorul planetei este strâns legat de viitorul acestei zone. Topirea ghețurilor în zona arctică, creșterea nevoii de resurse, progresele tehnologice recente sunt câteva dintre motivele pentru care zona arctică a devenit o zonă de interes pentru fiecare dintre noi. Consider că strategia europeană în această zonă trebuie să se concentreze pe protejarea și conservarea zonei, pe promovarea unei exploatare sustenabile a resurselor în contextul unei guvernări multilaterale a regiunii și, mai ales, pe asocierea la toate aceste demersuri a populației din această zonă.

Apariția de noi căi navigabile impune și stabilirea unor standarde de siguranță și mediu mult mai stricte. Fiecare zonă maritimă are nevoie de o abordare particulară, iar Europa poate folosi experiența dobândită din programele dezvoltate în alte regiuni maritime, precum zona Mării Baltice, Mării Mediterane, și poate să ofere exemple de bune practici în acest domeniu.

Joanna Senyszyn (S&D), în scris. – (PL) O năluca amenință regiunea arctică. Năluca este încălzirea globală. Topirea gheții are o influență crucială, nu doar asupra naturii, ci și asupra relațiilor sociale, economiei și politicilor. Sub acest pod de gheață, într-o zonă mai extinsă decât Germania, Italia și Franța la un loc, în afară de ceea ce se folosește deja, există bogății precum gazele și țițeiul. Straturile de gheață, care devin tot mai subțiri în fiecare an, nu mai protejează depozitele de foraje de exploatare. Se conturează o goană fără scrupule, o nebulă la scara goanei după aur din secolul XIX. Uniunea Europeană trebuie să adopte o poziție fără echivoc în această privință. Este esențial să dezvoltăm o politică comună a UE privind regiunea arctică, mai ales în ceea ce privește folosirea de noi posibilități pentru exploatarea depozitelor naturale, pericole la adresa mediului natural, și noi oportunități de navigare.

Regiunea arctică face parte din teritoriul a trei state membre ale UE: Danemarca, Finlanda și Suedia, precum și Islanda, care și-a depus candidatura pentru aderare. Trebuie să ne amintim să aceasta este o situație complet nouă pentru oamenii din nordul extrem, dar și pentru faună și floră. Rezidenții din regiunea arctică sunt conștienți de influența crescândă a factorilor sociali, economici și politici externi asupra vieților lor. Rolul nostru este să ajutăm comunitățile locale să își găsească rolul în noile condiții și să le protejăm cultura și limba. La fel cum în centrul politicii UE se află cetățenii săi, la fel și în planurile de gestionare a regiunii arctice trebuie să se afle populația acesteia.

Rafał Trzaskowski (PPE), în scris. – Regiunea arctică a lipsit multă vreme din ordinea noastră de zi, însă acum atrage încă o dată atenția politicianilor și academicienilor. Preocuparea sporită asupra regiunii este o consecință a schimbărilor climatice cauzate de topirea calotei de gheață arctice. Neimplicarea în controversa referitoare la viteza și dimensiunea acestui proces, se presupune în mare măsură că, în cele din urmă, va duce la noi posibilități de exploatare a resurselor naturale și a noi rute maritime. Suntem cu toții de acord că toate consecințele acestui proces vor fi profunde. Cu toate acestea, lucrul asupra căruia aș dori să atrag atenția acestui Parlament și a UE ca întreg este dimensiunea sa politică și, într-adevăr, de siguranță. Războiul Rece ne-a arătat cât de importantă este regiunea arctică din punct de vedere strategic. Am fost martori la o rivalitate economică, politică, chiar militară în această zonă. Pentru viitorul său pozitiv, există nevoia clară a unui efort internațional comun, în care UE ar trebui să aibă un rol activ. Există nevoia de a găsi un echilibru între exploatarea economică a regiunii și ecosistemele sale, însă există și nevoia de a proteja, inter alia, regimul juridic existent care guvernează regiunea arctică, pentru a numi un singur aspect.

12. Cuba (dezbatere)

Președinta. – Următorul punct se referă la declarațiile Consiliului și ale Comisiei privind situația din Cuba.

Diego López Garrido, președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, moartea lui Orlando Zapata a fost un eveniment extrem de negativ, care nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată și care nu dorim să se repete în Cuba sau oriunde altundeva.

Uniunea Europeană și instituțiile sale trebuie să se angajeze în condamnarea evenimentelor care constituie încălcări ale drepturilor omului și să acționeze pentru a asigura că niciodată nu se va mai întâmpla un lucru asemănător. Acesta trebuie să fie angajamentul Uniunii Europene.

Drepturile omului sunt un simbol fundamental al identității Uniunii Europene, deoarece credem în valorile de libertate, toleranță și pluralism. Este așadar personalitatea noastră, personalitatea noastră cea mai autentică. Acolo unde au loc violări ale acestor drepturi universale, Uniunea Europeană le condamnă în mod public, și am făcut acest lucru și în cazul Cuba. Am procedat astfel când ne-am arătat pesimismul și îngrijorarea față de lipsa progresului privind drepturile omului în Cuba și am procedat astfel când am cerut ca prizonierii de conștiință din închisorile cubaneze să fie eliberați. Există în prezent în jur de 200 de prizonieri de conștiință, unii dintre ei aflați într-o situație foarte complicată în ceea ce privește sănătatea lor, iar unul dintre aceștia este Guillermo Fariñas, care se află într-o situație foarte gravă și, de asemenea, în greva foamei.

Am făcut la fel când am spus că apărătorii drepturilor omului din Cuba trebuia să fie protejați și am făcut la fel când am spus că guvernului cubanez, care avea în jurisdicția sa o serie de prizonieri, ar trebui să i se ceară socoteală pentru moartea lui Orlando Zapata.

Oricum, politica Uniunii Europene referitoare la Cuba merge înainte. Ea este structurată în jurul anumitor elemente și aș dori să subliniez câteva dintre acestea.

În primul rând, dialogul politic. Dialogul politic cu instituțiile, cu autoritățile și cu întreaga societate civilă cubaneză, care în mod firesc se extinde la drepturile omului. În al doilea rând, există o cooperare pentru dezvoltare cu Cuba, care este un act de solidaritate cu poporul cubanez, nici mai mult, nici mai puțin. Aceasta presupune și promovarea progresului în materie de cultură și practici democratice în Cuba.

Acestea sunt elementele fundamentale ale unei politici care este în mod esențial îndreptată spre o singură țintă: poporul cubanez, bunăstarea, evoluția sa, condițiile de viață și respectul pentru drepturile omului.

Andris Piebalgs, membru al Comisiei. – Doamnă președintă, Comisia regretă profund moartea domnului Orlando Zapata și circumstanțele în care aceasta s-a produs. Aș dori să îmi exprim, de asemenea, profunda îngrijorare pentru ceilalți prizonieri politici din Cuba. Toți cei aflați aici împărtășim același sentiment de furie și frustrare față de moartea domnului Zapata și vom face tot ceea ce ne stă în putință ca să ne asigurăm că astfel de evenimente nu se vor mai întâmpla în Cuba sau în orice altă țară.

Uniunea Europeană este bine înrădăcinată în valorile democratice, drepturile omului și libertățile fundamentale, pe care facem tot posibilul să le protejăm și să le promovăm după ce, până foarte recent, au suferit încălcări ale drepturilor de bază ale omului pe propriul nostru continent. Drepturile omului sunt universale și nu au granițe. Acest principiu este o parte integrantă a dialogului nostru cu toți partenerii din Europa și din exterior.

Angajamentul constructiv, nu o politică de coerciție și sancțiuni, rămâne la baza politicii noastre față de Cuba, după cum se subliniază în poziția comună adoptată în 1996. Acesta este raționamentul care a făcut Consiliul să decidă în iunie 2008 ridicarea măsurilor diplomatice din 2003, ca mijloc de facilitare a procesului de dialog politic, și să permită folosirea deplină a instrumentelor în cadrul poziției comune din 1996. Acesta este și raționamentul care a condus multe state membre să își reia cooperarea pentru dezvoltare cu Cuba în ultimele luni, reprezentând un segment divers al partidelor politice reprezentate în Parlamentul European și reflectând, astfel, opinia comună legată de rolul important pe care trebuie să îl joace cooperarea pentru dezvoltare în Cuba.

În asemenea momente în Cuba, lipsa unor acțiuni ar fi alegerea cea mai rea posibilă pentru credibilitatea Uniunii Europene în calitate de actor global. În joc se află nu numai această credibilitate, ci și capacitatea noastră de a fi prezenți în Cuba. Prin urmare, consider cu tărie că, pe viitor, trebuie să continuăm și să aprofundăm dialogul politic actual și să continuăm cooperarea cu Cuba, ca instrument de îmbunătățire a vieților poporului cubanez.

Cooperarea cu Cuba nu a fost niciodată suspendată de Uniunea Europeană, deoarece dezvoltarea nu înseamnă susținerea guvernului, ci susținerea poporului. Opinia noastră a fost întotdeauna că o cooperare pentru dezvoltare constituie un element important pentru relațiile noastre cu acest stat. De proiectele în curs de desfășurare din Cuba beneficiază populația în mod direct prin faptul că se abordează nevoile sale fundamentale, prin susținerea pentru reabilitare și reconstrucție după uragane, siguranța alimentară și adaptarea la schimbările climatice. De asemenea, se desfășoară proiecte pentru a susține activitățile actorilor nestatali.

Aș dori să fiu foarte clar că nu există o finanțare a CE acordată prin intermediul guvernului sau a entităților publice. Banii sunt acordați prin intermediul agențiilor Națiunilor Unite și a ONG-urilor europene, care salută prezența Comisiei și a Uniunii Europene aici.

Este important faptul că Uniunea Europeană continuă să abordeze nevoile de bază ale populației cubaneze, în vreme ce intervin în sectoarele strategice prin instrumentele tematice sau geografice disponibile. Sarcina căreia UE trebuie să îi facă față într-un mod hotărât este aceea de a găsi echilibrul corect între disponibilitatea pentru dialog, susținerea populației cubaneze cu ajutorul cooperării pentru dezvoltare și reafirmarea principiilor noastre.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, în numele Grupului PPE. – (ES) Doamnă președintă, când grupul meu a solicitat ca această chestiune să fie inclusă pe ordinea de zi, nu a procedat astfel pentru a sublinia greșelile, care uneori sunt ireparabile, din cadrul politicilor care tolerează dușmanii libertății. De asemenea, nu a procedat astfel pentru a câștiga beneficii politice în urma acestui denunț.

A făcut acest lucru pentru ca Parlamentul, care este instituția aflată în centrul democrației Uniunii Europene, să poată vorbi deschis pentru a condamna moartea unei persoane nevinovate și, mai presus de toate, să își exprime solidaritatea față de acele persoane din Cuba care luptă, trăiesc și mor, precum Orlando Zapata, pentru libertatea și demnitatea lor.

După cum a afirmat Comisia Europeană, poziția comună a Consiliului este încă în picioare, și este o poziție onorabilă deoarece solicită eliberarea imediată și necondiționată a prizonierilor politici. Este și o poziție consecventă, deoarece solicită ca drepturile omului și libertățile fundamentale să fie respectate, astfel încât Cuba să fie înrădăcinată în sistemul nostru de valori și nu în sisteme străine precum cele din China și Vietnam.

Doamnă președintă, vorbele unui om curajos, Oswaldo Paya, care a câștigat Premiul Saharov în 2002, încă răsună în acest Parlament. El a afirmat că prima victorie care trebuie proclamată este aceea că în sufletul său nu există ură. Le-a spus celor care îl oprimau, care erau frații lui, că nu îi urăște, dar că nu își vor impune voința prin teamă.

A spus că Andrei Saharov a lăsat o moștenire a demnității și a muncii pentru ca oamenii să trăiască împreună în pace și că, deseori, vocile care contează cel mai mult sunt vocile care nu se aud.

În acest Parlament, nu am putut auzi vocile „Doamnelor în alb”, care au primit, de asemenea, Premiul Saharov din partea Parlamentului. Din păcate, acum nu vom putea auzi vocea lui Orlando Zapata, însă în curând vom putea auzi vocile a tot mai mulți cubanezi.

Între timp, doamnă președintă, cu legitimitatea pe care Parlamentul o are prin faptul că reprezintă 500 de milioane de cetățeni din 27 de state membre ale Uniunii, trebuie să repete tare și clar strigătul de neoprit al libertății pe care îl auzim din iubita insulă cubaneză.

(Aplauze)

Luis Yáñez-Barnuevo García, în numele Grupului S&D. – (ES) Doamnă președintă, domnule López Garrido, domnule comisar, să nu mai permitem niciodată ca tăcerea noastră să ducă la o conspirație cu liberticidul. Să nu mai permitem niciodată ca o persoană care a luptat pentru drepturile sale și pentru drepturile tuturor să moară în închisoare în Cuba, sau oriunde altundeva, fără să cerem tare și cu convingere să fie salvată.

Domnul Orlando Zapata Tamayo, un zidar negru în vârstă de 42 de ani, care nu a solicitat decât să îi fie îmbunătățite condițiile din închisoare, a murit după 86 de zile de greva foamei și șapte ani petrecuți în închisoare pentru că a cerut ca drepturile omului să fie respectate. Pe durata acestei perioade de șapte ani, a fost maltratată, umilit și hărțuit de gardieni, timp în care, nu ar trebui să uităm, din partea comunității internaționale nu s-a auzit decât tăcere.

Alți prizonieri și activiști pentru drepturile omului din Cuba sunt în prezent în greva foamei, așa cum este și cazul psihologului și jurnalistului Guillermo Fariñas. Doamnelor și domnilor, rezoluția pe care o depunem și o dezbaterem azi, și pe care o vom supune la vot mâine, pe care o reprezintă în numele Grupului Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European, solicită să fie eliberați toți prizonierii de conștiință din Cuba. Încă o dată, este în favoarea tranziției democratice și în strictul respect al drepturilor fundamentale ale omului.

Pentru moment, să nu abordăm un subiect în privința căruia avem păreri împărțite: dacă poziția comună ar trebui menținută sau nu. Să ne concentrăm acum asupra salvării de vieți și asupra drepturilor omului. De

asemenea, haideți să deschidem o perioadă calmă de reflecție în care să căutăm puncte comune privind politica viitoare referitoare la Cuba.

Totuși, acest text are o semnificativă valoare adăugată. Faptul că este depus de șase grupuri politice arată o nouă eră a unui larg consens în acest Parlament privind subiectul drepturilor omului.

Să nu se mai spună niciodată că legislația democratică europeană cedează în fața ordinelor, între ghilimele, ale imperialismului american. Cu toate acestea, haideți să nu se mai spună niciodată că socialiștii și democrații se complac sau sunt complici la dictaturile comuniste. Spun acest lucru pur și simplu deoarece ambele afirmații sunt false, iar victimele liberticidului, oriunde ar fi ele, trebuie să știe că suntem uniți pentru a le apăra cauza în mod necondiționat.

Doamnă președintă, în sfârșit, aș dori să îi mulțumesc domnului Salafranca, care a negociat acest text în numele Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat), doamnei Weber, din partea Grupului Alianța Liberalilor și Democraților pentru Europa, domnului Romeva i Rueda, în numele Grupului Verts/ALE, domnului Kožušník, din partea Conservatorilor și Reformiștilor Europeni, și altor colegi eurodeputați care au participat la această sarcină, care a fost dificilă și complicată, însă care sper că va avea succes mâine.

În sfârșit, aș dori să mulțumesc și premierului spaniol și actualul președinte al Uniunii Europene, domnul Rodríguez Zapatero, pentru încurajarea sa și susținerea continuării acestei rezoluții pe care o dezbatem azi.

Renate Weber, în numele Grupului ALDE. – Doamnă președintă, în numele grupului meu politic, aș dori ca în primul rând să exprim condoleanțe pentru familia domnului Orlando Zapata Tamayo, care a plătit prețul suprem pentru convingerile sale.

De-a lungul anilor, activitatea lui pentru protejarea drepturilor omului a fost o inspirație pentru mulți alți susținători ai acestora, în interiorul și în afara Cubei.

Rezoluția care este propusă de o serie de grupuri politice exprimă îngrijorarea noastră profundă legată de situația drepturilor omului în Cuba. Să fim sinceri. Situația nu s-a îmbunătățit și mulți jurnaliști independenți, disidenți pașnici și apărători ai drepturilor omului, încă se află în închisoare pentru simplul fapt că doresc să își exercite dreptul la libertatea de exprimare, reuniuni pașnice și adunare.

În același timp, ONG-urilor cubaneze independente nu li se permite să acționeze deoarece guvernul exercită un control draconian asupra lor.

În momentul acestei dezbateri, mai mulți apărători ai drepturilor omului se află în greva foamei. Acesta este un motiv de îngrijorare, deoarece există indicații că cel puțin sănătatea domnului Guillermo Fariñas se deteriorează rapid.

Este foarte rău că, până acum, autoritățile cubaneze nu au luat în considerare solicitările repetate venite din partea UE de a elibera necondiționat prizonierii politici. De aceea consider cu tărie că acest Parlament ar trebui să solicite UE să continue întrebuintarea tuturor mecanismelor necesare pentru a garanta munca și viețile acelor care aspiră la o Cubă pluralistă și democratică.

Raül Romeva i Rueda, în numele Grupului Verts/ALE. – (ES) Doamnă președintă, aș dori de asemenea să mă alătur, personal și în numele grupului meu, celor care au oferit condoleanțe pentru moartea lui Orlando Zapata.

Indiferent de părerea fiecăruia referitor la Cuba, este evident un incident regretabil în sine, care merită să fie condamnat și, cu siguranță, ceva mai mult decât o reflecție și o aducere aminte. Merită o formulare coerentă a solicitării pe care o facem în această rezoluție, care este ca aceia care sunt reținuți pentru motivele sau motivația lor politică, în Cuba și oriunde în lume, să fie eliberați.

Consider că ceea ce facem este coerent, consider că trebuie făcut și consider că este important să o facem, și doresc să subliniez asta, indiferent de motivația care s-ar afla în spatele acestei acțiuni. Face parte din acord.

Trebuie să solicităm ca acești oameni să fie eliberați imediat, în cazul Cubei, și, mai presus de toate, să reamintim situația delicată, după cum s-a menționat deja, a anumitor oameni care, urmând exemplul lui Orlando Zapata, au început greva foamei, în special cazul lui Guillermo Fariñas.

Totuși, aș dori și să atrag atenția asupra riscului de a folosi și exploata politic acest caz pentru alte aspecte care, așa cum a spus domnul Yáñez-Barnuevo, ar putea fi periculoase. Cred că este important să ne amintim că există multe procese în curs de desfășurare care sunt folositoare, care funcționează, și că nu ar trebui, sub

nicio formă, să fim tentați, așa cum se pare că doresc unii, să ne întoarcem la evenimentele trecute, la timpul trecut; să ne întoarcem la politica eșuată a embargoului, pentru că știm care au fost consecințele acesteia.

Prin urmare, dacă suntem de acord că nu ne dorim ca situații precum cea a lui Orlando Zapata să se repete, consider că este important să știm cum putem merge înainte împreună, pentru a nu mai permite ca acest lucru să se mai repete, începând cu facilitarea procesului de democratizare și de normalizare a insulei.

Edvard Kožušník, în numele Grupului ECR. – (CS) Personal am fost foarte supărat pentru moartea lui Orlando Zapata și, prin urmare, aș dori ca, în numele întregului grup ECR, să exprim condoleanțe întregii sale familii. M-am născut în 1971, la apogeul așa-numitei normalizări comuniste din țara mea, care a fost una dintre cele mai dure perioade ale terorii comuniste prin care a trecut aceasta. Experiența trăită de țara mea cu ideologia criminală a comunismului este motivul pentru marea solidaritate a cetățenilor cehi față de poporul cubanez și, pentru aceasta, suntem foarte sensibili la aflarea veștii triste pe care am primit-o recent din Cuba.

Având în vedere că regimul totalitar de aici încă proclamă sloganul „socialism sau moarte”, la patruzeci de ani după revoluția cubaneză, nu merită niciun fel de toleranță. Cred că moartea lui Orlando Zapata nu a fost în zadar și că va însufleși poporul cubanez la o rezistență de masă împotriva regimului comunist. Când Pavel Wonka a murit într-o închisoare comunistă ca ultima victimă a terorii comuniste din țara mea, regimul s-a prăbușit într-un an și jumătate. Sper că Orlando Zapata va fi un Pavel Wonka cubanez, cu alte cuvinte, ultima victimă a despotismului comunist. Probabil că și Cuba va scăpa în curând de strânsoarea vechii gărzi comuniste și va deveni o adevărată insulă de libertate.

Prin urmare fac apel la dvs. Până când nu va exista o evoluție fundamentală și ireversibilă în eliberarea prizonierilor politici, evoluție care să conducă la o funcționare democratică a societății cubaneze și la organizarea de alegeri libere, precum și un început al procesului reformelor structurale care să conducă, printre altele, la un standard de viață mai bun pentru toți cetățenii cubanezi, atunci este imposibil să luăm în considerare deschiderea discuțiilor privind reevaluarea poziției comune a UE.

Willy Meyer, în numele Grupului GUE/NGL. – (ES) Doamnă președintă, grupul meu regretă profund moartea prizonierului Orlando Zapata. La fel ca în cazul oricărui alt prizonier, statul a fost responsabil pentru siguranța și pentru viața sa. În acest caz, Cuba este responsabilă, și prin urmare regretăm profund moartea sa.

Nu suntem de acord cu felul în care acest Parlament manipulează chestiunea drepturilor omului. Azi, dezbaterem această problemă, iar mâine o vom supune la vot. Nu am făcut acest lucru pentru lovitura de stat militară din Honduras. Acest Parlament poate fi singurul din lume care nu a condamnat sau nu a votat împotriva loviturii militare de stat din Honduras, cu crimele și torturile sale.

Prin urmare, nu împărtășim filosofia conform căreia depinde de locul în care se întâmplă, de ce drepturi ale omului sunt încălcate și de situație dacă să ne pronunțăm sau nu.

În urmă cu o săptămână, cea mai mare groapă comună din America Latină a fost descoperită în Columbia. Chiar autoritățile vorbesc despre 2 500 de corpuri, iar această cifră s-ar putea ridica la 50 000. Se condamnă acest lucru? Se discută acest lucru, este supus la vot și condamnat? Ce se întâmplă cu victimele civile din Afganistan? Ce se întâmplă cu persecuțiile din Sahara de Vest? Nu! Nu vom lua parte la această ipocrizie.

Cred că problema fundamentală este aceea că stabilim o relație egală cu Republica Cuba pentru a aborda toate agende: agendele politice, agendele privind drepturile omului, situația din penitenciare, însă de pe picior de egalitate, deoarece Uniunea Europeană încă are o poziție comună cu Republica Cuba, care este excepția de la regulă. Nu are o poziție comună cu nicio altă țară din lume. Nu are una cu Republica Populară Chineză, care a fost menționată, sau cu Vietnam. De ce? De ce are una cu Cuba și nu cu Republica Populară China?

Solicit Consiliului, președintelui Consiliului, să pună clar următoarea întrebare: se va sfârși poziția comună? Acesta este, după părerea mea, unul dintre cele mai evidente obstacole în calea progresului care presupune un dialog sincer între Uniunea Europeană și Republica Cuba, cu ordini de zi comune, care să fie de interes reciproc.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Doamnă președintă, moartea disidentului Orlando Zapata în urma grevei foamei și arestarea bloggerului Yoani Sánchez, care a spus lumii despre viața de zi cu zi din Cuba socialistă au arătat clar că trebuie să continuăm legătura stabilită în politica noastră privind Cuba din 1996 referitoare la evoluția democratizării și la drepturile omului. Speranța evoluției sub Raúl Castro a dispărut de multă vreme, desigur.

Situația prizonierilor politici, de exemplu, nu s-a îmbunătățit cu adevărat. Tot nu se bucură de ceva asemănător cu libertățile care însuși fraților Castro li s-au acordat în timpul detenției lor în timpul dictaturii Batista. Prin adevăratele încapățănări la economia planificată, Cuba nu mai este capabilă nici măcar să asigure cele mai de bază nevoi ale propriei populații. În Cuba, prosperitatea și propria inițiativă sunt evident considerate o critică la adresa regimului. În această privință, chiar și populației din China comunistă îi este mai ușor prin faptul că, cel puțin, poate să își îmbunătățească viața prin eforturi proprii.

Relaxarea embargoului Statelor Unite în ceea ce privește calculatoarele și serviciile de software nu va reuși să realizeze pe deplin așteptările pe care publicul le-a dedus din promisiunile președintelui Obama, însă poate va face posibil ca opoziția să fie mai bine organizată. Nu în ultimul rând, va fi, de asemenea, mai greu pentru regimul cubanez să suprimă libera exprimare a opiniei, având o posibilitate de alegere în creștere. Numai pentru acest motiv, ar trebui să susținem cât de mult putem inițiativele Europei și să facem presiuni pentru o relaxare continuă a sistemului comunist.

PREZIDEAZĂ: DNA DURANT

Vicepreședintă

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Moartea tragică a prizonierului de conștiință cubanez, Orlando Zapata, este o dovadă în plus că regimul fraților Castro ignoră apelurile comunității internaționale la încetarea încălcărilor drepturilor omului, la a nu mai elimina în tăcere persoanele care cer libertate și democrație. Astăzi, această tragedie, această moarte tragică, a dobândit o semnificație simbolică. Este un strigăt disperat pentru ajutor și acțiune eficientă, în principal din partea oamenilor politici internaționali și a factorilor de decizie, care, în procesul de construire a relațiilor cu autoritățile cubaneze, nu doresc să discute cu persoane din opoziție și ignoră vocea reprezentanților societății civile din Cuba.

Trebuie să luăm cât mai curând posibil măsuri concertate pentru a exercita presiune asupra regimului Castro și pentru a solicita eliberarea imediată a celor care au fost condamnați la mulți ani de închisoare pentru opiniile lor.

În ultimii ani, Uniunea Europeană a încercat să își înlănească poziția și chiar a ridicat sancțiunile diplomatice împotriva Cubei, în speranța că acest gest va încuraja autoritățile să respecte standardele democratice. Din nefericire, moartea tragică a lui Orlando Zapata arată că această politică este naivă, inefficientă și că, în mod clar, nu trebuie continuată.

Măine vom vota rezoluția în urma dezbaterii de astăzi. Aceasta ar trebui să reprezinte un semnal clar al opoziției noastre față de încălcările drepturilor omului, față de tratamentul inuman al prizonierilor politici și față de nerespectarea libertăților civile fundamentale în Cuba. Trebuie să demonstrăm că ne solidarizăm cu poporul cubanez. Trebuie să fim vocea celor care acum nu au glas în Cuba.

(Aplauze)

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Doamnă președintă, soarta tragică a lui Orlando Zapata Tamayo a provocat multă indignare în întreaga lume. În situația sa fără speranță, Zapata a simțit că singura sa opțiune a fost să moară în greva foamei. A plătit cu viața pentru protestele sale împotriva încarcerării sale și a condițiilor îngrozitoare din închisoarea cubaneză în care se afla. Și de ce? Ce crimă a comis Zapata încât să conducă la încarcerarea sa în primul rând? Exprimarea și răspândirea într-un mod care nu implică violență a unei opinii diferite de cea a guvernului nu reprezintă o crimă. Acest lucru nu te face criminal sau trădător.

Moartea lui Zapata nu este un incident izolat. Psihologul și jurnalistul Guillermo Fariñas a intrat, de asemenea, în greva foamei, deoarece urmărește eliberarea a 26 de prizonieri politici care sunt bolnavi. Ce soartă va avea? Va plăti și el cu viața pentru campania sa pentru respectarea drepturilor omului? Când își va schimba poziția guvernul cubanez? Se estimează că există încă aproximativ 200 de prizonieri politici în Cuba. Arestarea persoanelor pentru idealurile lor încalcă total Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Cerem Cubei să elibereze în mod direct și necondiționat acești prizonieri de conștiință și să înceteze această încălcare brutală a drepturilor omului. Niciun guvern nu poate controla sau guverna gândirea oamenilor. Chiar dacă închizi oamenii în spatele zidurilor sau îi închizi în spatele gratiilor, ideile lor continuă să supraviețuiască. Orice încercare de eliminare a unor astfel de gânduri și idei va eșua întotdeauna. Nu are Cuba ani întregi deja de experiență în acest sens?

Guvernul va trebui pur și simplu să înceapă dialogul cu persoanele care au opinii contrare. Dialogul politic este singurul instrument pentru a merge înainte. Cuba datorează acest lucru cetățenilor săi, deoarece poporul

cubanez merită democrație și respectarea libertăților sale fundamentale. Nu trebuie să permitem ca moartea lui Zapata să intre în istorie fără să aibă urmări; aceasta trebuie să marcheze sfârșitul situației actuale a drepturilor omului în Cuba.

Uniunea Europeană trebuie să facă tot ce îi stă în putere pentru a îmbunătăți situația drepturilor omului în Cuba. Nu este vorba numai despre prizonierii politici, cum a fost Zapata; este vorba și ca apărătorii drepturilor omului să își poată desfășura activitatea în mod liber. Guvernul cubanez trebuie să aibă grijă de poporul cubanez. Nu poate să pur și simplu rețină oameni sau să-i considere criminali, din frică. Privarea de libertate a cetățenilor este o crimă.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Doamnă președintă, apărarea drepturilor omului înseamnă condamnarea morții crude, nedrepte și care putea fi evitată a lui Orlando Zapata și solicitarea ca cei care se află încă în închisoare să fie eliberați. Sper ca acest lucru să le dea de gândit autorităților cubaneze, deoarece regimul acestora trebuie să facă progrese pentru ca cetățenii săi să beneficieze de o democrație adevărată.

În Cuba există dictatură deoarece există prizonieri de conștiință, există frica de dezbateri, frica de schimbul de idei și de planuri, deoarece există frica de libertate. Nu este o crimă să ai idei; acestea pot provoca, surprinde sau șoca, însă trebuie întotdeauna argumentate și dezbătute. Nu necesită niciodată încarcerare.

Societățile gândesc și simt, la fel și prizonierii, și este imposibil să le interzici oamenilor să gândească și să simtă. Aceasta înseamnă că ideile și sentimentele pe care oamenii vor să le reprime sfârșesc prin a se strecura în conștiința întregii societăți, la fel ca apa. Acest lucru este valabil pentru și societatea cubaneză, iar protagoniștii revoluției care au pus capăt regimului lui Fulgencio Batista ar trebui să știe acest lucru mai bine decât oricine.

Sper că această rezoluție îi va ajuta să facă tranziția pe care trebuie să o facă! Totuși, drepturile omului nu sunt negociabile. Parlamentul câștigă credibilitate când reacționează cu aceeași tărie față de toate încălcările drepturilor omului din toate țările: din Afganistan, din Palestina, din Țara Bascilor – mica mea țară – din Honduras și din Columbia. Acesta trebuie să fie angajamentul nostru. Este, desigur, același angajament.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Cred că noi toți din această Cameră vom fi de acord că dictatura comunistă coruptă face imposibilă orice fel de schimbare pozitivă în Cuba. Statul polițienesc al fraților Castro distruge din punct de vedere economic insula, distrugând libertatea civilă și privând mulți cubanezi de speranța unei vieți care să merite trăită.

Viitorul Cubei, se află, desigur, chiar în mâinile cubanezilor, însă Uniunea Europeană poate juca un rol activ în această privință. Trebuie să solicităm eliberarea tuturor prizonierilor politici. De fapt, aceasta ar trebui să fie prima condiție pentru orice fel de dialog cu Cuba. Trebuie să sprijinim activitatea organizațiilor neguvernamentale, să sprijinim respectarea drepturilor omului și să promovăm accesul la presa independentă, inclusiv la Internet.

Promovarea schimbărilor democratice este un domeniu în care legăturile transatlantice pot juca un rol foarte important. De aceea, trebuie să cooperăm îndeaproape cu Washingtonul. Prin efortul combinat, putem elabora o strategie pe termen lung cu privire la Cuba, care nu va începe printr-o acceptare oarbă a *status quo*-ului, ci printr-o viziune cu un orizont de timp îndelungat, referitoare la reconstrucția democratică și economică.

(Aplauze)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Domnule președinte, această dezbatere demonstrează încă o dată că majoritatea Parlamentului are două fețe. Aceeași majoritate care a refuzat să condamne lovitură de stat militară din Honduras, ignorând faptul că a condus la încarcerarea și moartea a nenumărate persoane, este acum pregătită să negocieze acorduri de asociere cu un guvern care este rezultatul alegerilor aranjate de cei care s-au aflat în spatele loviturii de stat.

Firește, regretăm cu toții moartea cetățeanului cubanez, dl Orlando Zapata Tamayo, în urma unei greve a foamei într-un spital cubanez. Totuși, trebuie să deplângem termenii acestei dezbateri și ai poziției inacceptabile a acesteia împotriva Cubei, care ignoră consecințele grave ale embargoului economic, comercial și financiar impus de Statele Unite împotriva Cubei, precum și detenția în închisorile americane a cinci cetățeni cubanezi care nu au dorit decât să-și apere țara.

Nu putem continua menținerea unei poziții comune inacceptabile, care împiedică Uniunea Europeană să întrețină relații deschise și complete cu guvernul cubanez, pe baza intereselor bilaterale. A venit timpul să

punem capăt unei poziții comune, pentru a începe normalizarea relațiilor dintre Uniunea Europeană și Cuba. Așteptăm acest lucru din partea Președinției spaniole.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Doamnă președintă, ne amintim faimoasa lozincă a lui Fidel Castro „socialism sau moarte”. Astăzi putem afirma cu siguranță că din această lozincă a rămas numai moartea. Dovada acestui lucru sunt circumstanțele care au condus la moartea prizonierului și patriotului cubanez Orlando Zapata. Conducerea dictatorială a lui Castro este o rușine pentru ideea de socialism democratic.

Ceea ce se întâmplă în Cuba aduce dezonoare asupra tuturor celor implicați în politică sub aceste sloganuri de orientare de stânga. Mi-a fost rușine și în privința Uniunii Europene, când dl Michel, pe atunci comisar, a vizitat Cuba cu o propunere de cooperare pentru dezvoltare, însă a evitat cu grijă contactul cu opoziția democratică.

Trebuie să punem capăt acestui tip de politică, acestui mod de a închide ochii la realitatea unei țări unde nu au existat niciodată alegeri libere și unde prizonierii de conștiință execută pedepse cu închisoarea timp de mulți ani în condiții scandaloase. Președinția spaniolă propune astăzi aplicarea unei politici deschise față de Havana, însă o condiție esențială a acestei politici trebuie să fie democratizarea regimului cubanez, eliberarea prizonierilor politici, demararea dialogului cu societatea, eliminarea cenzurii și restaurarea libertăților civile. Acest lucru trebuie transmis clar, deschis și ferm guvernului din Cuba. În plus, este în interesul lor.

Știm că există diferite căi spre libertate pentru persoanele oprite de dictatori. Există calea adoptată de Polonia și Africa de Sud – calea dialogului și a înțelegerii. Totuși, există și calea pe care a adoptat-o România în răsturnarea sângeroasă a regimului. Evitarea unui astfel de scenariu este în interesul tuturor. Ce cale va alege Havana? Cheia acestui lucru se află în Cuba. Politica Uniunii Europene trebuie să contribuie activ la orientarea Cubei spre a deveni un spațiu de libertate și democrație. Poziția Parlamentului European trebuie să arate și acest lucru.

Richard Howitt (S&D). – Doamnă președintă, în primul rând doresc să transmit condoleanțe pentru decesul lui Orlando Zapata Tamayo, precum și îngrijorarea mea profundă pentru ceilalți patru prizonieri cubanezi și un activist în opoziție care au început, de asemenea, greva foamei, în semn de protest.

Parlamentul European trebuie să reitereze solicitarea noastră privind eliberarea imediată și necondiționată a prizonierilor de conștiință din Cuba – 55 conform Amnesty International, 200 conform Comisiei privind drepturile omului în Cuba – și trebuie să exprimăm o preocupare specială pentru arestarea și lovirea recentă ale lui Darsi Ferrer, directorul unui centru pentru sănătate și drepturile omului din Havana. Amnesty International nu a fost invitată să viziteze Cuba de 19 ani și ar trebui să i se permită acest lucru. Trebuie să cerem guvernului cubanez să fie de acord cu date specifice pentru vizita propusă a lui Manfred Nowak, raportorul special al ONU pentru tortură, cu care intenționăm să ne întâlnim săptămâna viitoare la Geneva.

Fiind una dintre persoanele din această Cameră care s-a opus întotdeauna embargoului SUA asupra comerțului, impus încă din 1962, am salutat faptul că în timpul președinției Obama au fost aprobate măsuri pentru a li se permite americanilor cubanezi să se deplaseze mai liber și să trimită mai mulți bani acasă. Am salutat revizuirea în 2008 a poziției noastre comune a UE, care a condus la stabilirea unui dialog politic între Cuba și UE și la restabilirea cooperării pentru dezvoltare a CE, și salut, de asemenea, faptul că BBC-ului i s-a oferit recent acces liber în Cuba. Însă îmi exprim dezamăgirea că, în cadrul Consiliului ONU pentru drepturile omului – Cuba nu a fost de acord cu recomandările de a ratifica cele două convenții cheie privind drepturile omului – Pactul internațional privind drepturile civile și politice (PIDCP) și Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale (PIDESC) – și să permită inspectarea independentă a închisorilor.

Afirm în fața Comisiei și a Președinției în această după-amiază că trebuie – la fel ca oricare dintre noi care vizităm Cuba – să rămânem fermi pe poziția de a intenționa să întâlnim membri ai societății civile cubaneze. Dna asistentă adjunctă a Secretarului de Stat al SUA, Bisa Williams, a reușit să efectueze o astfel de vizită fără restricții anul trecut și trebuie să insistăm – oricare din noi ne-am deplasa în Cuba – să facem același lucru.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Doamnă președintă, domnule comisar, domnule ministru, decesul lui Orlando Zapata Tamayo este dovada tragică a disperării care poate fi produsă de lipsa sau absența libertății.

Așa cum a afirmat dl ministru, acest lucru e clar că nu ar fi trebuit să se întâmple. Trebuie să denunțăm detenția prizonierilor de conștiință și să cerem eliberarea acestora. Nu putem sprijini arbitrajul unei puteri care refuză cu încăpățănare să permită exercitarea libertăților fundamentale, însă consider că nu ne putem lipsi de virtuțile și perspectivele unui dialog politic, care, acum mai mult decât oricând, rămâne cea mai tangibilă expresie a valorilor noastre europene.

Relațiile dintre Cuba și Uniunea Europeană sunt de prea mult timp complexe; acestea se bazează adesea pe o lipsă de conștientizare și înțelegere, care a dus la tensiuni grave și care subminează periodic progresele și perspectivele dialogului politic. Știm cu toții că astăzi Cuba se află într-un moment de cotitură în istoria sa. Mai mult decât oricând, sunt ferm convins că ar fi greșit să nu păstrăm avantajele și progresele, oricât de modeste, ale unui dialog susținut prin legături istorice, culturale și lingvistice speciale.

Uniunea Europeană este, fără îndoială, singura putere politică capabilă să convingă cubanezii că izolarea la care se restrâng este sinucigașă și nu îi poate conduce, mai devreme sau mai târziu, decât la o soartă tragică. Nu putem evita această responsabilitate de a viza dialogul fără a exclude niciunul dintre aspectele dificile, dar și fără a aplica standarde duble – așa cum cred că se întâmplă adesea.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Libertatea va triumfa în Cuba. Va exista democrația în țară și va exista și o economie de piață.

Uniunea Europeană nu poate contribui la înlocuirea regimului și, presupun, nici nu dorește acest lucru, însă ar trebui să dorească și ar trebui să fie în măsură să îi ajute pe cubanezi după schimbarea sistemului. Experiențelor unor țări ca Polonia, Cehia, Slovacia și Ungaria au arătat că acest lucru poate fi făcut și că poate avea succes. Putem ajuta cu experiența noastră, iar după răsturnarea lui Castro, Uniunea Europeană ar trebui să ajute cu experiența și banii săi, astfel încât Cuba să nu ajungă niciodată în situația descrisă de comentatorul polonez Marek Magierowski în care, în viitor, descendenții lui Orlando Zapata, care fost menționat frecvent în această Cameră, să servească rom descendenților lui Castro pe promenadele și bulevardele Havanei.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Sunt medic de profesie la origine și știu cât de dificil este să salvezi o viață omenească. Regret sincer orice pierdere a unei vieți omenești și împărtășesc suferința dumneavoastră cauzată de moartea lui Orlando Zapata. Am examinat cu atenție toate rezoluțiile propuse ale grupurilor politice. Mă tem că trebuie să repet ceea ce am afirmat când am dezbătut recent raportul privind situația drepturilor omului în republicile din Asia Centrală. Am spus atunci că facem o greșală asumându-ne calitatea de mentori fără nimic bun de transmis și fără a arăta respect pentru tradițiile istorice și culturale specifice ale respectivelor țări, nici măcar pentru rezultatele favorabile pe care le-au obținut acele țări. Același lucru este valabil și în cazul Cubei. Sunt ferm de părere că singurul mod de îmbunătățire a situației din Cuba este printr-un dialog de pe poziții egale, pentru care oficialii cubanezi sunt pregătiți. În acest fel, putem contribui, de asemenea, la îmbunătățirea drepturilor sociale și economice în Cuba. Nu trebuie să uităm că această țară, în ciuda situației sale economice dificile, se află mereu în prima linie a țărilor care oferă asistență altora, de exemplu în cazul dezastrului din Haiti. Este adevărat că persoanelor care se grăbesc să condamne le place să facă acest lucru. În mod cert nu trebuie să adoptăm această cale.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, consider sincer că pot afirma că vom scrie o pagină meritorie în istoria acestui Parlament astăzi și chiar într-o mai mare măsură mâine, când vom vota. O scriem deoarece, în sfârșit, lăsând la o parte prejudecățile noastre reciproce datorate apartenenței la grupuri diferite, ne înclinăm în fața misterului suprem al morții unui om și recunoaștem adevărul.

Ce vom scrie efectiv în această rezoluție? Vom scrie lucruri care pot părea simple și evidente, însă care sunt, de fapt, foarte importante. Vom scrie că în Cuba nu există libertate; vom scrie că în Cuba nu există democrație; vom scrie că viața este viață, iar oamenii nu trebuie uciși. Este posibil ca noi să luăm acest lucru ca fiind de la sine înțeles, însă ne-a luat mulți ani până să ne depășim prejudecățile reciproce și să recunoaștem un fapt care nu ne lezează convingerile politice, ci ne permite să recunoaștem un adevăr fundamental care reprezintă singura bază de discuții.

Nu trebuie să evităm discuțiile cu Cuba, ci în schimb trebuie să insistăm ca orice discuție reală să pornească de la adevăr, cu alte cuvinte, faptul că aceasta nu recunoaște importanța centrală a individului. Avem nevoie, mai mult decât de străngeri de mână și de gesturi prietenoase, de măsuri adecvate, prin care guvernul Castro să renunțe la orice speranță de a ajunge la compromisuri care nu ar acorda importanță sau ar acorda numai importanță secundară chestiunii drepturilor omului.

Parlamentul a sesizat în mod corect această oportunitate, spre deosebire de Înalțul Reprezentant, căruia îi voi aminti din nou, așa cum am făcut și azi-dimineață, că *Cuba libre* nu este numele unui cocktail: este un strigăt solidar pe care îl purtăm în inimile noastre, deoarece vrem democrație și dorim ca această țară, Cuba, să fie liberă.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Doamnă președintă, deputații spanioli din Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților din Parlamentul European regretă profund moartea lui Orlando Zapata și situația prizonierilor de conștiință și solicită în mod ferm eliberarea acestora.

Moartea lui Orlando Zapata este regretabilă, însă poate constitui, de asemenea, momentul în care încetăm să mai vorbim despre drepturile omului în Cuba și începem să luăm măsuri în privința drepturilor omului împreună cu autoritățile cubaneze, pentru promovarea acestor drepturi în Cuba. Pentru a face acest lucru, trebuie să începem să ne gândim la schimbarea poziției comune care ne împiedică să purtăm orice dialog cu autoritățile cubaneze, care au capacitatea de a schimba situația drepturilor omului pe insulă.

Poziția comună – care, din întâmplare, nu este atât de comună, datorită faptului că o mare parte dintre statele membre ale Uniunii Europene au relații bilaterale cu Cuba – este un obstacol care împiedică orice posibilitate a dialogului politic. Este un obstacol în calea punerii în aplicare de către Uniunea Europeană a principiilor care stau la baza acțiunilor sale externe, care includ promovarea democrației și a drepturilor omului în lume.

Poziția comună este un instrument depășit și învechit adoptat în secolul trecut de 15 state membre ale Uniunii Europene. Acum avem 27 de state membre. Situația în lume s-a schimbat. Statele Unite poartă un dialog cu Cuba pe probleme sensibile, cum este imigrația. Organizația Statelor Americane a acordat Cubei calitatea de membră, pe baza dialogului în contextul respectării principiilor fundamentale ale organizației.

În această nouă eră pentru Uniunea Europeană avem nevoie de un instrument negociat la nivel bilateral care să ne permită să fim eficienți în domeniul în care Uniunea Europeană este eficientă, și anume promovarea democrației și a drepturilor omului. Pentru Uniunea Europeană este un lucru straniu să blocheze dialogul cu Cuba având în vedere că în relațiile sale externe a negociat și pus în aplicare acorduri cu țări care nu îndeplinesc un nivel minim de standarde referitoare la drepturile civile și politice și, desigur, nici în termeni de drepturi sociale, pe care Cuba, însă, îl îndeplinește.

Numai dialogul, mecanismele cooperării și compromisului printr-un tratat internațional vor permite Uniunii Europene să solicite ceva Cubei, iar cei care refuză dialogul obstrucționează căutarea unei căi demne pentru cei pe care susțin că îi apără.

În schimb, politica externă a guvernului spaniol a reprezentat un exemplu bun, deoarece prin dialog constructiv, la obiect, a fost eliberat un număr considerabil de prizonieri de conștiință.

Așa cum spunea Don Quijote, dacă pedepsim ceva prin acțiuni, nu mai este nevoie să pedepsim și prin cuvinte. Prin urmare vom înceta să vorbim și vom începe să lucrăm pentru drepturile omului în Cuba, în cooperare cu autoritățile cubaneze, iar de acest lucru au nevoie prizonierii de conștiință, nu de condamnări din partea acestei Camere.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (ES) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, în timpul raidurilor „primăverii negre” 2003 din Cuba, 75 de dizidenți au fost încarcerați, fiind acuzați că sunt spioni ai Statelor Unite. Orlando Zapata a fost arestat în aceeași perioadă pentru ultraj, tulburarea liniștii publice și calomnie.

Soțiile celor 75 de dizidenți au format grupul „doamnelor în alb”, căruia Parlamentul i-a acordat premiul Saharov pentru libertatea de gândire în 2005. Printre altele, doresc să subliniez că regimul Castro nu a acordat vize „doamnelor în alb” pentru a veni aici la Parlament să-și ridice premiul.

Comisia pentru drepturile omului din Cuba recunoaște că există aproximativ 200 de prizonieri politici acolo, dintre care 22 sunt jurnaliști. Cuba se află pe locul trei în tristul clasament mondial al jurnaliștilor în detenție, în urma Iranului cu 52 și a Chinei cu 24.

Orlando Zapata, în vârstă de 42 de ani, a fost declarat prizonier de conștiință de către Amnesty International. Acesta a intrat în greva foamei la 3 decembrie 2009 în urma bătăilor repetate pe care le-a primit, precum și a altor tratamente rele, și a murit la 23 februarie, la 85 de zile după ce a intrat în greva foamei.

Parlamentul trebuie să-și exprime sprijinul pentru familia și prietenii dlui Zapata și să-și exprime îngrijorarea crescută cu privire la situația drepturilor omului în Cuba. Această Cameră trebuie să transmită un mesaj clar regimului Castro, în special în contextul Președinției spaniole. Președinția spaniolă trebuie să fie, printre altele, mult mai activă în legătură cu apărarea drepturilor fundamentale în Cuba.

În cele din urmă, doamnelor și domnilor, doresc să profit de această ocazie pentru a solicita eliberarea imediată a tuturor prizonierilor politici din Cuba.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Doamnă președintă, democrația și apărarea drepturilor omului dețin un loc important printre principiile Uniunii și obiectivele sale legate de acțiunea externă – fac trimitere la articolul 21 din Tratatul privind Uniunea Europeană. Acest articol se aplică relațiilor cu Cuba și cu poporul cubanez, care ne este foarte drag.

Din nefericire, în ultimii cinci ani acțiunile Consiliului par să fie guvernate în mare măsură de o dorință de a corecta linia adoptată în anii anteriori, în special în 2003, când a existat un val de opresiune extrem de dur în Cuba. În 2005, Consiliul a suspendat măsurile luate în 2003.

În consecință, au existat vizite pe insulă din partea miniștrilor de externe și a comisarilor. În iunie 2008, au fost ridicate măsurile din 2003 și a fost instituit un dialog politic global – așa cum a amintit și dl López Garrido – și reuniuni periodice la nivel înalt. Chiar un șef de stat al unui stat membru a vizitat recent Havana. Din nefericire, liderii politici europeni care s-au deplasat pe insulă nu au avut timp să întâlnească reprezentanți ai dizidenților, care, prin urmare, s-au simțit marginalizați.

În tot acest timp, în Cuba a continuat represiunea. Nu au existat schimbări sau reforme. Cu toate acestea, dialogul politic a fost menținut. Acum suntem toți șocați de moartea crudă a prizonierului politic Orlando Zapata.

După cum se știe bine, doamnelor și domnilor, unele guverne, cum ar fi guvernul spaniol, au afirmat în mod repetat că doresc să renunțe la poziția comună. Afirmă un lucru foarte logic: sprijin pentru tranziția democratică, practic același lucru cerut de principiile și obiectivele articolului 21 din tratat.

Voi încheia cu două aspecte. Poziția comună nu a împiedicat dialogul. Acest lucru este evident. În plus, a fost reconfirmată recent de 27 de miniștri, în iunie 2009. În al doilea rând, prioritatea nu o poate constitui schimbarea poziției comune – acesta ar fi ultimul lucru! Prioritatea acum este să solicităm eliberarea imediată, definitivă și necondiționată a tuturor prizonierilor politici.

Consider Cuba și America Latină drept occidentale, iar simbolurile care identifică Occidentul sunt demnitatea ființelor umane și respectarea drepturilor lor fundamentale. Și un ultim gând: Doresc să reamintesc Consiliului că, în propriile sale concluzii din iunie 2009, a afirmat că viitorul dialogului politic cu autoritățile cubaneze depinde de progresele făcute în special în privința drepturilor omului. Poate afirma cineva că există astăzi un astfel de progres? Poate afirma cineva cu convingere acest lucru?

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) „Istoria mă va absolvi” a fost declarația faimoasă a unui tânăr avocat care și-a instigat oamenii. Istoria îl absolvă pentru revolta sa împotriva tiraniei, iar apoi împotriva embargoului impus de Statele Unite.

Însă prin aceeași judecată emfatică, Parlamentul, care reprezintă cel mai mare spațiu de libertate și democrație din lume, condamnă dictatura îndurată de oamenii din Cuba, încălcarea drepturilor omului pe insulă, cruzimea față de prizonierii politici și disprețul față de propriii cetățeni aflați în exil. Judecata istoriei este clară.

Prin această rezoluție, deputați de toate ideologiile sunt alături de poporul cubanez în lupta sa. Trebuie să facem tot ce putem pentru a preveni opresiunea brutală pe care o îndură acesta, ceea ce include anularea poziției comune paralizante.

Salut ultimele versuri ale lui Raúl Rivero, scrise în orașul său, Havana, care afirmă că nu se impută afectarea, sentimentul de gol, sufocarea sau amărăciunea. Ruinele meleagurilor natale sunt în siguranță. Nu vă faceți griji, camarazi. Acum plecăm.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, încă o dată alegerile și comportamentul regimului comunist cubanez creează o dilemă pentru Parlamentul nostru: este posibil să purtăm discuții susținute cu acest regim? Parlamentul European solicită deja de ani buni autorităților cubaneze reforme democratice care să respecte drepturile omului. Însă transferul puterii de către Fidel Castro către fratele său, Raúl, nu a condus nici la reforme democratice, nici la eliberarea prizonierilor politici.

Moartea lui Orlando Zapata în închisoare, după 85 de zile de grevă a foamei, demonstrează natura ideologică și opresivă a regimului. Timp de 10 ani Uniunea Europeană a finanțat cu 145 de milioane de euro măsuri de asistență pentru Cuba: rezultatele au fost departe de a fi nemaipomenite. De fapt, această finanțare a contribuit la menținerea în viață a tiraniei. Dacă dorim să fim credibili, trebuie să cerem ca relațiile cu Havana, inclusiv ajutorul pentru dezvoltare, să fie legate de îmbunătățiri specifice și verificabile ale situației drepturilor omului pentru toți cetățenii cubanezi, începând cu eliberarea imediată a prizonierilor politici și a prizonierilor de conștiință.

Nu trebuie să lansăm un ultimatum, ci un apel la schimbare din partea unuia dintre cele mai opresive regimuri, o imitație palidă a unei ideologii depășite de istorie, în curând pe cale de dispariție.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Doamnă președintă, trebuie să facem o ofertă tangibilă poporului cubanez și, de asemenea, regimului insulei: în locul status quo-ului politic, vom finanța tranziția spre democrație în Cuba. Primul pas trebuie să fie eliberarea tuturor prizonierilor politici. În paralel, Statele Unite trebuie să pună capăt sancțiunilor lor, care au contribuit la înrădăcinarea regimului în locul dislocării acestuia. Următorul pas trebuie să fie o masă rotundă cu participarea reprezentanților regimului și ai mișcării pentru drepturi civile înființate în Cuba, în vederea elaborării unui calendar pentru tranziția la democrație și pentru alegeri democratice.

Printre altele, Europa Centrală a demonstrat că există un viitor pentru fostul partid de stat – chiar și pentru acel partid există viață după dispariția vechiului sistem. Noi, în calitate de UE și de state membre, trebuie să sprijinim acest proces într-un mod similar cu cel pus în aplicare pentru Europa Centrală. Acest lucru ar ajuta poporul cubanez, ar stabiliza regiunea și, de asemenea, ar pava drumul pentru un nou tip de relații cu SUA, care nu ar reprezenta o repetare a erei pre-Castro.

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Doamnă președintă, indiferent de motive, moartea dlui Orlando Zapata este regretabilă; este regretabil că protestul său a trebuit să meargă până la capăt. Însă nu putem accepta nicio intensificare a campaniilor politice și ideologice inacceptabile împotriva Cubei și a poporului acesteia, care să utilizeze drept pretext acest eveniment trist și regretabil.

Indiferent de punctul de vedere al fiecărei persoane cu privire la alegerile poporului cubanez, trebuie respectate alegerile acestuia și dreptul său suveran de a-și hotărî destinul și forma de organizare politică a statului.

Din aceste motive, condamnăm toate formele și orice formă de intervenție sau atac, inclusiv blocada criminală la care este supusă Cuba de aproape jumătate de secol.

Din aceste motive, considerăm, de asemenea, că poziția logică a Uniunii Europene și calea care trebuie urmată trebuie să includă o normalizare completă a relațiilor cu Cuba, prin eliminarea poziției comune împotriva Cubei, care reprezintă o formă inacceptabilă de discriminare exercitată împotriva Cubei și a poporului acesteia.

Mai presus de toate, nu acceptăm ipocrizia imensă care afectează multe persoane din Parlament și denunțăm ferm existența a două fețe ale politicii Uniunii Europene.

Antonio López-Istúriz White (PPE). – (ES) Doamnă președintă, adresez discursul meu mamei lui Orlando Zapata și celor care au suferit alături de acesta în lupta pentru libertate în Cuba: nu sunt singuri.

Astăzi, prin această rezoluție – pentru care, în calitate mea de secretar-general al partidului meu, doresc să le mulțumesc autorilor și, în special, tuturor partidelor semnatare – Parlamentul condamnă într-un glas această dictatură izolată și decrepită. Astăzi semnăm începutul unei condamnări internaționale la moarte a acestui regim.

Sunt convins, pe baza majorității discursurilor pe care le-am ascultat, că suntem toți uniți în vederea condamnării ferme și clare a morții fiului dumneavoastră. Mulți dintre noi, însă, merg mai departe de această declarație: fiți siguri că vom rămâne vigilenți urmărind să asigurăm eliberarea necondiționată a tuturor prizonierilor politici de pe insulă.

Vom rămâne vigilenți cu privire la situația încălcărilor drepturilor omului pe insulă. Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) va lupta, cu siguranță, pentru păstrarea poziției comune a Uniunii Europene și sunt sigur, pe baza a ceea ce am ascultat, că mulți alții vor face același lucru.

Nu vom transmite semnale contradictorii, ci o orientare clară spre realizarea visului nostru de a vedea o Cubă democratică. Sacrificiul suprem făcut de Orlando a generat un răspuns în conștiințele bune din întreaga lume. Haideți să ne asigurăm că sacrificiul tăcut a mii de cubanezi va fi comemorat în viitorul apropiat într-o Cubă liberă.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Doamnă președintă, pentru noi este destul de ușor să vorbim când încălcările drepturilor omului se întâmplă în altă parte, iar oamenii mor, de asemenea, pentru convingerile lor. Este important să subliniem acest lucru. Dl Zapata chiar și-a pierdut viața în urma grevei foamei și mai există prizonieri care au fost îndemnați acum să intre în greva foamei.

Prin urmare, trebuie să ne gândim în mod specific cum putem merge mai departe într-un mod specific. Unii au afirmat că nu trebuie să discutăm cu Cuba, deoarece regimul de acolo este inacceptabil pentru noi. Alții – și nu cred că această poziție este bună în vreun fel, domnule Ferreira – și-au exprimat opinia că există

ipocrizie aici și că poporului Cubei trebuie să i se permită libertatea de a lua propriile decizii politice. Cred că libertatea de a lua decizii politice încetează efectiv atunci când sunt încălcate drepturile omului și mor oameni. În aceste circumstanțe noi, în calitate de Parlament European, trebuie să facem ceva.

În acest context, este absolut drept ca propunerile specifice făcute – incluzând, nu în ultimul rând, câteva noi sugestii din partea dlui Gahler – să fie discutate în detaliu, iar noi să luăm în considerare ce putem face pentru a interveni împotriva încălcărilor drepturilor omului în toată lumea și pentru a ajuta popoarele lumii.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Doamnă președintă, având în vedere că discutăm astăzi aici despre relațiile noastre cu Cuba în umbra morții tragice a lui Orlando Zapata, trebuie să recunoaștem faptul că opinia pe care o avem despre Cuba datează din perioada când părerile noastre erau definite de un cadru „prieten sau dușman”. Existau, pe de o parte, cubanezii răi, care erau adepții intenției Uniunii Sovietice de a urmări o revoluție internațională, și, pe de altă parte, cubanezii buni, care au salvat țara din mâinile baronilor zahărului, ai mafiei, ai CIA și ai imperialismului SUA. De o parte se aflau cubanezii răi, opresorii comuniști ai poporului, iar de cealaltă cei care au oferit populației acces la educație, îngrijire medicală și au pus capăt foamei. Astăzi, dacă moartea lui Orlando Zapata ar avea vreun sens – dacă moartea ar avea sens – trebuie să luăm această moștenire foarte în serios, în orice caz. Această moarte nu trebuie să fie în van.

Un alt lucru care trebuie să se întâmple este acela că UE trebuie să urmeze căi clare, căi politice dedicate și nu trebuie să permitem să fim supuși poziției Statelor Unite; trebuie să ne eliberăm de prejudecățile ideologice și trebuie să ne situăm pe poziții egale în cadrul dialogului politic, și să insistăm în favoarea unor îmbunătățiri clare ale situației drepturilor omului, astfel încât să putem vorbi curând de o Cubă liberă, iar poporul de pe insulă să poată trăi într-o democrație.

Alf Svensson (PPE). – (SV) Doamnă președintă, embargoul comercial al SUA este în vigoare de aproape 50 de ani. Embargoul a adus sărăcie și opresiune poporului Cubei, așa cum au subliniat mulți vorbitori diferiți.

Multe persoane cunosc raportul elaborat de Human Rights Watch în noiembrie 2009, intitulat „Un nou Castro, aceeași Cubă”, care a propus ca embargoul să fie ridicat, iar dictatorilor din Cuba să le fie acordat un termen de șase luni în care să elibereze prizonierii politici. Dacă nu fac acest lucru, atunci ar trebui introdus un embargo mai inteligent. Acesta ar trebui să fie de tipul care a fost utilizat de câteva ori recent și care implică înghețarea activelor și a investițiilor străine, precum și interdicțiile asupra călătoriilor. Principalele state democratice și UE ar trebui să sprijine, desigur, acest lucru. Ar fi interesant de știut ce părere are Președintele în exercițiu al Consiliului în legătură cu această propunere a Human Rights Watch.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Angajarea noastră în lupta împotriva încălcării drepturilor omului trebuie să constituie o prioritate pentru Uniunea Europeană în orice caz.

Orlando Zapata, prizonier politic cubanez, a murit în urma unei greve a foamei. Un alt prizonier cubanez se află în greva foamei în semn de protest în numele a 25 de prizonieri cu o stare de sănătate foarte precară, ale căror vieți sunt în pericol. A face ceea ce a sugerat guvernul spaniol, când a oferit azil prizonierului aflat în greva foamei, nu reprezintă o soluție. Mă întreb în legătură cu guvernul spaniol, care prezidează Uniunea Europeană în acest moment, deoarece propunerea lor nu rezolvă situația. Eliberarea imediată a prizonierilor politici este destul de dificilă. Așadar solicit dlui comisar Piebalgs intrarea Comisiei Europene în negocieri cu guvernul cubanez, pentru a permite Crucii Roșii Internaționale să viziteze prizonierii politici cubanezi. Acest lucru ar permite o evaluare obiectivă a stării acestora și ar contribui la negocierile ulterioare. Crucii Roșii i s-a permis să facă acest lucru la închisoarea Guantánamo.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, și eu susțin respectarea drepturilor omului în Europa, precum și în alte părți ale lumii. Moartea dlui Zapata este un strigăt de ajutor din partea unei persoane care a atras atenția într-un mod foarte tragic – cel puțin pentru propria persoană – asupra unei situații total insuportabile. Doresc să văd că noi, europenii, adoptăm o poziție clară cu privire la respectarea drepturilor omului consacrate în Carta Organizației Națiunilor Unite, indiferent de situația politică.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, cred că această dezbatere pe care am avut-o cu privire la problema situației prizonierilor de conștiință din Cuba, datorită morții unuia dintre aceștia, Orlando Zapata, arată că există un acord puternic între deputați și grupurile politice. Sunt sigur că acest lucru va fi demonstrat mâine în cadrul votului care urmează să aibă loc cu privire la rezoluțiile rezultate în urma acestor dezbateri, care, în principiu, sunt în acord cu poziția Consiliului, a Comisiei și a tuturor instituțiilor Uniunii Europene. Fără îndoială, acest lucru întărește Uniunea Europeană în cadrul acestui

dialog esențial cu Cuba și în legătură cu obiectivul de a face progrese și de a îmbunătăți soarta poporului cubanez.

Cred că putem fi de acord că trebuie să luăm atitudine imediat oriunde există o încălcare a drepturilor omului. Cred că acesta este un principiu fundamental care a fost subliniat și trebuie aplicat mereu în același mod.

Uniunea Europeană trebuie să se afle mereu în prima linie când apare o încălcare a drepturilor omului, deoarece acest lucru face parte din însăși personalitatea sa. În acest caz procedăm astfel în legătură cu Cuba, afirmând și solicitând ca toți ceilalți prizonieri de conștiință din Cuba să fie eliberați și ca drepturile omului să fie respectate acolo.

Totuși, nu este suficient: trebuie să lucrăm eficace și să fim eficienți, să obținem rezultate care să îmbunătățească bunăstarea și condițiile de trai ale prizonierilor de conștiință sau chiar să facă posibilă eliberarea acestora.

În unele cazuri a fost realizat acest lucru, iar în altele s-au făcut progrese. Acest lucru se datorează, printre altele, unui element fundamental al politicii Uniunii Europene referitoare la Cuba, și anume dialogul politic. Acest dialog a fost reluat recent – ceea ce cred că este un lucru bun – și, punând capăt sancțiunilor care făceau parte din poziția Uniunii Europene și care nu aveau sens, precum și reluând acest dialog politic, a fost posibil să facem ceva ce nu a fost posibil din 2003: să discutăm cu autoritățile cubaneze despre prizonierii de conștiință.

Evident, evaluarea menționată de câțiva dintre dumneavoastră, evaluarea rezultatului acestui dialog, va trebui să aibă loc periodic și va trebuie să existe o evaluare a acestui proces anul acesta. Mulți dintre dumneavoastră – mă refer, de exemplu, la discursurile dlui Mauro, al dlui Yáñez-Barnuevo sau al dlui Michel – ați subliniat importanța acestui dialog, a acestei cooperări și a autorității morale pe care o are Uniunea Europeană pentru a discuta cu Cuba și a realiza progrese, ceea ce reprezintă obiectivul final.

Prin urmare, salutăm acordul majoritar din această Cameră cu privire la situația drepturilor omului în Cuba, care cred că poate fi rezumat într-un singur mesaj: deși va continua să fie deschisă față de dialogul cu Cuba, Uniunea Europeană va continua să solicite ca toți prizonierii politici să fie eliberați acolo și ca drepturile civile și politice ale cetățenilor cubanezi să fie respectate.

Andris Piebalgs, membru al Comisiei. – Doamnă președintă, cred că această dezbatere a dovedit din nou că în legătură cu aspecte legate de drepturile omului și democrație, Parlamentul este un far călăuzitor.

Nici Comisia nu va tolera vreodată încălcarea drepturilor omului și a democrației. Așadar acest lucru înseamnă că va rămâne o piatră de hotar a politicii noastre, nu numai datorită puterii sale, însă noi credem că, dacă există opinii ferme, acestea trebuie făcute cunoscute.

După cum știți, de asemenea, baza noastră pentru activitatea legată de Cuba o va constitui continuarea poziției comune din 1996. Aceasta furnizează baza și este foarte clar că trebuie să existe unele schimbări fundamentale în legătură cu drepturile omului în Cuba.

În același timp, dialogurile constructive care au început în 2008 prezintă, de asemenea, semne pozitive. Nu voi spune că am obținut realizări majore, însă au existat progrese în numeroase privințe.

Cred că trebuie să continuăm în acest mod. Și trebuie să continuăm întâlnirile cu societatea civilă. Comisia va urma concluzia Consiliului, care afirmă că, atunci când este cazul, întâlnirile cu opoziția democratică vor fi incluse în vizitele la nivel înalt și vor constitui un obiectiv vizat în mod activ.

Președinta. – Am primit șapte propuneri de rezoluție depuse în conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

Dezbateră a fost închisă.

Votul va avea loc mâine.

Declarații scrise (articolul 149 din Regulamentul de procedură)

Krzysztof Lisek (PPE), în scris. – (PL) Orlando Zapata Tamayo, arestat în 2003 împreună cu alți 75 de dizidenți în timpul unei acțiuni represive îndreptate împotriva grupărilor de opoziție, întreprinse de autorități, a murit în urma unei greve a foamei de două luni, într-o închisoare cubaneză. Sper că moartea tragică a unuia dintre cei mai cunoscuți prizonieri politici din Cuba a reamintit tuturor că problema drepturilor omului în Cuba nu a fost rezolvată.

Sunt pe deplin de acord cu solicitările Grupului Partidului Popular European (Creștin-Democrat) și ale multor organizații pentru drepturile omului, legate de faptul că guvernele statelor europene ar trebui să exercite presiuni la adresa autorităților cubaneze în vederea eliberării necondiționate a prizonierilor politici, cu amenințarea blocării oricărei încercări de îmbunătățire a relațiilor UE-Cuba. Sunt de părere că ridicarea completă a sancțiunilor împotriva Cubei de către Uniunea Europeană, fără negocierea eliberării efective a tuturor prizonierilor politici, a fost prematură. În același timp, doresc să subliniez că cetățenii Cubei nu trebuie să plătească pentru greșelile celor care iau astfel de decizii. Este timpul ca țara să ia măsuri specifice legate de democratizare, construirea societății civile și respectarea drepturilor omului, în special libertatea de exprimare și de asociere.

Doresc să susțin afirmațiile fostului prim-ministru al Spaniei, José María Aznar, și să spun că este inacceptabil ca în timpul vizitelor în Cuba oamenii politici europeni să refuze să întâlnească reprezentanții opoziției. Trebuie să găsim instrumente care să sprijine dezvoltarea unui sistem democratic în Cuba și să transmitem națiunii cubaneze valorile universale aferente construirii democrației și unei societăți democratice.

Tunne Kelam (PPE), în scris. – Moartea prematură a lui Orlando Zapata Tamayo după șapte ani de detenție ilegală, împotriva căreia îi rămăsese un singur mijloc de protest, trebuie considerată a fi responsabilitatea regimului cubanez represiv. Este responsabilitatea noastră să ținem minte cuvintele mamei lui Orlando Zapata: „Nu trebuie să fiți nevoiți să treceți prin experiența fiului meu”. În timpul ultimilor patru ani de conducere a lui Raúl Castro, așteptările ca dictatura comunistă din Cuba să devină mai umană au fost clar dezamăgite. Oamenii de acolo continuă să-și riște viețile pentru a-și exprima opiniile. Mai există încă aproximativ 200 de prizonieri politici în Cuba. Atât SUA, cât și statele membre ale UE au condamnat moartea dlui Zapata, însă acest protest nu a fost destul de puternic sau de rapid. În astfel de cazuri nu se poate pierde timp pentru a reacționa, cum a făcut Președinția spaniolă. Morala cazului Zapata este că nu pot fi ignorate realitățile crude ale dictaturii cubaneze. Politica noastră față de Cuba trebuie să rămână condiționată de existența unor schimbări reale acolo. UE trebuie să ia partea poporului cubanez în loc să aibă speranțe că se poate avea încredere în ucigașii lui Zapata.

(Ședința a fost suspendată la ora 17.25 și reluată la ora 18.00)

PREZIDEAZĂ: DNA WALLIS

Vicepreședintă

13. Timpul afectat întrebărilor (întrebări adresate Consiliului)

Președinta. – Urmează timpul afectat întrebărilor (B7-0017/2010).

Următoarele întrebări sunt adresate Consiliului.

Întrebarea nr.1 adresată de G **Papanikolaou** (H-0052/10)

Subiect: Cooperarea UE-Turcia în domeniul imigrației ilegale

Cea mai mare parte a imigranților ilegali din UE pătrund în Grecia pe la frontierele maritime cu Turcia. Ulterior, aceștia se deplasează din Grecia în restul Uniunii Europene.

Având în vedere că Turcia dorește cu adevărat să devină membru UE și întrucât cooperarea cu aceasta este indispensabilă, ce măsuri intenționează să ia Președinția spaniolă pentru a determina Turcia să coopereze?

Care este opinia Președinției Consiliului în ceea ce privește evoluția negocierilor dintre UE și Turcia pe tema acordului de readmisie și dintre Turcia și Frontex pe tema acordului privind schimbul de informații și implicarea Turciei în operațiunile comune? A fost informată Grecia cu privire la evoluția negocierilor?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, doamnelor și domnilor, după cum știți, cooperarea intensificată cu țări terțe – cu țările de origine și de tranzit pentru migrație – este un element-cheie pentru Uniunea Europeană în ceea ce privește combaterea imigrației ilegale.

Aceasta a fost una dintre cele mai importante modificări, dezvoltări și progrese care au avut loc în urma a ceea ce este cunoscut drept abordarea globală a imigrației și Pactul european privind imigrația și azilul. Cooperarea cu țări care sunt surse ale imigrației este unul dintre cele mai importante elemente ale noii politici în domeniul imigrației – de fapt, anterior anului 2004, în Uniunea Europeană nu exista nicio politică în

domeniul imigrației –, iar unul dintre principalele elemente ale politicii care a apărut în urma reuniunii de la Hampton Court din 2004 este cooperarea cu țările de origine și de tranzit pentru migrația ilegală.

Așa cum am afirmat, aceasta face parte din Pactul european privind imigrația și azilul și, în această privință, în concluziile sale privind extinderea din luna decembrie a anului trecut, Consiliul a salutat inițierea unui dialog mai intens cu Turcia privind migrația și a solicitat să fie adoptate măsuri specifice, precum readmisia, controalele la frontiere etc.

Programul de la Stockholm a reafirmat necesitatea de a acționa împotriva imigrației ilegale și, mai mult decât atât, din Programul de la Stockholm și din concluziile Consiliului din decembrie 2009, este evident că trebuie să încheiem acorduri de readmisie cu Turcia și, între timp, să aplicăm acordurile bilaterale existente.

Vă pot spune că ultima rundă de negocieri privind acordurile de readmisie a avut loc luna trecută, la 19 februarie, la Ankara și că eforturile Comisiei de a obține cele mai favorabile concluzii la aceste negocieri vor fi susținute de Consiliu.

De asemenea, trebuie să menționez colaborarea și cooperarea dintre Frontex și Turcia. Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului facilitează această cooperare operațională dintre statele membre și țările terțe și ar trebui spus că în prezent au loc negocieri între Frontex și Turcia privind un acord cum este cel menționat în acest regulament.

Aceasta este o sarcină operațională care implică schimburi de informații, analiza riscurilor, cercetare și acțiuni comune și coordonate în cadrul Frontex. Acesta este cadrul în care se desfășoară acum cooperarea operațională între Agenție și autoritățile turce.

Sperăm ca aceste negocieri să se încheie cât mai curând posibil în mod fructuos, și, în orice caz, statele membre vor continua să fie informate în privința oricăror progrese viitoare.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Vă mulțumesc foarte mult pentru răspuns. Aș dori să mai fac două comentarii.

Primul este acela că, astăzi sau mâine, odată cu dezbateră de astăzi, Parlamentul elen va vota o inițiativă legislativă a guvernului elen prin care cetățenia grecească este obținută mult mai simplu și în mod mult mai flexibil decât în trecut. Bineînțeles, acest lucru crește și mai mult atractivitatea Greciei pentru imigranți, în special pentru imigranții ilegali, care cred că, într-un anumit moment din viitor, vor putea să își regularizeze situația. Din punct de vedere strategic, aș dori să știu dacă Președinția consideră că aceasta este o măsură bună.

În al doilea rând, în februarie a fost anunțat faptul că Frontex își va crea primul avanpost la Piraeus pentru a-și consolida prezența la Marea Egee. Există un calendar specific pentru aceasta?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului – (ES) Stimate domnule deputat, vă pot spune acum exact care va fi calendarul acestor negocieri care au loc. Ceea ce este sigur e că voință politică pentru succesul acestora există. Informațiile la care vă referiți cu privire la Grecia subliniază necesitatea și oportunitatea ca lupta împotriva imigrației ilegale să fie consolidată prin aceste acorduri de readmisie.

Trebuie să susținem aceste convorbiri, aceste negocieri care, practic, sunt conduse de Comisie. Trebuie să vă reamintesc că, înainte de sfârșitul anului trecut, dl ministru Billström, în numele Președinției suedeze, și dl Barrot, vicepreședinte al Comisiei, au vizitat Turcia, la 5 noiembrie 2009.

Această vizită a fost urmată de contactarea de către Comisie. Referitor la noua Comisie, acest caz se încadrează, în mod esențial, în sfera de competențe a dnei Malmström, care cunoaște foarte bine Programul de la Stockholm, deoarece a fost implicată în transformarea în realitate și în elaborarea acestuia. Sunt optimist în privința faptului că informațiile la care vă referiți pot fi compensate prin reglementarea mult mai strictă a acordurilor de readmisie, a acordurilor de readmisie reale cu Turcia. Nu vă pot oferi un calendar precis pentru acestea, însă vă pot spune că Președinția Consiliului și Comisia doresc foarte mult ca aceste acorduri de readmisie cu Turcia să fie obținute. Nu dorim numai acorduri cu Turcia, dar și cu alte țări care, uneori, sunt țări de origine și de tranzit pentru migrația ilegală.

De asemenea, trebuie să vă spun că acordurile cu Frontex, în acest caz, cu Turcia, sunt administrate direct de Frontex. În numeroase cazuri, sunt conversații tehnice și operaționale și, deși Consiliul, ca instituție, nu este implicat în aceste negocieri, este informat cu privire la acestea și, bineînțeles, va informa restul statelor membre în orice situație și firește, inclusiv Grecia.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Domnule Președinte, ați spus că au loc convorbiri între Frontex și Turcia și că Comisia raportează Consiliului cu privire la aceste discuții. Prin urmare, aș dori să ne spuneți, aș dori să știu dacă baza pentru aceste discuții dintre Turcia și Frontex este respectul pentru frontiera dintre Grecia și Turcia, cu alte cuvinte, recunoașterea și respectarea frontierelor externe ale UE. V-aș reaminti că, până în prezent, hărțuirea de către Turcia a aparatelor de zbor ale Frontex s-a bazat pe acest diferend.

Aș dori să vă întreb și dacă Turcia a prevăzut orice alte condiții pentru a obține un acord cu Frontex.

Roger Helmer (ECR). – Aș dori să-l felicit pe ministru pentru răspunsul său excelent și pentru buna activitate pe care o desfășurăm în Europa pentru a proteja drepturile imigranților.

Mă tem că, uneori, nu reușim să protejăm drepturilor propriilor noștri cetățeni atunci când se deplasează dintr-o țară în alta. Mă gândesc, în special, la unii dintre alegătorii mei din East Midland, care și-au cheltuit economiile pentru pensii pe o casă în Spania numai pentru a descoperi, după ce au trăit acolo doi sau trei ani, că la ușa lor se află buldozere și că drepturile lor de proprietate, drepturile lor de aplicare a contractului, sunt, pur și simplu, ignorate de instanțele spaniole și de autoritățile spaniole.

Aș fi recunoscător dacă ministrul ar putea să ne explice de ce există această situație și ce acțiuni va întreprinde Spania pentru a rezolva această problemă a cetățenilor europeni din țara domniei sale.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, referitor la întrebarea privind Grecia, bineînțeles, frontierele statelor membre ale Uniunii trebuie respectate. Obiectivul principal al acestor acorduri este ca aceste frontiere să fie respectate.

Atunci când există un acord cu o țară terță prin care poate să treacă imigrația ilegală și există un acord de readmisie – care reprezintă obiectivul – și, prin urmare, acordurile Uniunii Europene cu țara terță respectivă sunt consolidate – aceasta fiind abordarea globală și filozofia Parlamentului European privind imigrația – sunt consolidate frontierele statelor membre ale Uniunii. Acesta este efectul. Dacă nu dispunem de acest control eficient al imigrației ilegale pentru că nu există cooperare suficientă cu alte țări, pentru că nu există acorduri de readmisie, în practică, aceste frontiere sunt slăbite. Prin urmare, obiectivul acestor negocieri și al acordurilor de readmisie este, în mod clar, să consolidăm frontierele, ceea ce include, bineînțeles, frontierele Greciei.

Referitor la întrebarea onorabilului deputat despre cetățenii britanici care s-au mutat în Spania și au investit acolo unele dintre economiile lor, trebuie să spun că, în mod evident, aici nu reprezintă Spania ca țară în relațiile sale judiciare cu cetățenii care sunt prezenți acolo, ci, mai curând, reprezintă Consiliul Uniunii. Aceste relații sau orice probleme care pot exista sunt soluționate în instanțele independente ale statului spaniol. Prin urmare, mă voi abține să vorbesc în numele unei anumite țări privind anumite aspecte care nu sunt relevante pentru legislația Uniunii Europene.

Președinta. – Întrebarea nr. 2 adresată de **Marian Harkin (H-0053/10)**

Subiect: Violența domestică

În declarația sa din cadrul sesiunii plenare din ianuarie 2010, Președinția spaniolă a subliniat intenția fermă de a combate violența împotriva femeilor, de a propune un proiect legislativ pentru a lupta împotriva violenței față de femei și de a înființa un Observator european al violenței domestice. Poate Președinția să furnizeze mai multe detalii cu privire la planurile sale concrete în acest domeniu și când ne putem aștepta ca aceste inițiative să fie puse în aplicare?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, este binecunoscut faptul că una dintre prioritățile Președinției spaniole a Consiliului Uniunii este combaterea violenței împotriva femeilor, cu alte cuvinte, egalitatea între bărbați și femei în Uniunea Europeană, care nu a fost pe deplin obținută la 50 de ani de la instituirea Uniunii. Violența împotriva femeilor este, înainte de toate, cea mai gravă formă de discriminare, cel mai mare flagel al societății europene și al altor societăți din lume, din păcate, de fapt, al tuturor societăților.

Acesta este un obiectiv esențial al Președinției, deoarece credem că este un obiectiv esențial al Europei. Din acest motiv, pentru că este un obiectiv al Europei, o problemă de dimensiune europeană, pentru a combate acest fenomen, avem nevoie și de o strategie europeană. Acesta a fost inclus nu numai în programul Președinției spaniole, dar și în programul de optsprezece luni al președinției tripartite cu Belgia și Ungaria.

Suntem bucuroși că Parlamentul este o instituție care a jucat întotdeauna un rol foarte activ în acest domeniu și a lansat apeluri repetate la măsuri în această privință, împotriva violenței împotriva femeilor. De exemplu, într-o rezoluție pe care a adoptat-o în luna noiembrie a anului trecut, Parlamentul a îndemnat Comisia să întocmească o directivă generală privind măsuri de prevenire și combatere a tuturor formelor de violență. De asemenea, Parlamentul a îndemnat statele membre să furnizeze date statistice mai detaliate cu privire la violența împotriva femeilor.

După cum am afirmat, ca răspuns la poziția Parlamentului, Președinția spaniolă a considerat că aceasta este o problemă crucială. Mai exact, a luat inițiativa creării unui observator consacrat combaterii violenței împotriva femeilor de către Consiliul Ocuparea Forței de Muncă, Politică Socială, Sănătate și Consumatori (EPSCO), care a adoptat concluziile privind acest subiect luni, 8 martie, Ziua Internațională a Femeilor. Este în curs de elaborare și directiva privind ordinul de protecție împotriva violenței împotriva femeilor. Acestea sunt două aspecte foarte importante, fundamentale, pe care sperăm să putem să le dezvoltăm și să le analizăm înaintea încheierii Președinției spaniole de șase luni a Consiliului European.

Marian Harkin (ALDE). – Vă mulțumesc, domnule ministru, și felicit Președinția spaniolă pentru că a subliniat problema violenței împotriva femeilor. De prea multe ori, această problemă rămâne în spatele ușilor închise, pentru că acolo are loc cea mai mare parte a violenței: în familie. Cred că inițiativa dvs. va conduce, cu siguranță, la o mai mare sensibilizare a opiniei publice de pe teritoriul UE.

Ați vorbit despre rezoluția adoptată de Parlamentul European în noiembrie 2009. Unul dintre lucrurile solicitate în rezoluția respectivă a fost posibilitatea de a stabili un temei juridic clar în acest domeniu. Mă întreb dacă veți sprijini Comisia în eforturile sale de elaborare a unei directive cuprinzătoare privind acțiuni pentru prevenirea violenței împotriva femeilor și care este opinia dvs. cu privire la stabilirea unui temei juridic clar.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, doamnă Harkin, după cum știți, Tratatul de la Lisabona modifică temeiul juridic pentru dreptul european – pentru reglementări și directive – pentru că reunește în pilonul comunitar ceea ce, anterior, reprezenta trei piloni diferiți: pilonul comunitar, politica externă și de securitate și justiția și afacerile interne.

Aceste lucruri au fost reunite într-un singur pilon și într-o singură personalitate juridică, iar aceasta înseamnă că metoda comunitară normală, tradițională, este introdusă pentru politica externă și pentru domeniul mai specific al afacerilor judiciare – cooperare judiciară în materie civilă și penală – și pentru cooperarea polițienească. Acest lucru înseamnă că Comisia și Parlamentul sunt mult mai prezenți la Curtea de Justiție de la Luxemburg.

În domeniul cooperării în materie penală, mai există o posibilitate, aceea ca un sfert din guvernele din Uniunea Europeană să poată să ia inițiativa în acest domeniu. Asta s-a întâmplat în cazul directivei privind violența împotriva femeilor: douăsprezece guverne au prezentat o inițiativă în privința căreia Consiliul și Parlamentul vor trebui să adopte o decizie finală, deoarece este un aspect de procedură legislativă ordinară.

Această directivă se află deja în curs de pregătire și este un răspuns la posibilitatea prevăzută în tratat ca guvernele să ia această inițiativă, și care, în opinia noastră, are un temei juridic corect și adecvat, pentru că vizează cooperarea judiciară în materie penală.

Vorbim despre infracțiuni care implică rele tratamente, violență împotriva persoanei, care este infracțiune în toate țările Uniunii. Prin urmare, este vorba despre protejarea victimelor acestei infracțiuni. Temeiul juridic este cooperarea în materie penală și înțelegem că, prin urmare, este foarte posibil – astfel cum au spus serviciile juridice ale Consiliului – să fie pus în aplicare prin intermediul acestui text juridic, care va trebui examinat și dezbătut în acest parlament.

Sper că acest lucru va avea loc rapid, deoarece cred că este ceea ce așteaptă milioane de femei, dar și bărbați, din Uniunea Europeană. Ei așteaptă această protecție care, așa cum ați spus pe bună dreptate, trebuie să iasă din spatele ușilor închise, nu numai la nivel național, dar și la nivel european. Trebuie să devină parte a agendei europene. Acesta este obiectivul inițiativei prezentate de cele 12 guverne ale Uniunii Europene.

David Martin (S&D). – Doresc să mă alătur dnei Harkin și să felicit Președinția spaniolă pentru că a plasat violența împotriva femeilor pe primul loc al agendei sale politice.

Mă întreb dacă Președinția va analiza o experiență de acum 20 de ani. Consiliul municipal din Edinburgh, finanțat cu bani de la Fondul social european, a desfășurat o campanie denumită „Toleranță zero” cu privire la violența împotriva femeilor.

Concluzia acestuia a fost că aveți nevoie de o abordare holistică a acestei probleme. Aveți nevoie de o politică de informare, aveți nevoie de implicarea autorităților din sectorul locuințelor, aveți nevoie de implicarea poliției și aveți nevoie de implicarea autorităților judiciare.

Va examina Consiliul acest proiect pentru a analiza ce lecții pot fi învățate?

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Domnule López Garrido, ați menționat, pe scurt, că violența domestică nu se manifestă, bineînțeles, numai împotriva femeilor, ci și împotriva copiilor, iar violența domestică este și un aspect legat de îngrijirea persoanelor vârstnice, ca o consecință a unor cereri excesive. În ce măsură vor fi incluse și aceste domenii ale violenței domestice în domeniul de competență al Observatorului european consacrat violenței domestice?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, domnule Martin, bineînțeles, ideea de bază a acestei inițiative – care este susținută de Parlament, referitor la reglementare, în acest caz, prin intermediul căilor juridice, prin intermediul celor mai eficiente căi posibile, căile juridice ale unui stat democratic – este ceea ce a fost denumită, pe bună dreptate, „toleranță zero” pentru violența împotriva femeilor. Aceasta presupune să considerăm că violența împotriva femeilor este un lucru care a fost, de secole, foarte adânc înrădăcinat în structurile sociale ale societăților noastre, inclusiv din punct de vedere cultural.

Prin urmare, avem nevoie de o abordare globală, o abordare cuprinzătoare privind combaterea violenței împotriva femeilor pentru ca aceasta să fie eficientă, deoarece este o formă de violență care poate fi foarte greu, extrem de greu de eradicat. De aceea, în ciuda progresului care a fost obținut în privința combaterii acestui tip de violență la nivel național, ne confruntăm încă, în mod sistematic, cu acest flagel, care, adesea, este numai vârful aisbergului, pentru că numai un procent redus din violența care are, într-adevăr, loc, este și raportat și, astfel, continuă să existe.

Prin urmare, avem nevoie de o abordare globală, cuprinzătoare, care să folosească toate instrumentele pe care le avem la dispoziție, să sensibilizeze mass-media și să asigure faptul că sistemele de educație iau problema în calcul. Luni, Consiliul Ocuparea Forței de Muncă, Politică Socială, Sănătate și Consumatori (EPSCO) a adoptat această abordare globală, cuprinzătoare, privind combaterea violenței împotriva femeilor; cu alte cuvinte, „toleranță zero”.

Referitor la întrebarea adresată de onorabilul deputat privind existența violenței împotriva copiilor și a persoanelor vârstnice, cred că vorbim despre violența împotriva persoanelor vulnerabile, a celor mai vulnerabile. La fel ca în expresia „supraviețuirea celui mai bun”, care există în numeroase dintre țările noastre, în țara mea se manifestă, desigur, această violență care are legătură cu vulnerabilitatea persoanelor mai slabe, ceea ce, la rândul său, demonstrează și exprimă lășitatea persoanei care este violentă împotriva unei persoane mai vulnerabile, indiferent că este femeie, copil sau persoană vârstnică. Acesta este fenomenul care are legătură cu această situație.

Consiliul și Parlamentul au invitat, într-adevăr, Comisia să analizeze posibilitatea unei inițiative privind un an european de combatere a violenței împotriva copiilor, a tinerilor și a femeilor. Acest aspect este semnalat în programul Daphne III. Domnule deputat, este o expresie a necesității ca această protecție să fie extinsă asupra tuturor persoanelor vulnerabile, care, cu siguranță, includ cele două grupuri la care v-ați referit, copiii și persoanele vârstnice.

Președinta. – Întrebarea nr. 3 adresată de **Bernd Posselt** (H-0054/10)

Subiect: Strategia privind Dunărea

Ce măsuri intenționează să ia Consiliul pentru a putea prezenta proiectul de strategie privind Dunărea încă anul acesta, așa cum se prevede? Care este calendarul și care sunt prioritățile tematice?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, domnule Posselt, strategia pentru regiunea Dunării este unul dintre elementele programului președinției tripartite a Spaniei, Belgiei și Ungariei. Așa cum vă puteți imagina, strategia a fost introdusă în program la inițiativa Ungariei.

Prin urmare, cele trei țări s-au angajat să contribuie la dezvoltarea acestei Strategii a Uniunii Europene pentru regiunea Dunării și, în acest sens, în luna iunie a anului trecut, Consiliul a îndemnat Comisia să o prezinte înainte de sfârșitul acestui an. Așteptăm ca aceasta să fie elaborată de Comisie.

Acțiunea Comisiei a fost să inițieze o consultare publică. O consultare publică până în luna martie a acestui an și, ulterior, analizând rezultatele consultării, Comisia va propune strategia, care sperăm să poată fi adoptată oficial în luna decembrie a acestui an sub forma unei comunicări a Comisiei. Trebuie să așteptăm elaborarea acestei comunicări.

În orice caz, doresc să spun că a avut loc o întâlnire importantă în cadrul căreia au fost obținute progrese importante privind un potențial conținut al acestei strategii, organizată la 25 februarie la Budapesta cu guvernele Austriei, Bulgariei, Cehiei, Germaniei, Ungariei, României, Slovaciei și Sloveniei, în cadrul căreia au fost adoptate concluzii importante, sugerând care trebuie să fie elementele esențiale ale acestei strategii viitoare. Aceste țări trebuie să își unească forțele, în cadrul Uniunii Europene și sub acoperirea Uniunii Europene, folosind fonduri europene, însă în mod neutru din punct de vedere financiar, pentru a realiza obiectivele de progres și de dezvoltare economică, socială și de turism semnificative.

Prin urmare – repet – așteptăm o comunicare a Comisiei privind acest lucru, după încheierea consultării. În momentul respectiv, Consiliul va adopta o poziție de îndată ce va primi comunicarea Comisiei.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Vă mulțumesc, domnule ministru, pentru acest răspuns temeinic și exhaustiv. Am numai două scurte întrebări ulterioare. În primul rând, în ce măsură are legătură Strategia pentru Dunăre cu transportul și cultura? Cred că ambele domenii sunt extrem de importante în ceea ce privește cooperarea transfrontalieră. În al doilea rând, există deja o listă finală a țărilor incluse sau trebuie încă stabilită, pentru că Parlamentul a propus o extindere?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, după cum veți înțelege, această listă nu poate fi hotărâtă de Președintele în exercițiu al Consiliului. Guvernele pe care le-am menționat cu un moment în urmă sunt interesate să dezvolte această strategie și trebuie să așteptăm ca Comisia să își publice comunicarea.

Doresc să spun că aceste țări consideră că Uniunea Europeană trebuie să joace un rol important în această strategie, în special Comisia, facilitând cooperarea în regiunea Dunării.

Declarația la care m-am referit anterior, din 25 februarie, specifică modul în care trebuie folosită strategia pentru regiunea Dunării pentru a crește prosperitatea, securitatea și pacea oamenilor care trăiesc în regiune, prin intermediul cooperării transregionale și transnaționale, precum și prin coordonare la acest nivel.

De asemenea, consideră că în această strategie trebuie incluse următoarele domenii politice strategice: infrastructura, inovația, activitățile artistice și culturale, dezvoltarea economică durabilă, turismul, siguranța alimentară, economia, cooperarea în legătură cu întreprinderile mici și mijlocii, cercetarea și dezvoltarea, migrația, sportul, educația, locurile de muncă, sănătatea, afacerile sociale, împreună cu alte domenii pe care documentul le acoperă în mod extins și ambițios.

Cred că strategia pentru regiunea Dunării este un document important și, prin urmare, vă mulțumesc pentru întrebarea adresată, care mi-a dat posibilitatea să-l menționez. Cred că este un obiectiv ambițios și, încă o dată, repet, așteptăm ca această consultare să se desfășoare și comunicarea Comisiei, însă, cu siguranță, voința politică există. Cele trei membre ale președinției tripartite și președinția Consiliului dispun de voința politică pentru lansarea acestei strategii pentru regiunea Dunării.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Dunărea este un fluviu, iar, în cazul fluviilor, trebuie să ținem seama de cât de curate sunt. Prin urmare, aș considera că este important să aflăm ce stații de epurare și ce stații de tratare a apelor reziduale sunt luate în considerare pentru a îmbunătăți în mod corespunzător calitatea apei fluviale. Pentru noi, obiectivul ar fi ca apa Dunării să aibă calitatea apei potabile de când izvorăște până când se varsă în mare. Cea de-a doua întrebare a mea se referă la modul în care energia hidroelectrică dar, mai presus de toate, stocarea apei, pot fi folosite mai bine astfel încât să obținem o mai mare securitate a furnizării în Europa în ceea ce privește energia?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). - Succesul strategiei Uniunii Europene pentru Dunăre va depinde de un plan de acțiune ambițios, dar și de identificarea unor proiecte concrete, care să îmbunătățească viața cetățenilor din regiunea Dunării.

Aș dori să știu dacă s-a început identificarea acestor proiecte strategice pentru dezvoltarea regiunii Dunării și care vor fi criteriile pe baza cărora vor fi selectate aceste proiecte.

Diego López Garrido, *Președinte în exercițiu al Consiliului*. – (ES) Doamnă președintă, bineînțeles, sunt convins că obiectivul la care s-a referit dl Rübigen va fi inclus în această strategie pentru regiunea Dunării, despre a cărei dimensiune am discutat deja.

Obiectivele acestei strategii sunt extrem de importante și au legătură cu numeroase aspecte care afectează viața de zi cu zi a cetățenilor care trăiesc în regiune. Prin urmare, acestea au legătură cu economia, dimensiunile culturale și protecția mediului și a resurselor naturale, care, în mod evident, includ apa.

Astfel cum a fost afirmat, acest mediu natural este intrinsec legat de regiune și sunt convins că va fi inclus în mod clar în această strategie, care trebuie întreprinsă de țările care o promovează. Acestea sunt țările pe care le-am enumerat, care s-au întâlnit cu câteva zile în urmă pentru a progresa în privința stabilirii obiectivelor și a clarificării, în mod mai precis, a strategiei, pentru că nu este încă suficient definită.

Prin urmare, cred că este prematur – și mă refer la intervenția celui de-al doilea deputat – să vorbim despre criteriile de selectare a proiectelor sau despre eligibilitatea proiectelor, menționând unele dintre acestea. Ar putea fi adăugate și altele, precum subiectul navigației, al securității energetice, al combaterii schimbărilor climatice, al efectelor schimbărilor de pe piețele financiare și, în general, toate domeniile pe care această strategie și punerea sa în aplicare le-ar putea, cu siguranță, îmbunătăți.

Cred că trebuie să lucrăm cu toții, împreună, în cadrul Uniunii Europene, pentru că ne referim la un subiect la scară europeană care afectează întreaga Uniune Europeană și politicile sale principale. De exemplu, sunt sigur că politica de coeziune va fi în centrul atenției, nu numai coeziunea socială, dar și un nou aspect inclus în Tratatul de la Lisabona, acesta fiind coeziunea teritorială. Aceasta este o formă de coeziune, o dimensiune a coeziunii, care apare în Tratatul de la Lisabona și care este deosebit de relevantă pentru această inițiativă referitoare la strategia pentru regiunea Dunării.

Președinta. – Deoarece abordează același subiect, următoarele întrebări vor fi analizate împreună: Întrebarea nr. 4 adresată de **Konstantinos Poupakis** (H-0055/10)

Subiect: Modelul social european și combaterea sărăciei

În perioadele de recesiune și criză economică, atât șomerii, cât și lucrătorii și pensionarii cu venituri mici se confruntă cu dificultăți foarte mari pentru a-și asigura un nivel de trai decent. Mobilizarea Fondului social european și a Fondului european de ajustare la globalizare s-a dovedit a fi insuficientă, din moment ce 80 de milioane de cetățeni continuă să trăiască sub pragul sărăciei. Modelul social european nu se bazează numai pe o performanță economică bună, ci și pe un nivel ridicat de protecție socială.

În lumina acestor lucruri, cum intenționează Președinția spaniolă, în cadrul unei politici comune aplicate în colaborare cu președințiile viitoare, să sprijine grupurile sociale și economice cele mai sărace pentru a le ajuta să supraviețuiască și, în același timp, să protejeze concetățenii amenințați cu sărăcia și excluziunea socială, garantând astfel esența unei Europe sociale?

Întrebarea nr. 5 adresată de **Liam Aylward** (H-0102/10)

Subiect: Anul european al luptei împotriva sărăciei și a excluderii sociale

Suma de 17 milioane de euro a fost prevăzută pentru 2010 – Anul european al luptei împotriva sărăciei și a excluderii sociale. Deși ediția aceasta a Anului european va promova o conștientizare mai mare cu privire la aceste chestiuni specifice, sunt necesare acțiuni comune eficiente pentru a ajuta efectiv milioane de persoane din Uniunea Europeană care suferă din cauza sărăciei și a excluderii sociale. Care sunt acțiunile pe care Consiliul intenționează să le inițieze, în vederea adoptării unor măsuri concrete în cursul acestui an? Ar putea Consiliul preciza modul în care acest An european și bugetul aferent vor fi folosite eficient pentru a obține rezultate pe termen lung?

Diego López Garrido, *Președinte în exercițiu al Consiliului*. – (ES) Doamnă președintă, Președinția împărtășește opiniile deputatului cu privire la obiectivul asigurării unui nivel ridicat de protecție socială – în special, în legătură cu grupurile amenințate de sărăcie și excluziune socială – care este una dintre pietrele de temelie ale modelului social european. Acest lucru este adevărat mai ales într-un moment în care ne aflăm în recesiune economică.

Șomajul: în prezent, se consideră că ar putea exista cu cinci milioane de șomeri mai mult decât la începutul crizei economice. Acest lucru a însemnat că numeroase reședințe au înregistrat reduceri ale veniturilor și multe dintre ele sunt expuse sărăciei și datoriei excesive. De asemenea, este probabil ca șomajul să continue să fie ridicat și, prin urmare, ca acest șomaj de lungă durată să aibă ca rezultat excluziunea socială.

Prin urmare, consecințele sociale ale crizei economice vor fi un punct important pe agenda politică europeană în următoarele câteva luni, și, bineînțeles, fără nicio urmă de îndoială, pe agenda președinției tripartite.

În acest sens, avem un instrument, acesta fiind declararea anului 2010 ca Anul european al luptei împotriva sărăciei și excluziunii sociale, care are patru obiective specifice: recunoașterea drepturilor omului la demnitate și deținerea unui rol activ în societate; un angajament al opiniei publice privind incluziunea socială; o societate mai solidară; și, bineînțeles, un efort pe termen lung, la toate nivelurile de guvernare, pentru combaterea sărăciei și a excluziunii sociale. Acest efort va urmări în special protecția persoanelor celor mai vulnerabile – un concept pe care l-am folosit atunci când am răspuns întrebării anterioare – care sunt, în cele din urmă, cele care suferă cel mai mult, atât din cauza sărăciei, cât și a excluziunii sociale. Este cazul copiilor, al femeilor și al persoanelor vârstnice.

Prin urmare, vom susține, bineînțeles, diferitele inițiative care pot exista în legătură cu sărăcia și excluziunea socială și cu combaterea acestora și trebuie să spun că sper că va deveni obiectivul central al întregii strategii de dezvoltare și creare a locurilor de muncă a Uniunii Europene. Unul dintre obiectivele stipulate în documentul prezentat Comisiei la 3 martie este reducerea cu 20 de milioane a numărului de persoane care se confruntă cu riscul de sărăcie.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Domnule ministru, vă mulțumesc pentru răspunsul dvs.

Cu toate acestea, dat fiind că, așa cum ați spus și dvs, șomajul a ajuns la 10 % în 2009, 45 % dintre europenii șomeri continuă să nu aibă un loc de muncă timp de mai mult de un an și, că, în lipsa unui cadru instituțional clar au apărut ca ciupercile după ploaie forme flexibile de ocupare a forței de muncă, având ca rezultat existența a 19 milioane de șomeri săraci, am dori să cunoaștem, pentru că ați fost întotdeauna foarte clar și salut acest lucru, măsurile imediate și politicile active și pasive de ocupare a forței de muncă pe care intenționați să le adoptați la nivel european, în conformitate cu principiile și în spiritul modelului social european, pentru a aborda problema lucrătorilor săraci și a persoanelor fără loc de muncă, în special a șomerilor de lungă durată, care se confruntă cu problemele supraviețuirii imediate.

Liam Aylward (ALDE). – Poate Consiliul să prezinte modul în care va garanta faptul că recomandarea privind incluziunea activă, care este un instrument pentru combaterea sărăciei în familie și care a fost avizat de Consiliul Ocuparea Forței de Muncă, Politică Socială, Sănătate și Consumatori este integrată în strategia UE 2020 și pusă în aplicare pentru a garanta progresul în privința reducerii sărăciei?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, trebuie să spun, încă o dată, că este prima oară când a existat intenția să avem o strategie europeană atât de ambițioasă pentru această problemă. Cu alte cuvinte, o strategie pentru combaterea sărăciei și excluziunii sociale și, în special, pentru includerea activă a șomerilor de lungă durată și a persoanelor vârstnice și, astfel, ne întoarcem încă o dată la conceptul persoanelor celor mai vulnerabile din societate.

În primul rând, ca reacție la criza economică cu care ne confruntăm, Uniunea Europeană a pus în aplicare o politică coordonată, un tratament de șoc imediat, pe termen scurt, implicând pomparea de bani publici în sistemul financiar. Aceasta a declanșat ceea ce economiștii numesc „stabilizatorii automați”, care sunt protecția socială prevăzută în statele sociale. Acest lucru înseamnă că a existat o reacție care a avut, cel puțin, un efect paliativ pentru persoanele care au rămas fără loc de muncă și pentru cele cărora le este dificil, cel puțin pe termen scurt, să-și găsească un nou loc de muncă.

Cu alte cuvinte, a existat o reacție care ar trebui să fie luată în calcul, deoarece este o reacție existentă, actuală, imediată și pe termen scurt a Uniunii Europene. În plus, Uniunea Europeană ia în considerare o strategie pentru combaterea sărăciei cauzate de șomajul de lungă durată, bazată pe formare, specializare, recalificare sau educație – care nu încetează atunci când persoanele sunt tinere – pentru a crea condițiile necesare capacității de inserție profesională. Aceasta este o parte foarte importantă a strategiei UE 2020 pe care am menționat-o anterior și a fost inclusă în concluziile reuniunii Consiliului Ocuparea Forței de Muncă, Politică Socială, Sănătate și Consumatori care a fost menționat de multe ori aici și care a avut loc săptămâna aceasta.

Este o strategie europeană, inclusă între obiectivele cărora Uniunea le va acorda prioritate și care sunt cele stipulate în strategia UE 2020. Unul dintre aceste obiective cuantificate – și vom vedea dacă sunt adoptate la 25 și 26 martie la Consiliul European, care trebuie să analizeze comunicarea Comisiei – este reducerea cu 25 % a numărului de persoane care se confruntă cu riscul de sărăcie.

Să ne reamintim că în Europa există 80 de milioane de persoane care se confruntă cu riscul de sărăcie; reducerea cu 20 de milioane a acestei cifre și, în același timp, creșterea numărului populației active sunt

obiective pe termen mediu care fac parte din strategie și care, prin urmare, vor contura o serie întreagă de strategii europene coordonate.

În cele din urmă, doamnelor și domnilor, cheia este coordonarea politicilor noastre sociale și de ocupare a forței de muncă. Tratatul de la Lisabona stipulează foarte clar: trebuie să ne coordonăm politicile sociale și de ocupare a forței de muncă.

Uniunea Europeană a început acest lucru, grăbindu-se din cauza crizei. Aceasta este cea mai bună cale de a reacționa în această situație, bineînțeles, utilizând instrumentele pe care le avem în Uniunea Europeană, care sunt elemente ale Uniunii Europene, cum este piața internă sau fondurile structurale europene.

Vicky Ford (ECR). – Efectele economice sunt, în mod evident, mult mai grave în anumite state membre decât în altele. Vă mulțumesc pentru că ați vorbit despre pensionari. Înțeleg că Comisia are posibilitatea să rețină fonduri structurale dacă statele membre nu respectă legislația UE.

Ar putea Președinția să se angajeze să investigheze dacă au fost respectate recomandările Raportului Auken, votat în acest parlament în luna martie? Acestea se referă la proprietarii din Spania. Acest lucru a avut un efect devastator asupra pensionarilor europeni, confruntându-i, pe unii dintre aceștia, cu sărăcia și cu excluziunea.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Am numai o întrebare. Sărăcia afectează în special două grupuri sociale: persoanele slab calificate și persoanele care trăiesc cu dizabilități. În întrebare este precizat faptul că două facilități bugetare nu au fost suficiente pentru a aborda în mod eficient problema acestor două grupuri. Întrebarea mea este următoarea: dorește Consiliul European să abordeze modul în care ar putea ajuta în mod mai eficient aceste două grupuri sociale și situația acestora?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, prima întrebare, privind pensionarii care dețin proprietăți în Spania, este foarte similară unei alte întrebări care mi-a fost adresată anterior și răspunsul este foarte similar celui pe care l-am oferit anterior.

Aceasta este o problemă de clarificare a aplicării legislației interne în cadrul unui stat membru, acesta fiind subiectul la care trebuie să mă refer. Nu pot să vorbesc în numele Consiliului despre această problemă, ale cărei căi legale se află într-un stat membru. Dacă ar fi apărut în oricare alt stat membru, sunt sigur că ar fi fost abordată exact în aceeași modalitate: prin intermediul căilor legale interne.

Referitor la întrebarea privind persoanele vulnerabile, sunt pe deplin de acord că ar trebui să punem un accent deosebit pe cele două grupuri la care s-a referit onorabilul deputat. Acest lucru este cu atât mai adevărat cu cât acum avem încă un instrument pe care îl putem folosi: Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în măsura în care se referă în special la drepturile persoanelor vulnerabile, indiferent că sunt persoane vârstnice sau cu dizabilități, la demnitatea lor și la participarea lor la viața socială și culturală. În orice caz, vorbește despre protejarea acestora, despre protejarea demnității fizice și a integrității psihice a lor împotriva tratamentelor degradante sau inumane.

Uniunea Europeană a dezvoltat numeroase instrumente pentru combaterea acestei situații, inclusiv un studiu detaliat al situației. Aș dori să menționez un rezultat interesant al Eurobarometrului din 2007, conform căruia jumătate dintre europeni cred că persoanele vârstnice, care sunt persoanele cele mai vulnerabile, sunt tratate necorespunzător și chiar abuzate în ceea ce privește modul în care sunt satisfăcute nevoile lor. Aproape jumătate dintre europeni cred că modul în care societatea tratează aceste persoane este negativ, tocmai pentru că sunt vulnerabile.

Statele membre și Uniunea Europeană au aplicat metoda deschisă de coordonare pentru schimburile de experiență dintre statele membre în privința acestui aspect. Referitor la acest subiect, trebuie să spun și că, în anumite cazuri, vorbim despre probleme care sunt abordate în legislația națională. Acestea țin de competența națională și, prin urmare, statele membre trebuie să le combată, între altele, pe baza principiului subsidiarității.

Uniunea Europeană poate susține aceste politici, însă nu le poate înlocui în totalitate. Le poate susține, însă cred că și acest lucru are legătură cu dimensiunea socială, care a fost deja menționată. Revin, încă o dată, la aceasta, pentru că eu cred că este importantă. Dimensiunea socială a strategiei de creștere și de creare de locuri de muncă ocupă mult loc în documentul prezentat de Comisie și va fi dezbătută de șefii de stat sau de guvern.

Cred că această dimensiune socială trebuie să aibă loc pentru problemele la care vă referiți, care nu au fost incluse atât de intens în strategia anterioară. Cred că în viitor – dat fiind că ne confruntăm cu o criză care are un efect social – trebuie să luăm într-o mare măsură în calcul efectul social al crizei economice.

Robert Atkins (ECR). – Ce va întreprinde dl ministru care reprezintă Președinția pentru a proteja grupurile de cetățeni care se confruntă cu riscul de sărăcie și excluziune socială ca o consecință directă a politici spaniole privind rezidenții britanici și din alte state membre din diferite regiuni ale Spaniei, ale căror proprietăți sunt expropriate și care suferă din cauza unor politici de urbanism îndoielnice? Dl ministru reprezentând Președinția nu mai poate să evite această problemă; trebuie să contacteze guvernul spaniol și să îl invite să întreprindă acțiunile necesare.

Daniel Hannan (ECR). – (ES) Domnule López Garrido, vă foarte mulțumesc pentru că sunteți prezent aici. Întrebarea mea se referă la sărăcia cetățenilor europeni care se află în anumite regiuni ale Spaniei. Înțeleg că vă aflați aici reprezentând conducerea, nu autoritățile judiciare spaniole, și că nu sunteți purtătorul de cuvânt al Comunității Valencia, însă avem nevoie de un răspuns. Există abuzuri care nu au nicio legătură cu dreptul scris, ci, mai curând, au legătură cu punerea în aplicare a legii, iar aceasta este o problemă care are soluție. Nu vă cer altceva decât o anchetă din partea guvernului spaniol a abuzurilor identificate.

Președinta. – Domnule Hannan, vorbiți excelent limba spaniolă. Dl ministru va decide dacă dorește să abordeze acest subiect.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, nu doresc să abuzez de funcția mea de Președinte în exercițiu al Consiliului ca să apăr un anumit guvern sau un anumit document legislativ național. Nu doresc să abuzez de această funcție, deoarece sunt sigur că aş fi criticat pentru că folosesc această platformă ca să apăr acțiunile unui anumit stat membru sau ale unei administrații centrale sau regionale a unei anumite țări.

Sunteți cât se poate de conștienți că aceasta este o problemă care este abordată la nivel național, pentru care există căi la nivel național. Nu numai Spania, ci toate cele 27 de state membre ale Uniunii Europene dețin norme de drept și au suficiente căi juridice pentru a rezolva acest tip de presupus abuz.

Aceste căi juridice operează în toate țările europene și sunt sigur – nu mă refer numai la cazul Spaniei – că alte țări europene, unde, cu siguranță, există abuzuri sau încălcări ale legislației, au la dispoziție normele de drept pentru a le rezolva.

Acest lucru are loc în orice țară europeană unde apar astfel de situații. Nu doresc să evit să ofer un răspuns și nici nu vreau, pur și simplu, să spun că nu voi răspunde, însă sunteți pe deplin conștienți că, dacă adresați o întrebare în Parlament, este posibil să nu doresc să îmi folosesc funcția de Președinte în exercițiu al Consiliului pentru o problemă internă a unui stat membru al Uniunii.

Președinta. – Întrebarea nr. 6 a fost retrasă..

Deoarece abordează același subiect, următoarele întrebări vor fi analizate împreună:

Întrebarea nr. 7 adresată de **Justas Vincas Paleckis** (H-0057/10)

Subiect: Regimul vizelor între Uniunea Europeană și Rusia

Președinția spaniolă a Consiliului se va asigura că obligativitatea vizelor pentru cetățenii europeni și ruși va fi abolită. Acest proces ar putea fi unul de durată și va depinde în mare măsură de capacitatea Rusiei de a pune în aplicare în mod satisfăcător planul de acțiune elaborat în acest scop.

Deschiderea frontierelor UE pentru provincia rusă Kaliningrad sau procesul invers atestă că UE și Rusia trec la o politică de „dezmembrare a zidului vizelor”. Politica antiizolaționistă a regiunii Kaliningrad și principiile cooperării transfrontaliere interesează deopotrivă Rusia și UE. În acest scop, statele vecine Polonia și Lituania au negociat facilitarea trecerii granițelor pentru cetățenii frontalieri, dar nu au pus încă în aplicare măsuri în acest sens.

Care este opinia Consiliului cu privire la situația specifică a provinciei Kaliningrad în cadrul dialogului dintre UE și Rusia referitor la problema vizelor? Cum ar putea fi folosit acest dialog în vederea semnării unor acorduri privind traficul local la frontieră între statele membre ale UE (Lituania, Polonia) și Federația Rusă și, prin urmare, în vederea facilitării formalităților de trecere a graniței pentru cetățenii frontalieri?

Întrebarea nr. 8 adresată de **Laima Liucija Andrikiene** (H-0080/10)

Subiect: Relațiile UE-Rusia: programul Președinției spaniole

Președinția spaniolă a UE a stabilit un program ambițios în ceea ce privește relațiile dintre UE și Rusia - și-ar dori să fie martoră la încheierea negocierilor cu Rusia privind noul acord de parteneriat și cooperare (APC), un acord cu Rusia privind regimul de liberalizare a vizelor, precum și la realizarea de progrese cu privire la un acord de liber schimb dintre UE și Rusia.

Pentru a încheia un acord de liber schimb cu UE, Rusia trebuie să devină mai întâi membru al Organizației Mondiale a Comerțului (OMC). Există șanse reale ca Rusia să se alăture OMC în viitorul apropiat? Dispune Consiliul de o strategie anume cu privire la modul în care Rusia poate fi constrânsă să se alăture OMC?

Consideră Consiliul că a avut loc un progres semnificativ în ceea ce privește negocierile cu Rusia privind noul APC?

Apreciază Consiliul că ideea unui regim de liber schimb cu Rusia este oportună, ținând seama de disensiunile din cadrul UE legate de această chestiune? Consideră Consiliul că Rusia este mai pregătită pentru adoptarea unui regim de liberalizare a vizelor decât alți parteneri ai UE, cum ar fi Ucraina, Moldova și Georgia?

Diego López Garrido, *Președinte în exercițiu al Consiliului*. – (ES) Doamnă președintă, înțeleg că există două întrebări, una referindu-se la vize, la obligativitatea vizelor pentru cetățenii ruși și europeni, iar cealaltă referindu-se la relațiile dintre Uniunea Europeană și Rusia în urma Summitului de la Stockholm și la aderarea Rusiei la Organizația Mondială a Comerțului. Doamnă președintă, acestea sunt cele două întrebări, astfel cum le înțeleg eu.

Referitor la problema vizelor, aș dori să subliniez faptul că, în 2003, Consiliul a adoptat reglementări privind instituirea unui document de tranzit specific și a unui document de facilitare a tranzitului feroviar. Trei ani mai târziu, Comisia a concluzionat că intrarea în vigoare a acestui sistem se desfășura bine și că ambii parteneri erau mulțumiți.

Dintr-o perspectivă pe termen lung – vorbim despre regiunea Kaliningrad în raportul cu restul Federației Ruse – regimul de tranzit facilitat, astfel cum este denumit, ar depinde de viitoarea aplicare a unor acorduri privind politicile în materie de vize dintre Uniunea Europeană și Federația Rusă.

Într-o declarație comună ulterioară reuniunii Consiliului permanent pentru parteneriat UE–Rusia în domeniul justiției și al afacerilor interne de anul trecut, de la 2 decembrie, participanții au hotărât să dezbată eventuale modificări ale acordului Uniunii Europene cu Rusia privind acordarea de vize, pentru a face mai accesibilă deplasarea cetățenilor europeni și ruși, în special a rezidenților regiunii Kaliningrad.

În schimb, conform aceleiași declarații comune, Uniunea Europeană și Rusia sperau să negocieze și să încheie acorduri privind micul trafic de frontieră dintre Rusia și statele membre ale Uniunii Europene învecinate care ar fi interesate de acest lucru. În acest context, Regulamentul (CE) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre și de modificare a dispozițiilor Convenției Schengen autorizează statele membre să încheie acorduri bilaterale cu țări terțe pentru a aplica normele referitoare la micul trafic de frontieră.

În acest caz, negocierea acestor acorduri este o problemă care este responsabilitatea statelor membre respective și a Federației Ruse. În orice caz, Consiliul ia act de faptul că se desfășoară negocieri și între Lituania și Rusia, și între Polonia și Rusia.

Referitor la întrebarea privind relațiile strategice dintre Uniunea Europeană și Rusia, Consiliul poate informa Parlamentul că, ulterior summitului organizat cu Rusia la Stockholm în luna noiembrie, în cursul Președinției spaniole de șase luni va mai fi organizat un summit. Acesta va avea loc în Rusia, între Uniunea Europeană și Rusia, iar acest lucru înseamnă că, de ambele părți, există un nou impuls privind relațiile.

Bineînțeles, există întotdeauna posibilitatea ca aceste relații să includă dificultăți complexe și pot exista și dezacorduri, însă relația dintre Uniunea Europeană și Rusia este una globală și multilaterală. Avem relații economice și comerciale și – trebuie să recunoaștem – un nivel ridicat de interdependență în ceea ce privește energia, interesele comune în alte domenii care au legătură cu probleme care depășesc chiar și țările pe care le reprezentăm și avem și provocări, inclusiv provocări globale, pe care trebuie să le combatem și pe care ar trebui să le combatem fiind cât mai uniți posibil.

Prin urmare, va fi întotdeauna benefic să căutăm posibilități de consolidare a relațiilor noastre cu Rusia, în timp ce rămânem întotdeauna fermi în ceea ce privește principiile noastre și valorile care stau la baza Uniunii Europene.

Referitor la aderarea Rusiei la Organizația Mondială a Comerțului, Uniunea Europeană susține acest lucru, însă Rusia este cea care trebuie să adopte măsuri pentru a obține progres în acest sens.

Referitor la noul acord dintre Uniunea Europeană și Rusia, ambele părți sunt de acord că ar fi bine dacă am avea un nou acord amplu. Acordul cu privire la parteneriatul și cooperarea dintre Uniunea Europeană și Rusia, care a fost negociat în anii '90, este depășit din multe puncte de vedere. Din anii '90 s-au întâmplat foarte multe lucruri și s-au schimbat foarte multe lucruri și trebuie să ne îndreptăm către obținerea acestui nou acord, în privința căruia suntem ambițioși. Am ridicat mult ștacheta și, dacă este posibil, vrem să abordăm toate domeniile relațiilor UE-Rusia.

S-au înregistrat progrese în anumite domenii ale acestor negocieri. În alte domenii, lucrurile avansează mai încet, acesta fiind cazul comerțului și al investițiilor. În orice caz, este foarte important pentru noi să existe clauze solide și acorduri solide cu Rusia privind comerțul, investițiile și energia.

Referitor la regimul comerțului liber, suntem de acord cu negocierea unui acord de liber schimb după ce Rusia va aderat la Organizația Mondială a Comerțului, dacă și când acest lucru va avea loc.

Referitor la liberalizarea vizelor, aceasta este o problemă de importanță politică majoră, care afectează foarte direct cetățenii ruși și pe cei ai Uniunii Europene. Cred că, în această privință, împărtășim intenția de a facilita vizele atunci când va fi posibil.

Ideală ar fi liberalizarea vizelor, cu alte cuvinte, eliminarea obligativității vizelor, însă, bineînțeles, mai sunt foarte multe lucruri de întreprins în această privință. Mai mult decât atât, trebuie să cântărim bunurile care sunt în joc, care se referă la securitate și, de asemenea, acest lucru trebuie întreprins întotdeauna în mod reciproc.

Referitor la Ucraina, Moldova și Georgia, fiecare dintre aceste țări are o situație specială din punctul de vedere al politicii în materie de vize și noi nu putem, în prezent, să estimăm progresul care va fi obținut în aceste trei țări comparativ cu dialogul privind vizele pe care îl desfășurăm cu Rusia.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Aș dori să aduc din nou în discuție cele două aspecte cele mai importante. Primul se referă la democrație, statul de drept și drepturile omului. Acestea sunt cele mai mari neajunsuri. Cât de intens este dialogul cu privire la aceste puncte extrem de importante? Avem impresia că evoluțiile în această privință mai degrabă regresează decât înaintază.

Al doilea aspect este legat de securitatea energetică. Care este, în mod exact, situația negocierilor privind energia?

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Doamnă președintă, domnule deputat, după cum știți, una dintre prioritățile sau unul dintre obiectivele strategice centrale ale Uniunii este securitatea energetică. În Uniunea Europeană – în special deoarece numeroase țări ale Uniunii Europene s-au confruntat direct cu criza gazului dintre Rusia și Ucraina de la începutul anului 2009 – acordăm o valoare extrem de mare securității energetice și, cu siguranță, o considerăm unul dintre obiectivele principale ale Uniunii Europene, un obiectiv care, în mod natural, are legătură cu obiectivul principal al combaterii schimbărilor climatice.

Strategia Consiliului și a Președinției Consiliului privind energia și securitatea energetică este necesitatea de a avansa pe calea unei mai mari diferențieri în ceea ce privește furnizorii și sursele de energie și distribuirea acesteia. Prin urmare, trebuie să ne extindem posibilitățile, să evităm oligopolurile sau dependența excesivă.

Anumite state europene au un nivel de dependență energetică față de Rusia care este, în mod evident, excesiv și care, de asemenea, este legat de faptul că Europa a fost divizată timp îndelungat în cursul secolului al XX-lea și de faptul că, în anumite cazuri, nu există interconectări directe între țările europene.

Atunci când a început această criză, am văzut că anumite țări, care nu erau afectate de aceasta, nu au putut să ajute țările afectate, pentru că nu existau interconectările. Prin urmare, obiectivele energetice din Europa sunt extrem de importante, pe termen mediu și lung, și, prin urmare, suntem pentru diversificarea surselor energetice și pentru promovarea de proiecte cum este proiectul Nabucco sau cum sunt proiectele North Stream sau South Stream, care au legătură cu Rusia și pentru obținerea unui lucru care, în prezent, nu există

în Europa: o piață unică a energiei. Pentru a atinge aceste obiective care nu existat anterior, care sunt facilitate de Tratatul de la Lisabona, care introduce această competență cu privire la energie, este fundamental și esențial să instituim cu Rusia o relație strategică privind energia și alte aspecte.

Mai mult decât atât, în Tratatul de la Lisabona avem alte instrumente care au legătură cu politica externă. Tratatul de la Lisabona consolidează politica externă europeană: există un Președinte al Consiliului European și un Înalt Reprezentant și va exista un Serviciu european pentru acțiune externă. Cu alte cuvinte, viziunea externă a Uniunii Europene a fost consolidată, iar acest lucru va consolida negocierile noastre cu toate țările, în toate domeniile, inclusiv cel al economiei și cel energetic. Prin urmare, aceasta este viziunea pe care v-o pot oferi în privința relațiilor cu Rusia.

Negociem un acord în cadrul căruia subiectul energiei este esențial; aceste negocieri vor fi inițiate și perspectivele în privința acestora sunt dintre cele mai bune însă, în mod evident, ca în cazul tuturor acordurilor, depind de negocieri foarte complexe care, la rândul lor, fac parte dintr-o serie de negocieri privind acest acord de cooperare pe care vrem să-l actualizăm – astfel cum am afirmat – pentru că, în ultimii 15 sau 20 de ani, în Europa s-au întâmplat foarte multe lucruri. Unul dintre aceste lucruri este relația esențială pe care trebuie să o avem cu Rusia care, după cum știe toată lumea, este una dintre țările care s-a confruntat cu cele mai multe schimbări în ultimii ani.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Doamnă președintă, în legătură cu întrebarea nr. 9 pe care trebuia să o adresez în numele colegei mele, dna Morkūnaitė-Mikulėnienė, și care era legată de întrebarea anterioară, Rusia intenționează să amplaseze o centrală nucleară în apropierea frontierei de est a Uniunii Europene, în provincia Kaliningrad, iar Belarusul are planuri similare. Având în vedere experiența Cernobil, aceste planuri dau naștere la reticențe cu privire la pericolele implicate. Intenționează Consiliul să ridice problema protecției mediului în următoarea rundă de discuții cu Rusia? Din punctul nostru de vedere, acest lucru este destul de important.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Aș dori să revin la întrebările nr. 7 și nr. 8 și la relațiile dintre Uniunea Europeană și Rusia. Dl López Garrido a spus, pe bună dreptate, că aceste relații trebuie să fie bazate pe valori, însă, dacă acesta este cazul, Uniunea are anumite obligații față de apărătorii drepturilor omului din Rusia.

În această privință, aș dori să adresez următoarea întrebare: nu ar trebui ca politica statelor membre UE și a întregii UE să includă norme speciale referitoare la vizele pentru apărătorii drepturilor omului din Rusia? Aceasta pentru a permite acestor persoane să obțină vize relativ ușor.

Diego López Garrido, Președinte în exercițiu al Consiliului. – (ES) Referitor la intervenția privind subiectul securității nucleare, trebuie să spun că responsabilitatea, care, în acest domeniu, este națională, este prevăzută în acordurile internaționale ale Agenției Internaționale pentru Energie Atomică, cu alte cuvinte, în Convenția privind securitatea nucleară, la care sunt parte Belarus, Rusia, Euratom și majoritatea statelor membre ale Uniunii Europene.

Consiliul înțelege că ar trebui consultate părțile contractante care se află în apropierea unei instalații nucleare propuse, pentru că ar putea fi afectate de aceasta. Prin urmare, acordul care este, în prezent, în curs de încheiere între Euratom și Rusia în privința aplicării pașnice a energiei nucleare va trebui să conțină dispoziții privind cerințele verificabile referitoare la siguranța nucleară și protecția sănătății și siguranței lucrătorilor. Aș dori să vă reamintesc faptul că această problemă este abordată periodic în contextul dialogului privind energia dintre Uniunea Europeană și Rusia.

Referitor la evaluarea consecințelor în contextul internațional, Consiliul observă că Belarusul este parte a Convenției de la Espoo privind evaluarea impactului asupra mediului într-un context transfrontalier, care conține prevederi obligatorii care urmăresc evaluarea consecințelor asupra mediului și posibilele riscuri de mediu. Totuși, în acest caz, Consiliul afirmă că responsabilitatea organizării evaluărilor de mediu revine, în mare parte, dezvoltatorilor proiectelor.

Federația Rusă nu este parte contractantă a acestei convenții. În orice caz, am dori ca Rusia să aplice în mod voluntar Convenția de la Espoo. De asemenea, întreprinde acest lucru de ceva vreme în legătură cu centralele energetice nucleare existente.

În cele din urmă, în ceea ce privește întrebarea adresată de onorabilul deputat privind drepturile umane în legătură cu Rusia, a existat o dezbatere anterioară în cadrul căreia au fost ridicate întrebări cu privire la drepturile omului și cred că criteriile pentru apărarea drepturilor omului sau raportarea încălcării drepturilor omului se aplică oriunde au loc acestea. Prin urmare, nicio țară nu este scutită de condamnarea de drept a

încălcărilor – și, aș putea spune, chiar din obligație morală – iar noi condamnăm și ar trebui să condamnăm aceste încălcări atunci când au loc în cadrul Uniunii Europene sau în una dintre țările acesteia.

Stabilirea unei legături între acest lucru și politica în materie de vize este un salt care, în prezent, este foarte dificil de stabilit și de specificat. Cu privire la vize, sunt în curs de desfășurare negocieri generale. Cred că în contextul acestor negocieri cu privire la vize poate fi sugerat un alt tip de cale specifică pentru facilitarea vizelor însă, așa cum am afirmat, în prezent, suntem în negocieri ample cu Rusia în privința vizelor și cred că trebuie să ne concentrăm asupra următorului lucru: organizarea vizelor în termeni generali.

Aceasta pentru că acest lucru ar putea, într-adevăr, să aibă cel mai bun efect în ceea ce privește libera circulație a persoanelor și, aș spune, ar oferi chiar cea mai bună posibilitate în ceea ce îi privește pe europeni și Europa în ansamblu, pentru ca valorile lor să fie trăite și împărtășite de alți membri ai publicului și în locuri din afara Uniunii Europene.

Președinta.– Întrebările care nu au primit răspuns din lipsă de timp vor primi răspuns în scris (a se vedea anexa).

Timpul alocat întrebărilor s-a încheiat.

14. Componenta comisiilor și a delegațiilor: a se vedea procesul-verbal

15. Depunerea documentelor: a se vedea procesul-verbal

16. Ordinea de zi a următoarei ședințe: consultați procesul-verbal

17. Ridicarea ședinței

(Ședința a fost închisă la ora 19.20)